Arsen Lüpen

Herlock Sholmes'a Karşı

MAURICE LEBLANC

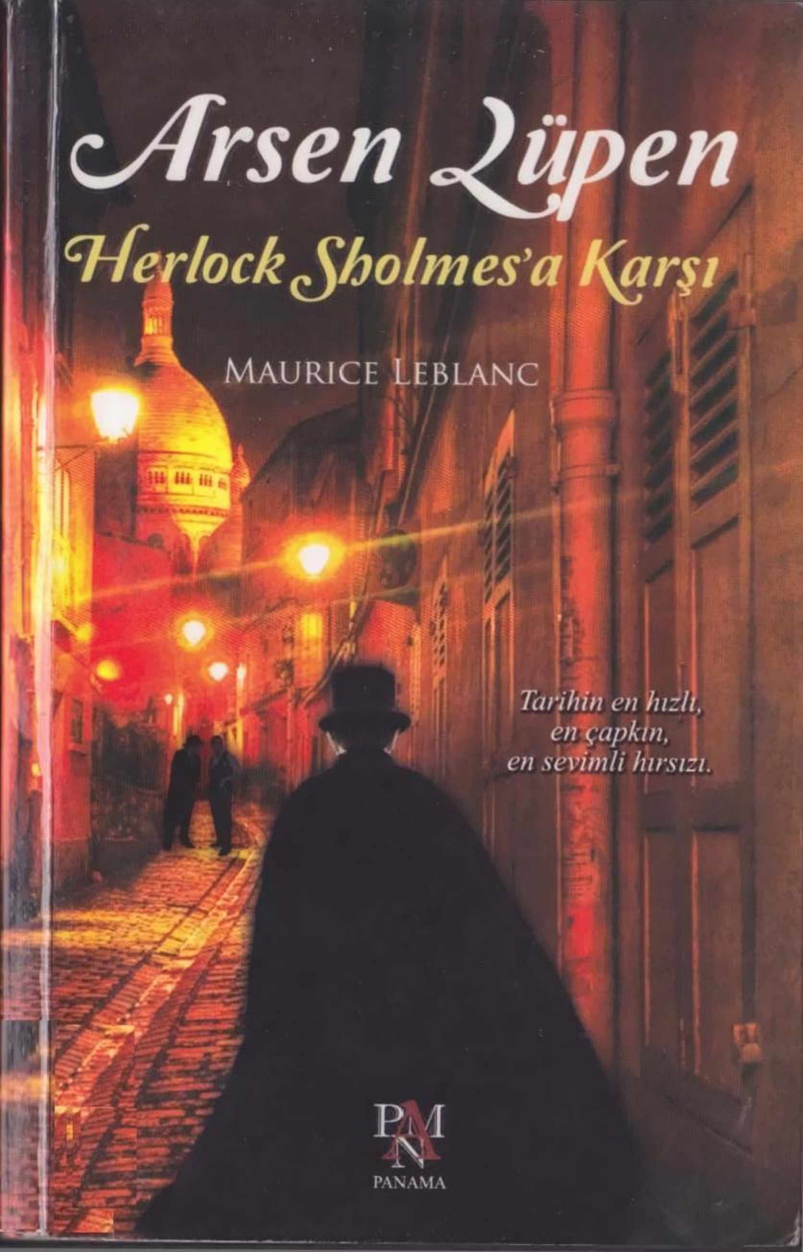

Tarihin en hızlı, en çapkın, en sevimli hırsızı.

PANAMA

ARSEN LÜPEN HERLOCK SHOLMES'A KARŞI

Maurice Leblanc

Panama Yayıncılık / 108

ISBN: 978-605-5143-05-3

Kitabın Orijinal Adı: *Arsene Lupin vs Herlock Sholmes*

Çevirmen: Derya Öztürk
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Demirer
Sayfa Düzeni ve Kapak Tasarımı: Leyla Çelik

Birinci Baskı: Mart 2013
Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

Bu kitabın yayın hakları Panama Basın Yayın Dağıtım'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,
kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık
Dr. Mediha Eldem Sok No: 60/2
Kızılay/ANKARA
Tel&Fax: (0.312) 432 14 89
Yayıncı Sertifika No: 18439
www.panamayayincilik.com / info@panamayayincilik.com

ARSEN LÜPEN HERLOCK SHOLMES'A KARŞI

Maurice Leblanc

İÇİNDEKİLER

514 No'lu Piyango Bileti	7
Mavi Elmas	41
Herlock Sholmes Saldırıya Geçiyor	71
Karanlıktaki Işık	101
Bir Kaçırılma Olayı	129
Arsen Lüpen'in İkinci Kez Tutuklanması	161
Yahudi Lambası	193
Tekne Kazası	229

I

514 No'lu Piyango Bileti

Geçen aralık ayının sekizinci günü, Versay Üniversitesi'nde matematik profesörü olan Monsenyör Gerbois, hediyelik eşya dükkânını didik didik ederken, bir sürü çekmecesi olması nedeniyle onu pek memnun eden küçük maun bir yazı masası keşfetti.

"Tam da Suzanne'nin doğum günü hediyesi için" diye düşündü. Mütevazı gelirine bağlı olarak her zaman kızını böyle ufak tefek şeylerle mutlu etmeye çalışırdı. Fiyatını sordu ve sıkı bir pazarlıktan sonra masayı altmış beş franka aldı. Dükkân sahibine adresi verirken, içeri son derece şık ve modaya uygun bir şekilde giyinmiş genç bir adam girdi. Antikalara bakınırken genç adamın gözü yazı masasına takıldı ve hemen fiyatını sordu.

"Satıldı" dedi dükkân sahibi.

"Ah! Zannedersem bu beyefendiye!"

Monsenyör Gerbois başını eğdi tam bir beyefendi-

nin dikkatini çeken bir mala sahip olmanın verdiği gururla dükkândan ayrıldı. Ama caddede daha on adım atmamıştı ki elinde şapkası ve son derece nazik bir dille kendisine seslenen genç adam tarafından durduruldu:

"Afedersiniz monsenyör; saçma olduğunu düşüneceğiniz bir şey sormak istiyorum. Masayı özel bir sebeple mi aldınız acaba?"

"Hayır, şans eseri gördüm ve dikkatimi cezbetti."

"Özel bir ilginiz yoktu yani?"

"Of! Sadece almak istedim o kadar."

"Antika olduğu içindi belki de?"

"Hayır; çünkü son derece uygundu" diye açıkladı Monsenyör Gerbois.

"O halde, daha uygun ve daha iyi durumda olan bir başka masayla değiştirmeye razı olur musunuz?"

"Of! Bunun da durumu iyi ve değiş tokuş için bir neden görmüyorum."

"Ama... "

Monsenyör Gerbois'in asabi bir yaradılışı ve çabuk sinirlenen bir yapısı vardı. Ters bir şekilde genç adam şöyle dedi:

"Yalvarıyorum monsenyör, ısrar etmeyin."

Ama genç adam geri adım atmıyordu.

"Masaya ne kadar ödediğinizi bilmiyorum bayım, ama size iki katını öneriyorum."

"Hayır."

"Üç katı."

"Of! Bu kadar yeter" dedi sabırsız bir şekilde profesör, "onu satmak istemiyorum."

Genç adam Monsenyör Gerbois'e bir süre unutamayacağı bir şekilde baktı, sonra arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Masa bir saat içinde profesörün Viroflay Caddesi'ndeki evine getirildi. Kızını çağırdı ve,

"Suzanne, burada senin için bir şey var, umarım beğenirsin" dedi.

Suzanne neşeli ve sevecen bir mizaca sahip, güzel bir kızdı. Kollarını babasının boynuna doladı ve onu öpücük yağmuruna tuttu. Kıza göre hediyenin krallara layık bir görünümü vardı. O akşam uşak Hortense'in yardımıyla masayı odasına taşıdı; sonra tozunu aldı, çekmecelerini ve kâğıt gözlerini temizledi ve dikkatli bir şekilde kâğıtlarını, yazı malzemelerini, mektuplaşma araçlarını, kartpostallarını ve kuzeni Philippe'nin hediyesi olan ve sakladığı bazı hediyeleri yerleştirdi.

Ertesi sabah Monsenyör Gerbois saat yedi buçukta işine gitti. Saat onda her zamanki gibi Suzanne onunla buluşmaya gitti. Babası için, kızının bu narin gövdesini ve yüzünde çocukça bir gülümsemeyle okulun kapısında beklediğini görmek her zaman bir mutluluktu. Eve beraber döndüler.

"Ee, yazı masan diyorum, bu sabah nasıldı?"

"Muhteşem! Hortense ve ben pirinç çerçeveleri altın gibi parlayana dek onları temizledik."

"O halde masandan memnunsun?"

"Hem de nasıl! Merak ediyorum bunca zaman böyle bir şeyim olmadan nasıl yaşamışım?"

Eve giriş yolunda yürürken Monsenyör Gerbois,

"Kahvaltıdan önce gidip bir bakalım mı?" dedi.

"Tamam! Bu harika bir fikir!"

Babasından önce merdivenleri çıktı ve odasının kapısına varır varmaz bir şaşkınlık ve korku çığlığı yükseldi ağzından.

"Ne oldu?" diye kekeledi Monsenyör Gerbois.

"Yazı masası gitmiş!"

***

Polisler geldiğinde hırsızın yaptığı işin hayranlık uyandırıcı basitliğine şaşıp kaldılar. Suzanne yokken uşak alışverişe gitmişti ve evde kimse yokken bröve takmış bir yük arabacısı -komşulardan gören olmuştu- arabasını evin önünde durdurmuş ve zili iki kere çalmıştı. Hortense'in evde olmadığını bilmedikleri için komşular şüphelenmemişti; sonuçta adam işini sessiz ve sakin bir şekilde bitirmişti.

Masa hariç evde hiçbir şeye dokunulmamıştı. Hatta Suzanne'ın yazı masasının üzerinde bıraktığı cüzdanına bile dokunulmamış ve içindekilerle birlikte bir başka masanın üzerine bırakılmıştı. Görünen o ki, hırsız belli bir amaçla gelmişti ve bu da olayı daha gizemli kılıyordu. Böyle önemsiz bir şey için neden bu kadar büyük bir risk almıştı?

Tek ipucu bir önceki akşam profesörün yaşadığı o tuhaf olaydı. Profesör, "Ben teklifini reddedince genç adam çok öfkelendi ve ayrılırken beni sanki tehdit etti." diye açıkladı.

İpucu yeterli değildi. Dükkân sahibi de olayı aydınlatacak bir şeyler söylemedi. O adamı da tanımıyordu. Masayı bir icra olayında Chevreuse'de kırk franka satın almıştı ve makul bir değerde yeniden sattığını düşünüyordu. Polis soruşturması daha fazla bir şey ortaya çıkaramadı.

Ancak Monsenyör Gerbois, çok büyük bir kayıp yaşadığı fikrine kapıldı. Gizli bir çekmecede bir servet gizli olmalıydı ve işte bu yüzden genç adam böylesine bir suç işlemişti.

"Zavallı babacığım, o servetle biz ne yapacaktık ki?" dedi Suzanne.

"Ah çocuğum, o servetle çok avantajlı bir evlilik yapabilirdin!"

Suzanne derin bir iç çekti. Şu an acınası bir görüntüden başka bir şey olmayan kuzeni Philippe içindi bu iç çekişler. Ve Versay'daki bu küçük evdeki hayat, eskiden olduğu gibi mutlu geçmiyordu.

İki ay geçti. Sonra birbiri ardına tuhaf olaylar yaşandı; şansın ve korkunç talihsizliğin bir karışımı.

Şubat ayının ilk günü, saat beş buçukta, Monsenyör Gerbois elinde bir gazeteyle eve geldi, bir koltuğa oturdu, gözlüklerini taktı ve okumaya başladı. Siyaset onu ilgilendirmediği için gazetenin iç sayfalarına baktı. "Basın Birliği Piyangosu'nun Üçüncü Çekilişi. 514 No'lu, 23. seriden bilet bir milyon kazandı!" başlıklı haber anında dikkatini çekti.

Gazete ellerinden yere düştü. Duvarlar gözlerinin önünde dalgalandı ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

514 No'lu 23. seriden bilet ondaydı. Aklında kazanmak bile yokken bir arkadaşından zorla satın almıştı bileti ve işe bakın ki şanslı numara onunkiydi!

Çabucak ajandasına baktı. Evet, numara doğruydu. 514 No'lu 23. seriden bilet oraya, kapağın iç kısmına yazılmıştı. Peki ya bilet?

Kıymetli bileti koyduğu mektup kutusunu bulmak için hızla masaya koştu, ama kutu orada değildi ve ansızın kutunun orada haftalardır olmadığı düşüncesi kafasına dank etti. Çakıllı yolda eve doğru gelen ayak seslerini duydu.

"Suzanne! Suzanne!" diye seslendi.

Kız yürüyüşten eve dönüyordu. Koşarak eve girdi. Boğuk bir sesle kekeleyerek kızına,

"Suzanne... kutu... mektup kutusu?" diye sordu.

"Ne kutusu?"

"Louvre'dan aldığım kutu... hani bir cumartesi günü... masanın ucunda duruyordu."

"Hatırlamıyor musun baba, hepsini kaldırmıştık."

"Ne zaman?"

"Akşam... biliyorsun işte... aynı akşam."

"Ama nereye?... Çabucak söyle!... Nereye?"

"Nereye? Şey, yazı masasına."

"Çalınan yazı masasına mı?"

"Evet."

"Ah Tanrım... Çalınan yazı masasına, ha!"

Son kelimeler ağzından bir tür uyuşukluk hali içinde sessizce çıkmıştı. Sonra kızının elini tuttu ve sessizce şunlar döküldü dudaklarından:

"Bir milyon vardı içinde çocuğum."

"Ah baba, neden bana söylemedin?" diye saf bir şekilde mırıldandı Suzanne.

"Bir milyon!" diye yineledi. "Basın Piyangosu'nun çekilişinde büyük ödülün çıktığı bilet o masada."

Olayın vahameti korkunç boyutlarda onları ezmişti ve uzun süre bozmaktan korktukları bir sessizliğin içinde durdular. En sonunda Suzanne;

"Ama, baba sana yine aynı parayı ödeyecekler." dedi.

"Nasıl? Hangi kanıtla?"

"Bir kanıtın olmalı, değil mi?"

"Elbette."

"Yok mu?"

"Kutudaydı."

"Kaybolan kutudaydı."

"Evet ve şimdi hırsız parayı alacak."

"Of baba! Bu korkunç bir şey olur. Bunu mutlaka önlemelisin."

Bir an sessiz kaldı; sonra bir enerji patlaması içinde ayağa fırladı, olduğu yerde dikildi ve şunları söyledi:

"Hayır, yo, o milyonu alamayacak, alamayacak! Neden alsın ki? Ah, zekiyse şayet hiçbir şey yapamaz. Parayı almaya giderse onu yakalarlar. Evet, şimdi neler olacak göreceğiz sevgili dostum!"

"Ne yapacaksın baba?"

"Ne olursa olsun, hakkımızı savunacağım! Ve başaracağız. O bir milyon frank benim olacak ve o paraya ben sahip olacağım."

Beş dakika sonra şu telgrafı gönderdi:

"Yetkili Banka Müdürü'ne
Capucines Sokağı, Paris.
514 No'lu 23. seriden biletin sahibiyim. Başka bir hak sahibine her anlamda yasal olarak karşı çıkıyorum.
GERBOIS."

Neredeyse aynı saatlerde banka müdürü bir başka telgraf daha almıştı:

"514 No'lu 23. seriden biletin sahibiyim.
ARSEN LÜPEN"

***

Ne zaman Arsen Lüpen'in yaşamına kazınmış pek çok olağanüstü maceralardan birini ilişkilendirmeye kalksam, sanki o maceraların en sıradanı bile okurlar tarafından biliniyormuş gibi bir utanma duygusuna kapılıyorum. Aslında bu kadar yetenekli bir şekilde tarif edilmiş "ulusal hırsızımız"ın bir eylemi yok. Üstelik ne büyük bir tanıtımı yapılmıştır, ne bütün aşamaları çalışılmış bir maceradır ne de kahramanlara atfedilen işleri anlatan öyküleri özellikle göz önüne alınarak tartışılmış bir eylemi vardır.

Örneğin gazetelerde kocaman siyah başlıklarla "514 No'lu Piyango Bileti!"... "Henri-Martin Bulvarı'nda Cinayet!" "Mavi Elmas!" gibi merak uyandıran bölümleri

bu başlıklar altında verilen Sarışın Leydi'nin ilginç öyküsünü bilmeyen var mı? İlgi, ünlü İngiliz dedektifi Herlock Sholmes'un müdahalesiyle daha da arttı! Heyecan, o ünlü sanatçıların arasındaki mücadeleye damgasını vuran pek çok değişiklikle daha da yükseldi! Ve caddelerde gazeteci çocukların "Arsen tutuklandı!" diye bağırdığı gün bulvarlarda nasıl da bir heyecan yarattı!

Öyküleri şimdi tekrarlamamamın sebebi gizemi çözmek için bir anahtar yaratmak. O maceralar artık sildiğim bir bilinmezliğin zarfın içine her zaman hapsedilmişti. Eski gazete haberlerini yeniden oluşturuyorum, eski röportajlarla bağlantı kuruyorum, eski mektupları bulunduruyorum. Ve elimdeki tüm malzemeleri düzenleyip onları mutlak doğruya indirgedim. Bu çalışmadaki işbirlikçilerim Arsen Lüpen'in kendisi ile Herlock Sholmes'un arkadaşı ve sırdaşı olan tanımlanan Wilson.

O iki telgraf yayınlandığında hepiniz kopan kahkaha tufanının anımsarsınız. "Arsen Lüpen" ismi kendi başına merak uyandıran bir isim, basın için bir eğlence vaadi.

Banka Müdürü şu gerçeklere dayanarak hemen bir soruşturma başlattı: 514 No'lu 23. seriden bilet, daha sonra atından düşerek ölen bir topçu subayı olan Bessy'ye Versay'da piyango kurumunun bir şubesinden satıldı. Ölümünden kısa bir süre önce arkadaşlarına bileti bir arkadaşına verdiğini söylemişti.

"Ve o arkadaşı benim" diye onayladı Monsenyör Gerbois.

"Kanıtlayın" dedi banka müdürü.

"Elbette kanıtlayabilirim. En az yirmi kişi Monsenyör Bessy ile yakın arkadaş olduğumuzu ve sonunla sık sık Cafe de la Place-d Armes'de buluştuğumuzu söyleyecektir. Ona iyilik olsun diye, bir gün o bileti yirmi franka o kafede almıştım."

"Bunun için şahidiniz var mı?"

"Yok."

"Bunu nasıl kanıtlamayı umuyorsunuz?"

"Bana yazdığı bir mektupla."

"Ne mektubu?"

"Bilete iliştirdiği bir mektup."

"Gösterin o zaman."

"O da biletle birlikte çalındı."

"O zaman onu bulmalısınız."

Kısa bir süre sonra Arsen Lüpen de mektubu öğrendi. Kendisinin resmi kurumu olan Echo de France adlı gazetede kısa bir paragraf yer aldı ve paragrafta kendisinin hisse sahibi olduğu ve Arsen Lüpen'in haklarını temsil eden onun avukatı ve resmi danışmanı olan Monsenyör Detinan, Monsenyör Bessy'nin bu mektubu bizzat Arsen Lüpen'e yazdığını iddia ediyordu.

Bu haber büyük bir kahkaha kopartmıştır. Arsen Lüpen bir avukatla birlikte! Arsen Lüpen modern toplumun kural ve geleneklerine uyarak Paris'te çok iyi tanınan bir avukatı kendine tuttu.

Monsenyör Detinan, Arsen Lüpen'le tanışmaktan hiç keyif almazdı -gerçekte pişmanlık duyuyordu- ama yine de bu gizemli genç adam tarafından tutulmuştu ve bu seçimden dolayı büyük gurur duruyordu. Müvekkilinin

hakkını savunmak için en iyi şekilde hazırlandı. Monsenyör Bessy'nin mektubunu göstermekten mutlu, hatta onur duymuştu. Ama mektup el değiştirmeyi kanıtlasa bile satın alan kişinin ismini belirtmiyordu. Sadece "Sevgili Dostum" yazıyordu.

"Sevgili Dostum, ben oluyorum!" diye ekledi Arsen Lüpen mektuba iliştirilmiş küçük nota bakarak. "Bunun en iyi kanıtı da mektubun bende olmasıdır."

Gazeteci sürüsü sadece şunu tekrarlayan Monsenyör Gerbois'e doğru hızla yöneldi:

"Sevgili Dostum ben oluyorum... Arsen Lüpen biletle birlikte mektubu da çaldı."

"Bırakın da kanıtlasın" diye hemen cevabı yapıştırdı Arsen Lüpen.

"O yapmış olmalı, çünkü yazı masasını o çaldı!" diye bağırdı aynı gazetecilerin önünde profesör.

"Bırakın da kanıtlasın!" diye cevap verdi Lüpen.

514 No'lu bilete sahip olduklarını iddia eden iki kişi tarafından oynanan eğlendirici bir komedi filmi gibiydi; ve Arsen Lüpen'in sakin tavırları zavallı Monsenyör Gerbois'in sinirleri harap olmuş endişeli haliyle zıtlık yaratıyordu. Gazeteler bu bahtsız adamın feryatlarıyla doluydu. Bahtsızlığını dokunaklı bir açık sözlülükle anlatıyordu.

"Beyler, Suzanne'ın masasını çalan kişi o hergele, anlıyor musunuz? Ben kendimi düşünmüyorum... ama Suzanne için istiyorum! Bir düşünsenize, koskoca bir milyon! Yüz bin frankın on katı! Ah! O masanın bir hazine sakladığını çok iyi biliyordum!"

Hasmının masayı çalarken çekmecesinde bir piyango bileti olduğunu bilmediğini ve hiçbir şekilde o piyango biletine büyük ikramiyenin vuracağını öngöremeyeceğini ona anlatmanın bir faydası yoktu. Profesör şöyle cevap veriyordu:

"Saçma, elbette biliyordu! Bilmeseydi, neden işe yaramaz, eski bir masayı çalma zahmetine katlansındı ki?"

"Bilinmeyen bir nedenle; ama o zamanki değeri yirmi frank olan bir kâğıt parçası için değildi elbette."

"Bir milyon frank! Biliyordu, o her şeyi biliyordu... Ah! Onun ne alçak bir adam olduğunu bilmiyorsunuz!... Sizden tabi bir milyon frank çalmadı!"

Tartışma daha uzun süreceğe benziyordu ama on ikinci gün Monsenyör Gerbois, Arsen Lüpen'den üzerinde "çok gizli" ibaresi bulunan bir mektup aldı ve okumaya başladı:

"Monsenyör, basın bizim tartışmalarımızı eğlence haline getirdi. Sizce de ciddi olmanın zamanı gelmedi mi? Durum şu: Yasal hakkım olmayan bir bilete sahibim ve siz de sahip olmadığınız bir biletin yasal hakkına sahipsiniz. Hiçbirimiz bir şey yapamıyoruz. Siz haklarınızdan feragat etmeyeceksiniz, ben de bileti size vermeyeceğim. O halde ne yapmak gerek?

Bunun tek çözümü var: Parayı paylaşmak. Yarım milyon size, yarım milyon bana. Adil bir paylaşım değil mi? Bana göre eşit ve acil yapılması gereken bir çözüm. Bu teklifimi düşünmeniz için size üç gün süre veriyorum. Perşembe sabahı Echo de France'da önerimi kabul ettiğine dair mesaj sayfasında Arsen Lüpen'e hitaben ya-

zılmış gizli bir mesajın olduğunu okumayı bekliyorum. Böyle yaparsanız bileti size vereceğim, siz gidip parayı alacaksınız ve daha sonra size tarif edeceğim şekilde yarım milyonu bana göndereceksiniz.

Reddetmeniz durumunda aynı sonuca ulaşmak için başka yollara başvuracağım. Böylesi inatlaşmaya devam ederseniz sonuçlarına katlanırsınız, bunun size bedeli ek olarak yirmi beş bin franka mal olacaktır.

Bana inanın monsenyör, her zaman sadık hizmetkârınız olarak kalacağım. ARSEN LÜPEN."

Öfkeden deliye dönmüş Monsenyör Gerbois, mektubu göstermek ve mektubun bir kopyasının alınmasına izin vermek gibi çok büyük bir hata yaptı. Öfkesi sağduyusunun önüne geçmişti.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey alamayacak!" diye bağırıp duruyordu gazetecilerin önünde. "Paramı onunla paylaşmak mı? Asla! İstiyorsa bileti yırtıp atsın!"

"Beş yüz bin frank hiçbir şeyden daha iyidir."

"Mesele bu değil. Mesele benim hakkım ve o hakkımı mahkemede kazanacağım."

"Ne! Arsen Lüpen'e savaş mı açıyorsunuz? Çok eğlenceli olacak."

"Hayır, banka müdürüne. Bana bir milyon frank ödeyecekler."

"Bileti göstermeden ya da en azından bileti satın aldığınıza dair kanıt göstermeden mi?"

"O kanıt var, Arsen Lüpen masayı çaldığını itiraf ediyor işte."

"Ama Arsen Lüpen'in sözü mahkemede geçer mi?"

"Önemi yok; ben savaşmaya hazırım."

Gazetecilerin olduğu bölüm neşeyle bağırdı; bahisçiler Lüpen lehine hemen bahse girmeye başladılar. Perşembe günü Echo de France'ın mesaj bölümü halk tarafından büyük bir dikkatle incelendi ama Arsen Lüpen'e yazılmış bir mesaj bulamadılar. Monsenyör Gerbois, Lüpen'in mektubuna yanıt vermemişti. Bu savaş ilanıydı.

O akşam gazeteler Bayan Suzanne Gerbois'in kaçırıldığını duyurdular.

***

Sözde Arsen Lüpen tiyatrosu olacak şeye Parisli polislerin katılmasıyla, bu komik olayda en eğlendirici karakterler onlar oluyor. Polis olmasaydı Arsen Lüpen konuşur, planlar, yazar, yönetir, tehdit eder ve idam eder. Onun hesaplamalarında polisin hiç yeri olmamıştır.

Ve polis de elinden geleni yapar. Ama öyle bir düşmana, onları aşağılayan ve görmezden gelen bir düşmana karşı ne yapabilirler ki?

Suzanne evden ona yirmi kala ayrıldı; uşağın ifadesi böyleydi. Onu beş geçe okuldan çıktığında profesör kızı her zamanki beklediği yerde bulamadı. Sonuçta ne olduysa Suzanne'ın evle okul arasında yürüdüğü o sırada meydana gelmişti. İki komşusu onunla evden birkaç yüz metre sonra karşılaşmıştı. Bir kadın caddede ona benzer bir kızı gördüğünü söyledi. Başka da gören olmamıştı.

Dört bir yandan soruşturma yapıldı; demiryolu işçi-

leri ve sokaktaki arabacılar sorgulandı ama hiçbiri kaybolan kızı görmemişti. Nihayetinde Ville-d Avray'de kaçırılmanın olduğu gün, Paris'ten gelen bir arabaya benzin koyan bir dükkân sahibini buldular. Tanık, arabada sarışın, aşırı derecede sarışın bir kadının olduğunu söyledi. Bir saat sonra araba yeniden Ville-d Avray'de, Versay'dan Paris'e gitmek üzere geçmişti. Dükkân sahibi arabada bu kez çok aşırı şekilde örtünmüş bir başka kadın olduğunu belirtti. Şüphesiz o kadın Suzanne Gerbois'ti.

Kaçırılma gün ortasında, kalabalık bir caddede ve şehrin merkezinde gerçekleştirilmiş olmalıydı. Nasıl? Ve hangi noktada? Ne bir çığlık duyulmuştu ne de şüpheli bir hareket görülmüştü. Dükkân sahibi arabayı Peugeon&Co firması tarafından yapılmış yirmi dört beygir gücünde parlament mavisi bir limuzin olarak tarif etti. Soruşturma arabayla kaçırılma olaylarında uzmanlaşmış bir kadın olan Madam Bob-Walthour tarafından işletilen Grand-Garage üzerinde yoğunlaştırıldı. Ne daha önce ne de daha sonra hiç görmediği bir sarışın kadına, kaçırılma olayının olduğu gün bir Peugeon limuzini kiraladığı ortaya çıktı.

"Şoför kimdi!"

"Ernest adında genç bir adamdı, bir gün önce tanışmıştım. Bana çok iyi bir tavsiyeyle geldi."

"Hâlâ burada mı?"

"Hayır. Arabayı geri getirdi, ama o zamandan beri görmedim" dedi Madam Bob-Walthour.

"Onu nerede bulacağımızı biliyor musun?"

"Onu bana tavsiye edenleri görebilirsiniz. İşte isimleri."

Soruşturma devam ederken bu isimlerin hiçbirinin Ernest'ı tanımadığı ortaya çıktı. Tavsiyeler sahteydi.

Her bir ipucu polis tarafından araştırılıyordu. Ancak hiçbir yere varamıyorlardı. Gizem çözülmeden kalmıştı.

Monsenyör Gerbois'in böylesi adil olmayan bir savaşta savaşmaya ne gücü vardı ne de cesareti. Kızının kaybolması onu yıkmıştı; düşmana boyun eğmişti. Echo de France'daki kısa bir açıklamayla şartsız teslim olmayı kabul etti.

İki gün sonra Monsenyör Gerbois banka müdürünü ziyaret etti ve müdüre 514 No'lu 23. sıradan piyango biletini verdi. Müdür şaşkınlıkla,

"Ah! İşte bilet! Size geri vermiş anlaşılan!" dedi.

"Yanlış yere koymuşum. Olay bu," dedi profesör.

"Ama çalındığını iddia etmiştiniz."

"Evet, ilk başta öyle olduğunu sandım... ama şimdi burada."

"Biletin size ait olduğunu gösteren bir kanıta ihtiyacımız olacak."

"Biletin sahibi Monsenyör Bessy'nin mektubu yeterli olacaktır!"

"Evet, olacaktır."

"İşte, buyurun" dedi profesör mektubu uzatırken.

"Çok iyi. Belgeleri buraya bırakın. Piyango kuralları biletin size ait olup olmadığını araştırmak için on beş gün süre veriyor. Paranızı alacağınız zaman size bildireceğiz. Bu olayın daha fazla büyümeden kapanması yönündeki arzunuzu anladığımı sanıyorum."

"Hem de çok iyi."

Monsenyör Gerbois ve müdür sessizliklerini koru-dular. Ama sır bir şekilde ortaya çıktı, çünkü kısa zamanda insanlar Arsen Lüpen'in bileti profesöre verdiğini öğrendiler. Halk haberi şaşkınlık ve hayranlıkla kabul etti. Aslında masaya biletle aynı öneme sahip bir koz atacak kadar cesur bir oyuncuydu. Ama bu doğruydu, elinde bilet kadar önemli bir koz tutuyordu. Peki ya genç kız kaçsaydı? Ya da Arsen Lüpen tarafından tutulan rehine kurtarılsaydı?

Polis, onların düşmanın zayıf noktasını bulduklarını düşünüyordu ve şimdi çalışmalarını iki katına çıkarmışlardı. Arsen Lüpen kendi eylemiyle silahsız kalmıştı, kendi arabasının tekerleri altında ezilmişti, almaya can attığı bir milyonun her bir kuruşundan mahrum kalmıştı... halkın ilgisi artık düşmanının tarafında yoğunlaşmıştı.

Ama Suzanne'ı bulmak gerekiyordu. Ve ne onlar kızı buldu ne de o kaçabildi. Sonuçta ilk eli Arsen Lüpen'in kazandığını itiraf etmek lazımdı. Ama oyuna henüz karar verilmemişti. En önemli nokta hâlâ duruyordu. Bayan Gerbois onun elinde ve beş yüz bin frankı alana kadar elinde tutacak. Ama böylesi bir takas nasıl ve nerede yapılacak? Bunun için bir görüşme ayarlanmalıydı. Monsenyör Gerbois'in polisi uyarmasını engelleyecek şey, hem kızını kurtaracak hem de parayı elinde tutmasını sağlayacak. Gazeteciler soru soruyorlardı ama profesör bu konuda ketum davranıyor, şu cevabı veriyordu:

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Ya Bayan Gerbois?"

"Soruşturma devam ediyor."

"Ama Arsen Lüpen size bir mektup yazmış?"

"Hayır."

"Buna yemin eder misiniz?"

"Hayır."

"O halde bu doğru. Ne tür talimatlar verdi?"

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Gazeteciler hemen Monsenyör Detinan'a saldırdılar ve onu da aynı şekilde suskun buldular.

"Bay Lüpen benim müvekkilim ve onun işlerini tartışamam," diye cevap verdi ciddi bir ses tonuyla.

Bu gizemler basını kurcalamak için servis ediliyordu. Bazı gizli görüşmelerin yapıldığı ortadaydı. Arsen Lüpen ağını organize edip örgülerini sıkılaştırırken, polis de gece gündüz Monsenyör Gerbois'i takip ediyordu. Tutuklama, zafer ya da gülünç ve acınası başarısızlığın güç ve sadece olası sonuçları serbestçe tartışılıyordu, ama halkın merakının sadece bir kısmı tatmin edilmişti ve olayın gerçekleri bu sayfalarda saklıydı.

***

12 Mart pazartesi günü Monsenyör Gerbois, banka müdüründen bir not aldı. Çarşamba günü saat bir treniyle Paris'e yola çıktı. Saat ikide eline bir milyon frank sayılmıştı bile. Parayı, yani Suzanne'nın fidye parasını sinirli ve gergin bir şekilde tek tek sayarken, içinde iki adamın

olduğu bir atlı araba, bankaya yakın bir yerde kaldırım kenarında durdu. Adamlardan biri gri saçlıydı ve pespaye makyajına zıtlık oluşturacak şekilde yüzünde cin gibi bir ifade vardı. Bu Dedektif Ganimard'dı ve Arsen Lüpen'in can düşmanıydı. Ganimard, arkadaşı Folenfant'a:

"Beş dakika içinde zeki dostumuz Arsen Lüpen'i göreceğiz. Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Evet."

"Kaç adamımız var?"

"Sekiz, iki tanesi bisikletli."

"Yeterli ama çok değil. Hiçbir şekilde Gerbois'i gözden kaçırmamalıyız; eğer kaybedersek her şey boşa gider. Buluşma noktasında Lüpen'le buluşacak, kızın karşılığında yarım milyonu verecek ve oyun sona erecek."

"Ama Gerbois neden bizimle işbirliği yapmıyor? Böylesi daha iyi olurdu ve tüm para ona kalmış olurdu."

"Evet, ama karşı tarafı kandırırsa kızına kavuşamamaktan korkuyor."

"Karşı taraf mı?"

"Lüpen."

Ganimard, bu kelimeyi, sanki pençelerini üzerinde hissettiği bir tür doğaüstü yaratıktan bahsedermiş gibi ciddi, hatta biraz da ürkek bir ses tonuyla söylemişti.

"Çok garip" dedi Folenfant mantıklı bir şekilde, "bu beyefendinin kendi dileğinin aksine onu korumak zorundayız."

"Evet, ama Lüpen her zaman dünyayı alt üst eder" dedi hüzünlü bir sesle Ganimard.

Bir dakika sonra profesör göründü ve caddede yürümeye başladı. Des Capucines yolunun sonunda bulvara döndü ve yavaşça yürüyüp dükkân vitrinlerine göz atmak için sık sık durakladı.

"Çok fazla sakin, çok kendinden emin" dedi Ganimard. "Cebinde bir milyon frank taşıyan bir adamın böylesine sakin olması tuhaf."

"Ne yapıyor?"

"Ah! Şu an hiçbir şey... Ama onun Lüpen olduğundan şüpheleniyorum, evet bu Lüpen!"

O anda Monsenyör Gerbois bir gazete bayisinin önünde durdu, bir gazete aldı, onu açtı ve yavaşça uzaklaşırken okumaya başladı. Bir dakika sonra ani bir şekilde kaldırımın kenarında duran otomobile sanki onu bekliyormuş gibi hızla bindi, Madeleine'e döndü ve gözden kayboldu.

"Hay anasını!" diye bağırdı Ganimard, "bu onun eski oyunlarından biri!"

Ganimard atları kamçıladı ve arabanın peşine düştü. Sonra kahkahalara boğuldu. Malesherbes Bulvarı'nın girişinde otomobil durdu ve Gerbois arabadan indi.

"Çabuk Folenfant, şoför! Ernest denen herif o olmalı!"

Folenfant şoförü sorguya çekti. Adamın adı Gaston'du, araba kiralama şirketinin elemanıydı; on dakika önce bir beyefendi onunla görüşüp ona gazete bayisinin orada başka bir beyefendiyi beklemesini söylemişti.

"Diğer adam sana nerenin adresini verdi?" diye sordu Folenfant.

"Adres vermedi. Sadece Malesherbes Bulvarı... Messine Mahallesi... İki kat bahşiş verdi. Hepsi bu."

Ama bu süre içinde Monsenyör Gerbois yoldan geçen ilk arabaya atlamıştı bile.

"Metropolitan, Concorde İstasyonu'na" dedi sürücüye.

Place du Palais-Royal'deki altgeçitte indi, bir başka arabaya bindi ve ona Place de la Bourse'ye gitmesini söyledi. de Villiers Caddesi'ndeki alt geçide doğru ikinci bir yolculuktan sonra Clapeyron Yolu 25 numaraya gitmek üzere üçüncü bir arabaya daha bindi.

Clapeyron Yolu 15 numara, iki caddenin kesiştiği yeri işgal eden bir ev tarafından des Batignolles Bulvarı'ndan ayrılmıştır. İlk kata girdi ve zile bastı. Kapıyı bir beyefendi açtı.

"Monsenyör Detinan burada mı oturuyor?"

"Evet, o benim. Siz Monsenyör Gerbois misiniz?"

"Evet."

"Sizi bekliyordum. İçeri girin."

Gerbois avukatın ofisinden içeri girdiğinde saat üçü vurmuştu. Avukata,

"Tam zamanında geldim. O burada mı?" diye sordu.

"Henüz gelmedi."

Monsenyör Gerbois oturdu, alnını sildi ve sanki saati bilmiyormuş gibi yeniden saatine baktı ve gergin bir şekilde,

"Gelecek mi?" diye sordu.

"Şey, monsenyör" dedi avukat, "bunu bilmiyorum; gördüğünüz gibi ben de gergin ve sabırsızım. Gelirse

büyük riske girecek, çünkü ev son iki haftadır sürekli gözetleniyor. Bana güvenmiyorlar."

"Benden de şüpheleniyorlar. Buraya gelirken dedektifleri atlatıp atlatmadığımdan emin değilim."

"Ama siz... "

"Bu benim suçum değil" diye bağırdı profesör. "Beni suçlayamazsınız. Talimatlarına uyacağıma söz verdim ve harfiyen yerine getirdim. Onun dediği saatte parayı çektim ve onun talimatına uygun olarak buraya geldim. Ben, anlaşmanın bana düşen bölümüne sadık kaldım, o da uysun anlaşmaya!"

Kısa bir sessizlikten sonra gergin bir sesle,

"Kızımı getirecek, değil mi?" diye sordu.

"Ben... ben de öyle bekliyorum."

"Ama... onu gördünüz!"

"Ben mi? Hayır, henüz görmedim. Bana bir mektup yazıp ikinizin burada olacağını, saat üçten önce tüm hizmetçileri göndermemi ve siz buradayken hiç kimseyi içeri almamamı söyledi. Eğer anlaşmaya razı olmazsam Echo de France'da bunu birkaç kelimeyle bildirecektim. Ama Monsenyör Lüpen'le çalıştığım için çok mutluyum ve anlaşmaya razı oldum."

"Ah, bu iş nasıl bitecek?" diye inledi Gerbois.

Cebinden paraları çıkardı, masaya koydu ve iki eşit parçaya ayırdı. Sonra iki adam sessizce oturdular. Gerbois zaman zaman kulak kabartıyordu. Biri zili mi çalmıştı?... Her geçen dakika sinirleri daha çok geriliyordu ve Detinan da aynı şekilde gergin görünüyordu. En sonunda avukat sabrını yitirdi. Ayağa fırladı ve şöyle konuştu:

"Gelmeyecek... Beklememeliyiz bence. Onun için bu aptallık olur. Çok büyük bir riske girecekti."

Monsenyör Gerbois umutsuz bir şekilde elleri paraların üzerinde kekeledi:

"Ah! Tanrım! Geleceğini umuyordum. Kızımı yeniden görmek için tüm paramı verebilirim."

Kapı açıldı.

"Yarısı da yeterli olur Monsenyör Gerbois!"

Bu sözler odaya giren iyi giyimli genç bir adamın ağzından çıkmıştı ve Gerbois hemen onu tanıdı: Versay'da masayı ondan almak isteyen adamdı bu. Ona doğru atıldı.

"Kızım, Suzanne'ım nerede?"

Lüpen kapıyı dikkatlice kapattı ve yavaş bir şekilde eldivenlerini çıkarırken avukata,

"Sevgili üstadım, çıkarlarımı savunma konusunda gösterdiğiniz hassasiyetten dolayı size borçlandım. Bunu asla unutmayacağım." dedi.

Detinan mırıldandı:

"Zili çalmadınız. Kapının açıldığını da duymadım..."

"Kapılar ve ziller duyulmadan da çalışabilen şeylerdir. Buradayım ve önemli olan da bu."

"Kızım! Suzanne! O nerede?" diye yeniden sordu profesör.

"Tanrım, monsenyör" dedi Lüpen, "nedir bu acele-niz? Kızınız birazdan burada olacak."

Lüpen bir süre ileri geri yürüdü, sonra kendini beğenmiş bir tonla:

"Monsenyör Gerbois, buraya kadar yaptığınız yolculuktaki zekânızdan dolayı sizi kutlarım" dedi.

O anda iki yığın halindeki banknotları fark edince ses tonu yükseldi:

"Ah, bir milyonun burada olduğunu görüyorum! Hiç zaman kaybetmeyelim. İzin verin bana."

"Bir dakika" dedi avukat masanın önüne geçerek. "Bayan Gerbois henüz gelmedi."

"Evet!"

"Kendisinin olması bir zorunluluktur!"

"Anlıyorum! Anlıyorum! Arsen Lüpen pek de güvenilir değil tabi. Yarım milyonu cebine indirecek ve rehineyi bırakmayacak. Ah monsenyör, insanlar beni anlamıyor! Çünkü şartların getirdiği zorunluluklar yüzünden bazen bu tür şeyler yapmaya mecbur kalıyorum... Alışılmamış bir şekilde sağlam inancım bunu yalan çıkarıyor. Ki ben her zaman işlerimde kesinliğe ve hassasiyete önem veririm. Sevgili monsenyör, şayet bir korkunuz varsa camı açın ve bağırın. Caddede en azından bir düzine dedektif var."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Arsen Lüpen perdeyi kaldırdı.

"Sanırım Monsenyör Gerbois, Ganimard'ı atlatamamış... Dışarıda olduğunu söylüyorum size."

"Bu mümkün mü?" diye bağırdı profesör. "Ama size yemin ederim ki... "

"Bana ihanet etmediniz mi? Sizden şüphe etmiyorum. O herifler bazen zeki olabiliyor. Ah! Folenfant'ı ve Greaume'yı ve Dieuzy'yu görebiliyorum... Benim en iyi arkadaşlarım!"

Detinan, Lüpen'e şaşkınlıkla baktı. Nasıl bir güvendi bu! Sanki çocukça oyun içindeydi, sanki hiçbir tehlike yokmuş gibi neşeyle gülüyordu. Paraların üzerinde durduğu masanın önünden çekildi. Arsen Lüpen para yığınlarından birini aldı ve içlerinden yirmi beş adet banknotu çıkardı ve Detinan'a uzatarak,

"Monsenyör Gerbois ve Arsen Lüpen'e olan hizmetlerinizin ödülü. Bunu hak ediyorsunuz." dedi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz" diye cevap verdi avukat.

"Ne! Size verdiğimiz onca rahatsızlıktan sonra!"

"Ve bana yaşattığınız tüm zevk için!"

"Bunun anlamı sevgili monsenyör" dedi, "Arsen Lüpen'den bir şey kabul etmek istemiyorsunuz. Kötü bir üne sahip olmanın ne demek olduğunu anlıyorum."

Daha sonra Monsenyör Gerbois'e elli bin frank uzatarak şunu söyledi:

"Bayım, bu görüşmemizin anısına istinaden bu parayı kızınızın düğün hediyesi olarak vermeme izin verin."

Gerbois parayı aldı ama "Benim kızım evlenmiyor ki" dedi.

"Anlaşmayı kabul etmezsen evlenemeyecek ama evlenmeyi istiyor."

"Ne biliyorsunuz ki bu konuda?"

"Genç kızların ailelerinden habersiz böyle hayaller kurduğunu bilirim. Şükürler olsun Arsen Lüpen'in dehasına, yazı masasının çekmecelerinde küçük sırlar bulmayı bazen başarıyor."

"Başka bir şey buldunuz mu?" diye sordu avukat. "Bu masaya sahip olmak için neden bu kadar çok zahmete girdiğinizi merak ettiğimi itiraf ediyorum."

"Tarihi durumuyla ilgili, monsenyör. Monsenyör Gerbois'in düşüncesine rağmen uzun zamandır peşinde olduğum masa, bilet dışında hiçbir hazine saklamıyordu ki biletten zaten haberim yoktu. Porsuk ağacı ve maundan yapılma masa Bolonya'da Marie Walewska'nın bir zamanlar yaşadığı küçük bir evde bulundu ve çekmecelerinden birinde bir yazı vardı: Sadık hizmetkârı Mancion tarafından Fransız İmparatoru I. Napolyon'a yazılmıştı. Ve bunun ötesinde bu yazı bir bıçağın ucuyla kazınmıştı: 'Senin için, Marie.' Daha sonra İmparator, Kraliçe Josephine için de benzer bir masa yaptırdı; sekreter Malmasion'a o kadar hayran kaldı ki bundan böyle benim koleksiyonumun bir parçası olacak o masanın sadece eksik bir kopyasıydı bu."

"Ah! Dükkândayken bunu bilseydim masayı size seve seve verirdim" dedi profesör.

Arsen Lüpen cevap verirken gülümsedi:

"Ve 514 No'lu bilete sadece siz sahip olmuş olacaktınız."

"Ve siz de kızımı kaçırmak zorunda kalmayacaktınız."

"Kızınızı kaçırmak mı?"

"Evet."

"Sevgili monsenyör, yanılıyorsunuz. Bayan Gerbois kaçırılmadı."

"Kaçırılmadı mı?"

"Kesinlikle. Kaçırma zorla ya da şiddet yoluyla olur. Sizi temin ederim ki kendi rızasıyla rehine olmayı kabul etti."

"Kendi rızasıyla mı!" diye şaşkınlıkla tekrarladı profesör.

"Aslında kaçırılmayı kendisi istedi bile diyebilirim. Onun gibi zeki bir genç kızın ve daha da ötesi onaylanmamış bir tutkusu olan Bayan Gerbois'in kendi çeyizini güvenceye almak için tereddüt etmeden hareket etmesine neden şaşırıyorsunuz? Ah! Sizin inadınızın üstesinden gelmenin tek yolunun bu olduğuna onu ikna etmek çok da zor olmadı."

Detinan çok eğleniyor gibiydi. Arsen Lüpen'e,

"Ama sizi dinlemeye ikna etmeniz çok daha zor olmuştur sanırım. Nasıl yaklaştınız ona?"

"Ah! Yaklaşmadım. Onunla tanışma şerefine nail olmadım. Bir bayan arkadaşım görüşmeleri yaptı."

"Otomobildeki sarışın bayan, şüphesiz!"

"Kesinlikle. İlk görüşme okulun orada gerçekleştirildi. Sonra Bayan Gerbois ve yeni arkadaşı, bir genç kız için daha eğlenceli ve öğretici olan bir yolculuğa çıktılar; Belçika ve Hollanda'yı dolaştılar. Bunların hepsini kendisi size... "

Kapının zili çaldı o sırada; üç kere art arda ve sonra iki kere tek tek.

"İşte geldi" dedi Lüpen. "Bay Detinan size zahmet olmazsa... "

Detinan hızla kapıya koştu.

İki genç kadın içeri girdi. Birisi kendini Gerbois'in

kollarına attı. Diğeri Lüpen'e yaklaştı. Kadın uzun boylu, biçimli bir vücudu olan, soluk bir ten rengine sahipti ve alnının üzerinden ayrılmış sarı saçları vardı; dalgalı saçları akşam güneşi gibi parlayıp ateş saçıyordu. Siyah bir elbise giymişti ve üzerinde hiç süs eşyası yoktu; ama vücudu aksine son derece çekici ve zarifti. Arsen Lüpen ona birkaç şey söyledi, sonra Bayan Gerbois'in önünde eğilip,

"Size verdiğimiz tüm sıkıntılar için özür borçluyum, Bayan Gerbois ama çok da mutsuz olmadığınızı umarım" dedi.

"Mutsuz olmak mı? Aslında zavallı babamı bırakmamış olsaydım çok daha mutlu olacaktım."

"O halde her şey yolunda. Şimdi öp onu ve durumunun avantajından yararlan; şimdi konuşmanın tam zamanı, ona kuzeninden bahset."

"Kuzenim mi? Ne demek istiyorsunuz? Anlamıyorum."

"Tabi ki anlıyorsun. Kuzenin Philippe. Çekmecede mektuplarını dikkatlice sakladığın delikanlı."

Suzanne kıpkırmızı oldu, ama Lüpen'in tavsiyesine uyarak kendini yeniden babasının kollarına attı. Lüpen onlara yumuşak bir bakışla baktı.

"Ah! Erdemli davranışımın sonucu aldığım ödül işte bu! Ne kadar dokunaklı bir manzara! Mutlu bir baba ve mutlu bir kız! Ve Lüpen bilmelisin ki senin için eğlence! Bu insanlar senin adını kutsayacak ve senin adını sonraki nesillere, hatta dördüncü kuşağa kadar aktaracaklar. Nazik bir davranış sonucu Lüpen, ne de şahane bir ödül bu!"

Pencereye yürüdü.

"Sevgili yaşlı Ganimard hâlâ bekliyor mu? Bu aile saadetinin yaşandığı büyüleyici anda o da burada olmalıydı!.. Ah, burada değil... Hiçbiri yok... Hiçbirini görmüyorum. Bak sen şu işe! Durum giderek ciddileşiyor. Büyük kapının hemen altında olduklarına eminim... Belki de kapıcıyla konuşuyorlar... ya da merdivenleri tırmanıyorlar!"

Monsenyör Gerbois ani bir hareket yaptı.

Artık kızı ona iade edildiğine göre durumu farklı bir açıdan görüyordu. Düşmanının tutuklanması onun için yarım milyon demekti. İçgüdüsel olarak bir adım attı. Lüpen tesadüfmüş gibi önüne geçti.

"Nereye gidiyorsunuz monsenyör? Onlara karşı beni mi savunacaksınız? Çok naziksiniz ama buna hiç gerek yok. Onlar benden daha fazla endişeli."

Sonra sakin bir ağırbaşlılıkla konuşmaya devam etti:

"Ama gerçekte ne biliyorlar? Sizin burada olduğunuzu ve kızınızın burada olduğunu biliyorlar, çünkü bilinmeyen bir kadınla geldiklerini görmüşlerdir. Ama benim de burada olduğumu bilmiyorlar. Daha bu sabah evin altını üstüne getirdikleri halde ben nasıl oluyor da evdeyim peki? Bilinmeyen kadını değişim için benim gönderdiğimi sanıyorlar ve dışarı çıktığında onu tutuklamaya hazırlar."

O sırada kapı çaldı. Lüpen, Monsenyör Gerbois'i sert bir şekilde yakaladı ve ona otoriter bir tonla şunları söyledi:

"Sakın kıpırdama! Kızını düşün ve uyanık ol, yoksa... Size gelince Monsenyör Detinan, bana sözünüz var."

Profesör olduğu yerde kaldı. Avukat kımıldamadı bile. Lüpen hiç tereddüt göstermeden şapkasını aldı ve üstündeki tozu silkeledi.

"Sevgili Monsenyör Detinan, her zaman hizmetinizdeyim... Bayan Gerbois size en iyi dileklerimi ve Monsenyör Philippe'ye de saygılarımı sunuyorum."

Cebinden ağır bir altın saat çıkardı.

"Monsenyör Gerbois saat üçü kırk iki geçiyor. Saat üçü kırk altı geçe size bu odadan çıkmanız için izin vereceğim. Üçü kırk altı geçeden bir dakika önce değil ama."

"Ama içeri girmek için zorlayacaklardır" dedi Detinan.

"Yasaları unutuyorsunuz, sevgili beyefendi. Ganimard bir Fransız vatandaşının evine girme cesaretini gösteremez. Ah, kusuruma bakmayın, zaman uçup gidiyor ve hepiniz de hafif bir gerginlik görüyorum."

Saatini masaya koydu, kapıyı açtı ve sarışın kadına hitap ederek,

"Hazır mısın hayatım?" dedi.

Kadının geçmesi için geriye çekildi, Bayan Gerbois'in önünde saygıyla eğilip dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

"İyi günler Ganimard! Nasıl gidiyor? Bayan Ganimard'ı hatırlattın bana. Bu günlerde onu kahvaltıya davet etmeliyim. Hoşça kal Ganimard!"

Zil ardı ardına deli gibi çalıyordu ve kapının önünden sesler yükseliyordu.

"Kırk beş geçiyor" diye mırıldandı Monsenyör Gerbois.

Birkaç saniye sonra odadan çıktı ve antreye girdi. Arsen Lüpen ve sarışın kadın gitmişlerdi.

"Baba!.. Sakın! Dur!" diye bağırdı Suzanne.

"Bekle mi! Seni aptal! O serseri için zamanım yok! Ve de yarım milyon için!"

Dış kapıyı açtı. Ganimard hışımla içeri daldı.

"O kadın, nerede o? Ve de Lüpen?"

"Buradaydı... burada."

Ganimard bir zafer çığlığı attı.

"Artık elimizde. Evin etrafı sarıldı."

"Peki hizmetçilerin kapısını?" diye sordu Detinan.

"Bahçeye açılıyor" dedi Ganimard.

"Caddeye çıkan tek bir çıkış var. On tane adam orada bekliyor."

"Ama cadde kapısından gelmedi ve oradan da çıkmayacaktır."

"Nasıl geldi o zaman?" diye sordu Ganimard.

"Havadan mı?"

Bir perdeyi çekti ve mutfağa giden uzun bir koridor ortaya çıktı. Ganimard koridor boyunca koştu ve hizmetçilerin giriş çıkış yaptığı kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Camdan yardımcılarından birine seslendi:

"Birini gördünüz mü?"

"Hayır."

"O halde hâlâ evdeler!" diye bağırdı. "Odalardan birinde saklanıyorlardır! Kaçmış olamazlar. Ah! Lüpen beni daha önce kandırdın ama artık intikam zamanı."

***

Akşam saat yedide dedektif bölümünün şefi Monsenyör Dudonis, hiçbir haber alamamanın verdiği şaşkınlıkla Clapeyron Caddesi'ne gitti. Evin etrafında bekleyen dedektifleri sorguladıktan sonra Detinan'ın evine girdi. Avukat onu odasına buyur etti. Orada Dudonis, bir adamı, daha doğrusu havayı döven iki bacağı ve bacaklara ait gövdenin bacanın derinliklerinde bir yerde olduğunu gördü.

"Öhö!... Öhö!" diye boğazını temizledi. Uzaklardan ve daha yukarıdan bir ses ona karşılık verdi:

"Öhö!... Öhö!"

Dudonis güldü ve bağırdı:

"Aha! Ganimard baca temizleyicisine mi döndün?"

Dedektif sürünerek bacadan çıktı. Kapkara yüzü, kuruma bulanmış elbiseleri ve ateş saçan gözleriyle tanınmaz haldeydi.

"Onu arıyorum!" diye homurdandı.

"Kimi?"

"Arsen Lüpen ve arkadaşını."

"Peki, bacada mı saklandıklarını düşünüyorsun?"

Ganimard diklendi, pis elini dedektif paltosunun koluna attı ve kızgın bir şekilde bağırdı:

"Sizce neredeler şef? Bir yerde olmalılar! Sizin, benim gibi onlar da etten kemikten ve duman gibi yok olup gidemezler!"

"Hayır, ama daha önce yok olup gitmişlerdi."

"Ama nasıl? Nasıl? Ev çatısına varana kadar adamlarım tarafından sarılmıştı."

"Ya bitişikteki ev?"

"Aralarında bir geçiş yok."

"Diğer katlardaki daireler?"

"Kiracıların hepsini tanıyorum. Kimseyi görmemişler."

"Hepsini tanıdığından emin misin?"

"Evet. Kapıcı onların yerine cevap verdi. Öte yandan her dairenin kapısına bir adam diktim. Kaçamazlar. Onları bu gece yakalayamazsam yarın yakalayacağım. Sabaha kadar buradayım."

O gece ve sonraki iki gece orada kaldı. Üç gece tutulamaz Lüpen ya da arkadaşından hiçbir gelişme olmadan geçti gitti; bunun ötesinde Ganimard onların kaçışını açıklayacak bir teoriyi temel alan en ufak bir ipucunu bile gözden kaçırmıyordu. Bu sebeple ilk düşüncesine sadık kalıyordu.

"Kaçışlarından bir iz bile yok; bu yüzden hâlâ buradalar."

Belki de kalbinin derinliklerinde buna çok da inanmıyordu ama bunu asla itiraf edemezdi. Yo, binlerce kez hayır! Bir adam ve bir kadın masallardaki kötü ruhlar gibi öylece ortadan kaybolamazlardı. Cesaretini kaybetmeden, sanki kaçakları girilmez karanlıkların ya da evin taş duvarlarının içinde bulacakmış gibi araştırmalarına devam etti.

II

Mavi Elmas

27 Mart'ın akşamında, İkinci İmparatorluk Dönemi'nde Berlin büyükelçisi olmuş eski general Baron d' Hautrec, altı ay önce kendisine kardeşinden miras kalmış Henri-Martin Yolu 34 numaradaki evde rahat koltuğunda uyuklarken sekreteri ona kitap okuyor ve Rahibe Auguste yatağını ısıtıp gece lambasını hazırlıyordu. Rahibe, manastıra dönme saati olan yedi olduğunda sekretere:

"Bayan Antoinette, işim bitti, gidiyorum." dedi.

"Tamam, Rahibe."

"Aşçının dışarıda olduğunu ve evde sadece uşakla yalnız olduğunuzu unutmayın."

"Baron'la ilgili endişelenmeyin. Bitişikteki odada yatacağım ve kapıyı açık bırakacağım."

Rahibe birkaç dakika sonra çıktı. Uşak Charles emirlerini almak için geldi. Baron uyanıktı ve konuşmaya başladı.

"Her zamanki şeyler Charles: elektrikli zilin çalıştığından emin ol ve ilk alarmda hemen doktora koş. Şimdi, Bayan Antoinette nerede kalmıştık?"

"Beyefendi yatağına gitmeyecek mi?"

"Hayır, daha sonra gideceğim. Hem kimseye ihtiyacım yok benim."

Yirmi dakika sonra uyumuştu ve Antoinette parmak uçlarında odadan çıktı. O sırada Charles alt katın kapılarını kapatıyordu. Mutfakta bahçeye açılan kapıyı kilitledi ve antrede kapıyı sadece kilitlemekle kalmadı, bir de zincir taktı. Sonra üçüncü kattaki odasına gitti, yatağına yattı ve hemen uykuya daldı.

Zilin çalmasıyla yatağından fırladığında muhtemelen bir saat geçmişti. Zil durmadan çalıyordu. Aralıksız yedi ya da sekiz saniye çalmıştı.

"Eh!" diye homurdandı Charles kendine gelmeye çalışırken, "Baron'un kaprislerinden biri daha."

Hızlıca giyindi, merdivenlerden indi, kapının önünde durdu ve nezaket gereği kapıyı tıkladı. Hiç yanıt gelmedi. Kapıyı açtı ve odaya girdi.

"Hay aksi! Işık yok," diye mırıldandı. "Bu da ne demek?"

Sonra kısık sesle,

"Bayan Antoinette?" diye seslendi.

Hiç yanıt gelmedi.

"Bayan Antoinette orda mısınız? Ne oldu? Baron mu hasta yoksa?"

Hiç cevap yoktu. İnsanı giderek geren derin bir sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. İki adım attı, ayağı bir

sandalyeye çarptı ve eliyle yokladığında sandalyenin ters çevrildiğini anladı. Sonra eliyle yokladığında yerde küçük bir masa ve örtü buldu. Endişeli bir şekilde duvara yaklaştı, eliyle elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı.

Odanın ortasında, masayla makyaj çantasının arasında efendisi, Baron d'Hautrec yatıyordu.

"Ne!.. Bu olamaz!" diye kekeledi.

Kıpırdayamıyordu. Kocaman açılmış gözlerle şaşkın şaşkın dağınıklığa bakıyordu; ters çevrilmiş sandalyeler, büyük kristal şamdan yerde tuzla buz olmuştu, saat mermer şöminenin önüne düşmüştü, her şey korkunç ve umutsuz bir mücadelenin izlerini taşıyordu. Bir hançerin sapı, ölü adamın yakınında bir yerde parlıyordu; bıçak kanla kaplıydı. Kırmızı noktalı bir mendil yatağın bir ucunda duruyordu.

Charles korkudan titriyordu; ayaklarının dibinde yatan ceset bir anlığına büyümüştü, ama sonra yeniden küçüldü; iki ya da üç kere çırpındı ve her şey sona erdi.

Cesedin üzerine eğildi. Boynunda temiz bir bıçak yarası vardı ve kan durmadan oradan akıp halının üzerinde kara bir leke gibi yayılmıştı. Yüzünde aşırı korkunun verdiği ifade vardı.

"Biri onu öldürmüş!" diye mırıldandı. "Biri onu öldürmüş!"

Birden başka korkunç bir suçun daha işlenmiş olabileceği düşüncesiyle sarsıldı. Baron'un sekreteri bitişik odada yatmıyor muydu? Katil onu da öldürmüş olamaz mı? Kapıyı açtı, oda boştu. Antoinette'in kaçırılmış ya da

cinayetten önce evden ayrılmış olabileceğini düşündü. Baron'un odasına döndü, sekretere bakınırken bazı eşyaların dokunulmamış olduğunu fark etti. Masanın üzerinde anahtarlığın yanı sıra Baron'un her akşam masaya koyduğu cep kitabının yanında bir avuç altın olduğunu gördü. Charles cep kitabını aldı, açtı ve içinde para buldu. Paraları saydı; on üç tane yüz frank vardı.

İçgüdüsel olarak mekanik bir şekilde paraları cebine soktu, merdivenlerden indi, sürgüyü çekti, zincirleri çıkardı, kapıyı ardından kapattı ve hızla sokakta koşmaya başladı.

***

Charles dürüst bir adamdı. Korkuyla evden çıktıktan sonra soğuk ve yağmur onu kendine getirdiğinde, aniden bocalayıp durdu. Şimdi yaptığı şeyin farkına varmıştı ve içini büyük bir korku kapladı. Geçen bir arabayı durdurdu ve sürücüye,

"Doğruca karakola gidip komiseri getir. Acele et! O evde korkunç bir cinayet işlendi."

Sürücü atları kamçıladı. Eve tekrar dönmek istedi ama kapının kilitli olduğunu gördü. Dışarı çıkarken kendisi kapatmıştı ve dışarıdan açılmıyordu. Öte yandan zili çalmak anlamsızdı; ne de olsa evde kimse yoktu.

Polislerin gelmesi bir saat sürmüştü. Geldiklerinde Charles olanları anlattı ve komisere paraları verdi. Bir çilingir çağrıldı ve uzun uğraşlardan sonra bahçe kapısını ve giriş kapısını açmayı başardılar. Komiser ilk odaya

girdi ve hemen dönüp Charles'a,

"Bana odanın darmadağın olduğunu söylemiştiniz." dedi.

Charles kapıda duruyordu, şaşkındı, gözlerine inanmıyordu; tüm eşyalar eski yerlerine konmuştu. Küçük masa iki pencerenin arasındaydı, sandalyeler normal duruyordu ve saat şömine rafının tam ortasındaydı. Şamdanın kalıntıları temizlenmişti.

"Monsenyör le Baron... nerede?" diye kekeledi Charles.

"Evet!" diye bağırdı komiser. "Kurban nerede?"

Yatağa yaklaştı, geniş çarşafı çektiğinde altında bir zamanlar Berlin'in Fransız Büyükelçisi olan Baron d'Hautrec'in ebedi istirahatte olduğunu gördü. Üzerinde, Şerefe Madalyası olan askeri üniforması vardı. Yüz ifadesi son derece sakindi. Gözleri kapalıydı.

"Birisi eve girmiş" dedi Charles.

"Nasıl girdiler peki?"

"Bilmiyorum, ama yokluğumda birisi buraya girmiş. Yerde orada bir hançer vardı! Ve yatağın üzerinde kanla lekelenmiş bir mendil! Hiçbiri yok. Biri onları alıp götürmüş. Ve biri odayı yeniden eski haline getirmiş."

"Bunu kim yapmıştır?"

"Katil."

"Ama tüm kapılar kilitliydi."

"Evde kalmış olmalı."

"Siz evin önünde olduğunuza göre o halde hâlâ burada olmalı."

Charles bir an düşündü ve sonra yavaş bir sesle,

"Evet... elbette... ben kapının önünden ayrılmadım" dedi.

"Baron'un yanında en son kimi gördünüz?"

"Bayan Antoinette, sekreteri."

"Peki nerede şimdi?"

"Bilmiyorum. Yatağı hiç bozulmamıştı, dışarı çıkmış olmalı. Pek şaşırmadım, ne de olsa genç ve güzel bir kız."

"Ama evden nasıl çıkabildi?"

"Kapıdan" dedi Charles.

"Ama sürgüleyip zincirlediniz kapıyı?"

"Evet, ama ondan önce çıkmış demek ki... "

"Ve cinayet o çıktıktan sonra mı işlendi?"

"Elbette" dedi uşak.

Ev, köşe bucak arandı ama katil çoktan kaçıp gitmişti. Nasıl? Ve ne zaman? Peki suç mahalline geri dönüp kimliğini ele verecek tüm ipuçlarını ortadan kaldıran katil mi yoksa suç ortağı mıydı? İşte polisin çözmesi gereken sorular bunlardı.

Adli tabip saat yedide geldi ve saat sekizde Monsenyör Dudouis, dedektiflik bölümü şefi olay yerine geldi. Sonra Cumhuriyet Savcısı ve sorgu yargıcı geldi. Memurlara ek olarak ev polislerle, gazetecilerle, fotoğrafçılarla, merhumun akraba ve eş dostlarıyla dolup taşmıştı.

Ayrıntılı bir şekilde araştırma yapıldı; cesedi Charles'ın dediği şekliyle incelemeye aldılar; geldiğinde Rahibe Auguste'yi sorguya çektiler; ama hiçbir şey bulamadılar. Rahibe, Antoinette Brehat'ın kaybolduğunu öğrenince pek bir şaşırdı. Kızı mükemmel tavsiyeler so-

nucu on iki gün önce işe almıştı ve gece evden ayrılarak görevini ihmal edeceğine olan düşünceyi kesinlikle kabul etmiyordu.

"Ama hâlâ dönmedi görüyorsun" dedi yargıç "ve hâlâ aynı soruyla yüz yüzeyiz: Kız nerede?"

"Bence katil tarafından kaçırıldı" dedi Charles.

Teori akla yatkındı ve kesin gerçeklerle destekleniyordu. Dudouis de hemfikirdi.

"Kaçırılmak! Hey Tanrım! İhtimal dışı değil." dedi.

"İhtimal dışı değil sadece" dedi bir ses "aynı zamanda gerçeklere de aksi bir durum bu. Bu teoriyi destekleyen hiçbir kanıt yok."

Ses son derece sertti, keskin bir tondaydı ve sesin Ganimard'a ait olduğunu öğrenince hiç kimse şaşırmadı. Hiç kimse ayrıca bu otoriter tondaki sese tolerans göstermedi.

"Ah! Sensin Ganimard!" diye bağırdı Dudouis. "Seni daha önce görmedim."

"Saat ikiden beri buradayım."

"O, 514 numaralı biletten başka şeylere de ilgi gösteriyorsun? Hani 'Arsen Lüpen ve Sarışın Leydi, Herlock Sholmes'a Karşı' olayı dışında yani?"

"Ha ha" diye güldü tecrübeli dedektif.

"Bu son olaya Lüpen'in karışmadığını söyleyemeyeceğim. Ama birkaç dakika olsun bilet olayını unutalım ve bu yeni gizemi çözmeye çalışalım."

***

Ganimard metotları bir ekol yaratacak ya da ismi ülkesinde suç tarihinde ölümsüzleşecek o ünlü dedektiflerden biri değil. O dahi dedektifler, Dupin, Lecoq ve Sherlock Holmes'un zekâ pırıltılarından yoksun. Evet, itiraf etmek gerekirse gözlem, feraset, azim ve hatta sezgi gibi üstün yeteneklere sahip. Erdemi salt bağımsızlığında yatmaktadır. Arsen Lüpen'in onun üzerinde yarattığı bir tür büyü dışında hiçbir şey onun canını sıkmaz ya da etkilemez. Ancak o sabah Baron d' Hautrec'in evindeki pozisyonu, şüphesiz üstünlüğündendi ve olaydaki işbirliği sorgu yargıcı tarafından takdir ediliyor ve bekleniyordu.

"Ilk önce" dedi Ganimard "Monsenyör Charles'a çok önemli bir noktayı soracağım: Odaya ilk girdiğinde bazı mobilyaların tersine çevrilmiş ve yerlere saçılmış olduğunu gördüğünü söylüyor; şimdi ona odaya ikinci girişinde tüm eşyaların eski yerlerine konulduğunu, yani doğru bir şekilde konulup konulmadığını soruyorum."

"Evet, hepsi doğru yerlerindeydi" diye cevap verdi Charles.

"Eşyaları yeniden yerleştiren kimse demek ki eşyaların yerlerine aşina biri olmalı."

Parmak bastığı nokta dinleyiciler tarafından anlaşılırdı. Ganimard devam etti:

"Bir soru daha Monsenyör Charles. Zilin çalması nedeniyle uyandınız. Peki, sizce zili kim çaldı?"

"Monsenyör le Baron elbette."

"Ne zaman çaldı?"

"Boğuşmadan sonra... ölmek üzereyken."

"İmkânsız; siz onu bulduğunuzda bilinçsiz bir şekilde yerde yatarken buldunuz ve zile en az dört metre uzaktaydı."

"O halde boğuşurken basmış olmalı."

"İmkânsız" dedi Ganimard "çünkü siz zilin sürekli, aralıksız yedi ya da sekiz saniye çaldığını söylediniz. Sizce düşmanı onun zili çalmasına izin vermiş olabilir mi?"

"Şey, o zaman saldırıdan öncedir."

"O da imkânsız, çünkü siz zilin çalmasıyla birlikte kalkıp odaya girmeniz arasındaki sürenin üç dakikadan daha fazla olmadığını söylediniz. Şayet Baron'un zili saldırıdan önce çaldığını varsayarsak, o zaman boğuşmanın, cinayetin ve katilin kaçışının üç dakika içinde olduğunu kabul etmemiz gerek. Tekrar ediyorum: İmkânsız."

"Ancak" dedi sorgu yargıcı "birisi zili çaldı. Peki kimdi?"

"Katil."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Ama zilin uşağın odasıyla bağlantısı olduğunu kesinlikle biliyordu. Ev sakinleri dışında bunu kim bilir peki?"

Ganimard ağlarını daha yakından ve daha sıkı örüyordu. Birkaç zeki ve mantıklı cümleden sonra, cinayetle ilgili teorisini açıkladı ve sorgu yargıcı,

"Anladığım kadarıyla Ganimard, sen Antoinette Brehat denen kızdan şüpheleniyorsun" dediğinde bu herkese son derece doğal göründü.

"Ondan şüphelenmiyorum, onu suçluyorum."

"Onu suç ortaklığından mı suçluyorsun?"

"Onu Baron d'Hautrec'i öldürmekten suçluyorum."

"Saçmalık. Hangi kanıtla?"

"Kurbanın sağ elinde bulduğum bir tutam saçla."

Saçı gösterdi; güzel bir sarı renkteydi ve altın teller gibi parlıyordu. Charles saça baktı ve şunu dedi:

"Bu Bayan Antoinette'in saçı. Hiç şüphe yok. Odaya ilk girdiğimde gördüğüm bıçak da sanırım ona aitti. Kitabın yapraklarını kesmek için kullanırdı."

Cinayetin bir kadın tarafından işlenmesi suça ayrı bir korkunçluk katmış gibi uzun ve korkunç bir sessizlik oldu. En sonunda sorgu yargıcı,

"Daha iyisini bulana kadar varsayalım ki Bayan Antoinette Baron'u öldürdü. Cinayetten sonra kendini nasıl sakladığı, Charles evden ayrıldıktan sonra yeniden dönmeyi nasıl başardığı ve polis gelmeden nasıl kaçtığını hâlâ bilmiyoruz. Bu konularla ilgili görüşleriniz var mı Ganimard?"

"Yok."

"O halde şimdi neredeyiz?" Ganimard çok utandı. Sonunda görülür bir çabayla,

"Tek söyleyeceğim bu olayla 514 No'lu bilet olayının aynı metotlarla yapıldığı; aynı olgu, yani bir şekilde ortadan kaybolmak. Arsen Lüpen Bay Detinan'ın evine nasıl girip oradan sarışın bayanın eşliğinde gizemli bir şekilde kaybolduysa Antoinette Brehat de aynı şekilde göründü ve sonra kayboldu."

"Bu bir şey ifade ediyor mu?"

"Bana ediyor. İki tuhaf olay arasında olası bir bağ-

lantı olduğunu görebiliyorum. Antoinette Brehat, Rahibe Auguste'in dediğine göre, on iki gün önce, tam da sarışın bayan benim parmaklarımın arasından zekice kayıp gittiği gün işe alındı. İkincisi ise sarışın Leydi, bu davada bulunan saçın aynısı altın renkli saçlara sahip."

"Yani sana göre bu Antoinette Brehat."

"Kesinlikle sarışın Leydi bu."

"Ve Lüpen'in her iki olayda da parmağı var."

"Evet, bence öyle."

Bu durum bir kahkaha patlamasıyla bölündü. Dudouis gülmüştü bu şekilde.

"Lüpen, daima Lüpen! Lüpen her şeyin içinde; Lüpen her yerde!"

"Evet, Lüpen sonuçta her şeyin içinde" diye yanıtladı Ganimard üstünlüğüyle dalga geçilmesine sinirlenerek.

"Eh, gördüğüm kadarıyla" dedi Dudouis "bu cinayete hiçbir neden bulamadın. Sekreter hırsızlık yapmamış, cep kitabını almamış bile. Hatta masanın üzerinde bir yığın altın duruyordu."

"Evet, öyle" diye bağırdı Ganimard.

"Ama ya ünlü elmas?"

"Ne elması?"

"Mavi elmas! Fransa kraliyetine ait ünlü elmas ve Dük d'Aumale tarafından Leonide Lebrun'a verildi ve Lebrun öldükten sonra Baron d'Hautrec tarafından o çok sevdiği büyüleyici kadın komedyene hediye edilmek üzere satın alınan elmas. Benim gibi eski Parisliler bu tür şeyleri asla unutmaz."

"Görünen o ki mavi elmas bulunamazsa cinayetin sebebi ortaya çıkacak" dedi sorgu yargıcı. "Ama elması nerede arayacağız?"

"Baron'un parmağında" dedi Charles. "Mavi elması her zaman sol eline takardı."

"Elini gördüm ve parmağında sade basit bir altın yüzük vardı" dedi Ganimard cesede yaklaşırken.

"Avucuna bakın" dedi uşak.

Sıkılmış yumruğu Ganimard açtı. Taşın eğik yüzü içeri doğru dönmüştü ve avucunun tam ortasında elmas tüm görkemiyle pırıl pırıl parlıyordu.

"Vay anasını!" diye mırıldandı Ganimard şaşkın bir şekilde. "Anlamıyorum."

"Lüpen'den şüphelendiğin için şimdi ondan özür dileyeceksin, ha?" diye güldü Dudouis.

Ganimard bir süre sessiz kaldı ve sonra tumturaklı sözlerle şunu söyledi:

"İşte olanları anlamadığım zaman Arsen Lüpen'den şüpheleniyorum."

İşte gizemli cinayetten sonraki gün polisin elinde olan gerçekler bunlardı. Gerçekler belirsiz ve kendi içlerinde tutarsızdı ve müteakip bilgilerle açıklanamıyordu. Antoinette Brehat'ın davranışları sarışın kadınınınkiler kadar anlaşılmazdı ve polis, Baron d'Hautrec'ı öldüren ama bir zamanlar Fransa kralının tacında parlayan elması parmaklarından almayı başaramayan o altın saçlı gizemli yaratıktan da hiçbir iz bulamamıştı.

***

Baron'un varisleri bu şöhretten faydalanmayı ihmal etmediler. Mobilyaları satmak için evde bir sergi hazırladılar ve diğer şeyler de Drouot & Co.'nun odalarındaki müzayedelerde satıldı. Sıradan zevke hitap eden modern mobilyalar, sanatsal değeri olmayan çeşitli ıvır zıvır... Ama odanın ortasında mor bir kadife kutunun içinde, cam bir küre tarafından korunan ve iki polisin başında durduğu ünlü mavi elmas yüzüğü duruyordu.

Saflığı anlatan büyük muhteşem bir elmas, berraklığını bulutsuz gökyüzünden alan kaynak sular gibi benzersiz bir mavi, bir ketenin beyazlığında ancak bulunacak bir maviydi rengi. Kimi hayranlıkla, kimi de coşkuyla bakıyordu... Kimi de odaya, kurbanın yattığı noktaya, kana bulanmış halıdan yoksun zemine ve özellikle de duvarlara, katilin mutlaka geçmiş olduğu o aşılmaz duvarlara bakıyordu. Bazıları şömine rafının yerinden oynamadığına kendini inandırıyordu. Bazıları ise boşlukları, tünel ağızlarını, kanalizasyona ve yer altı mezarlarına giden gizli bağlantıları hayal ediyordu.

Mavi elmasın satışı Drouot & Co.'nun müzayede salonunda yapıldı. Salon hınca hınç doluydu ve insanlar deli gibi fiyat veriyorlardı. Gelenler Paris'te bu tür satışlara katılan tiplerdi; satın alma gücü olanlar ve satın almak için varlık gösterenlerdi; bankacılar, simsarlar, sanatçılar, her sınıftan kadınlar, iki bakan, bir İtalyan tenor ve itibarını kazanmaya çalışan bir sürgün kral caka satarak ve yüksek sesle yüz bin frank fiyat teklifi verdi. Yüz bin frank! Kendi teklifinin kabul edileceğine dair hiçbir korkusu olmadığı için bu fiyatı vermişti. İtalyan tenor

yüz elli bin verdi ve Comedie-Francaise üyelerinden biri yüz yetmiş beş bin teklif etti.

Fiyat iki yüz bine çıkınca küçük katılımcılar yarıştan çekildi. Teklif iki yüz elli bine ulaştığında sadece iki kişi kalmıştı: Herschmann, ünlü bir işadamı, altın madenlerinin kralı ve Kontes de Crozon, zengin Amerikalı bir kadındı ve elmaslarla değerli taşlar koleksiyonunun namını dünyada duymayan yoktu.

"İki yüz altmış bin... iki yüz yetmiş bin... yetmiş beş... seksen" diye bağırıyordu mezatçı, bir kontese bir iş adamına sırayla bakarken. "Madam'dan iki yüz seksen bin... Arttıran var mı?"

"Üç yüz bin" dedi Herschmann.

Kısa bir sessizlik oldu. Kontes ayakta durmuş gülümsüyordu ama yüzü heyecandan kireç gibi olmuştu. Önünde duran sandalyeye doğru eğilmişti. O ve orada bulunan herkes düellonun sonucunu biliyordu; mantıksal ve kaçınılmaz olarak avantaj milyonlara sahip olan işadamındaydı. Ancak kontes bir teklif daha yaptı:

"Üç yüz beş bin frank."

Yine sessizlik. Tüm gözler fiyatı yükseltmesi beklenen işadamına çevrildi. Ama Herschmann satışla ilgilenmiyordu; gözleri sağ elinde tuttuğu bir kâğıt parçasına kilitlenmişti ve diğer elinde de yırtılmış bir zarf tutuyordu.

"Üç yüz beş bin frank" diye tekrarladı mezatçı. "Bir kez! İkinci kez! Ve de son kez... Var mı arttıran? Bir kez! İkinci kez!.. Var mı arttıran? Son şans!"

Herschmann kıpırdamadı bile.

Mezatçı "Üçüncü ve son kez! Satıldı!" diye bağırırken çekici de vurdu.

"Dört yüz bin" diye bağırdı Herschmann, sanki çekicin sesi onun uyuşukluğundan kurtarmış gibi.

Geç kalmıştı ve mezatçının kararı değiştirilemezdi. Herschmann'ın bazı tanıdıkları onun etrafını sardı. Ne olmuştu? Neden geç kalmıştı? Güldü ve şunları söyledi:

"Tanrım! Bir anlık dalgınlıkla unuttum."

"Çok tuhaf."

"Görüyorsunuz, bir mektup aldım."

"Bu mektup mu neden oldu?"

"Evet, bir anlığına dikkatimi dağıttı!"

Ganimard oradaydı. Yüzüğün satılmasını izlemek için gelmişti. Müzayede salonundaki katılımcılardan birini durdurdu.

"Monsenyör Herschmann'a mektubu siz mi verdiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Kim verdi?"

"Bir kadın."

"Nerede?"

"Nerede mi? Şurada oturuyordu... Kalın bir örtü vardı yüzünde."

"Gitti mi?"

"Şimdi gitti."

Ganimard aceleyle koştu ve merdivenlerden inen kadını gördü. Ardından koştu. İnsanlara çarparak ilerliyordu ve bu onu geciktiriyordu. Kaldırıma vardığında kadın yok olmuştu. Müzayede salonuna döndü, Hersch-

mann'a yaklaştı, kendini tanıttı ve mektupla ilgili soru sormaya başladı. Herschmann mektubu ona verdi. Kurşun kalemle dikkatsizce karalanmıştı ve iş adamı el yazısını tanımıyordu. Mektupta şu yazılıydı:

"Mavi elmas şanssızlık getirir. Baron d'Hautrec'ı hatırlayın."

***

Mavi elmasla ilgili olaylar hâlâ devam ediyordu. Baron d'Hautrec'ın öldürülmesi ve müzayede salonundaki olaylardan sonra daha da ünlenmesine karşın, altı ay sonra çok daha büyük bir üne kavuşacaktı. Ertesi yaz, Kontes de Crozon'un ona sahip olmak için pek çok sıkıntıya katlandığı ünlü elması çalındı.

O tuhaf olayı hatırlıyorum; hepimizin üzerine korku salan heyecan verici ve dramatik olaylardı ve şu an olaylara biraz ışık tutmaya iznim var sanırım.

10 Ağustos akşamı Kont ve Kontes de Crozon'un misafirleri, de Somme Körfezi'ne bakan muhteşem şatonun çizim odasında toplanmışlardı. Kontes, önce mücevherlerini piyanonun yanındaki küçük bir masaya koymuştu ve aralarında ünlü mavi elmas da vardı, sonra misafirlerini eğlendirmek için piyanoya oturmuştu.

Bir saat sonra, Kont ve aralarında iki kuzeni ve Kontes'in çok yakın bir arkadaşı olan Madam de Eeal'in de olduğu misafirlerin çoğu yorulmuştu. Avusturya Konsolosu Bleichen ve eşinin de aralarında olduğu diğerleri çizim odasında kaldılar.

Bir süre sohbet ettiler ve sonra Kontes odanın ortasındaki masanın üzerinde duran büyük lambayı söndürdü. Aynı anda Bleichen de iki piyano lambasını söndürdü. Bir anlığına her yer karanlık oldu; sonra konsolos bir mum yaktı ve üçü kendi odalarına çekildi. Ama Kontes odasına girer girmez mücevherlerini hatırladı ve hizmetçisini onları getirmesi için gönderdi. Hizmetçi mücevherlerle döndüğünde onları Kontes bakmadan şömine rafının üzerine yerleştirdi. Ertesi gün Kontes Crozon yüzüklerinden birinin kaybolduğunu fark etti; mavi elmaslı yüzüğü.

Kocasına söyledi ve üzerinde konuştuktan sonra, hizmetçinin şüpheli olduğu ve onun suç ortağının da Konsolos Bleichen olacağı sonucuna vardılar.

Kont, Amiens'deki polise hemen haber verdi, onlar da hemen bir soruşturma başlattılar ve gizli bir şekilde Konsolos'un yüzüğü saklamasını önlemek için onun üzerinde dikkatli bir çalışma yaptılar.

Şato gece gündüz dedektifler tarafından korunuyordu. İki hafta hiçbir şey olmadı. Bleichen artık evden ayrılmak istediğini bildirdi. O gün kendisine resmi bir suçlama yöneltildi. Polis valizlerini dikkatli bir şekilde aradı. Anahtarı her zaman Konsolos'un üzerinde olan küçük bir el çantası içinde bir şişe buldular ve şişenin içinde de elmas yüzüğü.

Madam Bleichen korkudan bayıldı. Kocası ise hırsızlıktan tutuklandı.

Herkes Konsolos'un kendisi savunmak için söylediği sözleri hatırlayacaktır. Konsolos, yüzüğü kendisin-

den intikam almak isteyen Kont de Crozon tarafından konulmuş olduğunu öne sürdü.

"Kont çok acımasız ve karısını mutsuz eden bir adam. Kontes bana durumu anlattı ve ben de boşanmasını tavsiye ettim. Kont bunu bir şekilde duydu ve benden intikam almak için yüzüğü alıp el çantamın içine koydu."

Kont ve Kontes suçlamalar konusunda ısrarlıydı. Onların ve Konsolos'un yaptıkları açıklamaların her ikisi de eşit derecede mümkün ve mantıklıydı ve halk bunlardan birini seçmek zorundaydı. Terazinin bir kefesinde Kont ve Kontes, bir kefesinde ise Konsolos vardı ve dengeyi değiştirecek hiç yeni gelişme yoktu. Bir ay süren dedikodu, soruşturma ve araştırmalar olayı aydınlatmak için yeterli olmadı.

Heyecandan ve karmaşadan yorgun düşen ve Konsolos'a yönelttikleri suçlamayı kanıtlayacak gerekli sonuçlara ulaşmakta yetersiz kalan Kont ve Kontes, en sonunda Paris'ten bu gizemli olayı aydınlatması için bir dedektif göndermelerini istediler. İşte Ganimard olaya bu şekilde dahil oldu.

Tam dört gün boyunca azimli dedektif evi baştan aşağı kontrol etti; bakmadık köşe, delik bırakmadı, hizmetçilerle, şoförle, bahçıvanla ve yakınlardaki postane çalışanlarıyla uzun görüşmeler yaptı ve misafirlerin kaldığı odaların her birini tek tek inceledi. Sonra bir sabah yardımcılarına hiç haber vermeden ortadan kayboldu. Ama bir hafta sonra ondan şöyle bir telgraf aldılar:

"Lütfen, Boissy d'Anglas Yolu, Japon Çayevi'ne, yarın, cuma akşamı saat beşte gelin. Ganimard."

***

Cuma akşamı saat beşte Boissy d'Anglas yolu 9 numaranın önünde otomobillerini durdurdular. Yaşlı dedektif onları kaldırımda durmuş bekliyordu. Hiçbir şey söylemeden onları Japon Çayevi'nin ilk katına yönlendirdi. Odalardan birinde Ganimard onları iki kişiyle tanıştırdı:

"Monsenyör Gerbois, Versay Üniversitesi'nde profesör, Arsen Lüpen kendisinin yarım milyonunu çaldı, oradan hatırlarsınız; bu da Monsenyör Leonce d'Hautrec, kendisi Baron d'Hautrec'ın yeğeni ve tek mirasçısıdır."

Birkaç dakika sonra başka bir adam daha geldi. Dedektif bölümünün şefi Dudouis idi ve son derece asabi görünüyordu. Başıyla selamladı ve şöyle konuştu:

"Şimdi ne var, Ganimard? Buraya gelmemi isteyen telefon mesajını aldım. Bir netice mi alındı yoksa?"

"Evet, şey, önemli bir mesele var. Üzerinde çalıştığım iki davanın akıbeti burada belli olacak. Sizin burada olmanız bu yüzden çok önemliydi."

"Ve elbette, içeri girdiğimde kapının yanında dikildiklerini fark ettiğim Dieuzy ve Folenfant'ın da olması gerekiyordu!"

"Evet, şef."

"Ne için? Bir tutuklama mı yapacaksın, yoksa bunu bir törenle mi yapacaksın? Hadi Ganimard, duymak için sabırsızlanıyorum."

Ganimard bir an tereddüt etti, sonra kendisini din-

leyenleri etkilemek istediğini belli eden bir tonla konuştu.

"İlk önce, Konsolos Bleichen'ın yüzüğün çalınmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını belirtmek isterim."

"Vay, vay!" diye bağırdı Dudouis, "Bu çok cesur ve de çok önemli bir iddia."

"Ve tek bulabildiğiniz şey bu mu?" diye sordu Kont de Crozon.

"Hepsi değil. Hırsızlık olayından sonraki ikinci gün, misafirlerinizden üçü otomobille Crecy'ye kadar gidip oralarda dolaşmış. İkisi ünlü savaş cephesini ziyaret etmiş; üçüncü arkadaşları ise postaneye acele bir şekilde uğramış ve kurallara uygun bir şekilde bağlanmış, mühürlenmiş küçük bir kutuyu postaya verip değerinin de yüz frank olduğunu belirtmiş."

"Bunda tuhaf bir şey görmüyorum" dedi kont.

"Kutuyu gönderen kişi kendi gerçek ismi yerine postayı Eousseau adıyla, Paris'te bir Monsenyör Beloux'ya gönderdiğini ve adamın kutuyu, yani yüzüğü aldıktan hemen sonra evinden taşındığını söylersem belki bunu tuhaf bulursunuz."

"Sanırım kuzenlerimden birini, d'Andelle'yi söylüyorsunuz!"

"Hayır," dedi Ganimard.

"Madam de Real mi?"

"Evet."

"Dostum Madam de Real'i mi suçluyorsunuz?" diye bağırdı şaşırmış ve şoka girmiş kontes.

"Size bir soru sormak istiyorum Kontes," dedi Ga-

nimard. "Yüzüğü alırken Madam de Real yanınızda mıydı?"

"Evet, ama oraya birlikte gitmedik."

"Size yüzüğü almanızı önerdi mi?"

Kontes bir an düşündü, sonra şöyle cevapladı soruyu:

"Evet, sanırım yüzükten ilk bahsettiğinde... "

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Gerçek şu ki size yüzükten ilk bahseden ve size onu almanızı öneren kişi Madam de Real."

"Ama arkadaşım oldukça aciz biridir."

"Kusura bakmayın Kontes, ama size Madam de Real'in sadece sıradan bir tanıdık olduğunu ve gazetelerin dediği gibi yakın bir dostunuz olmadığını hatırlatırım. Onunla ilk kez geçen kış tanıştınız. Size onun kendi hakkında, geçmişi ve akrabaları hakkında söylediği her şeyin yalan olduğunu kanıtlayabilirim; Madam Blanche de Real sizinle tanışmadan önce hiç var olmadı ve şimdi de varlığına son verdi."

"Şey!"

"Şey, ne?" dedi Ganimard.

"Hikâyeniz oldukça tuhaf." dedi Kontes "Ama bizim olayımıza bir faydası yok. Madam de Real'in yüzüğü aldığını varsayalım, peki yüzük Bay Bleichen'in diş tozunun içine girmeyi nasıl başardı? Mavi elması çalma riskine ve zahmetine giren kişinin onu dikkatlice saklaması gerekirdi. Buna ne diyorsunuz?"

"Ben bir şey demiyorum, ama Madam de Real söyleyecek."

"Ah, o halde yaşıyor!"

"Hem evet, hem hayır. Birkaç kelimeyle açıklayayım. Üç gün önce gazeteyi okurken Trouvilie'deki otele gelenlerin listesine göz attım ve orada okudum: Hotel Beaurivage Madam de Real, vs. Hemen Trouvilie'e gittim ve otelin sahibiyle görüştüm. Ondan aldığım tarif ve diğer bilgilere göre aradığım Madam de Real'in o olduğu sonucuna vardım, ama otelden ayrılmış ve ayrılırken de adres olarak da 'Colisee Yolu, Numara 3, Paris' adresini vermişti. Önceki gün o adrese gittim ve orada Madam de Real diye birinin olmadığını ama ikinci katta bir elmas simsarlığı yapan ve sık sık evden ayrılan bir Madam Real olduğunu öğrendim. Önceki akşam bir geziden eve dönmüştü. Dün onu aradım ve uydurma bir isimle, bazı varlıklı dostlarımın elmaslarını satmalarına aracılık ettiğimi söyledim. Anlaşmayı yapmak için buraya gelecek."

"Ne! Onun buraya gelmesini mi bekliyorsun?"

"Evet, beş buçukta."

"Onun o olduğundan emin misin?"

"Şato de Crozon'un Madam de Real'i mi? Kesinlikle evet. Size bunun gerçek olduğunu kanıtlayacağım. Ama... dinleyin! Folentan'ın işaretini duydum!"

Bu bir ıslıktı. Ganimard hemen ayağa kalktı.

"Kaybedecek zaman yok. Kont ve Kontes de Crozon sizden yan odaya gitmenizi isteyeceğim. Siz de Monsenyör d' Hautrec ve Gerbois. Kapı açık kalacak ve size işaret verdiğimde dışarı çıkacaksınız. Şef, elbette burada kalacaksınız."

"Başka insanlar tarafından rahatsız edilebiliriz" dedi Dudouis.

"Hayır. Burası yeni bir yer ve sahipleri arkadaşlarım. Sarışın Leydi hariç hiç kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermeyecekler."

"Sarışın Leydi mi? Ne diyorsunuz?"

"Evet, Sarışın Leydi'nin bizzat kendisi; Arsen Lüpen'in arkadaşı ve suç ortağı, kendisine karşı elimde kanıt olduğuna inandığım gizemli Sarışın Leydi; ha bir de soyduğu insanlarla yüzleştirmeyi istediğim Sarışın Leydi."

Camdan dışarı baktı.

"Onu görüyorum. Kapıya doğru geliyor. Kaçamaz, çünkü Folenfant ve Dieuzy kapıda bekliyorlar... Sarışın Leydi en sonunda yakalanacak, şef!"

Bir dakika sonra kadın kapıda belirdi; uzun ve inceydi, soluk bir teni ve altın rengi saçları vardı. Ganimard heyecandan titriyordu; ne hareket edebiliyor, ne de ağzından bir kelime çıkıyordu. Kadın hemen önündeydi, merhametine kalmıştı! Arsen Lüpen'e karşı kazanılmış ne zaferdi ama! Ve nasıl da güzel bir intikamdı! Şayet Arsen Lüpen tarafından genellikle yapılan mucizevi kaçışlar olmayıp da Sarışın Leydi parmaklarının arasından kayıp gitmezse, ne kadar da kolay bir zafer olacaktı. Kapının orada bekliyordu, sessizliğe şaşırmıştı ve içinde ne korku ne de şüphe olmadan etrafına bakınıyordu.

"Kaçacak! Kaybolup gidecek!" diye düşündü Ganimard.

Sonra kadınla kapı arasına girmeyi başardı. Kadın gitmek için döndü.

"Yo, hayır!" dedi. "Neden gidiyorsunuz?"

"Gerçekten anlamıyorum bayım. Lütfen izin verin."

"Gitmeniz için hiçbir sebep yok madam ve aksine kalmanız için çok iyi sebepler var."

"Ama... "

"Bir faydası yok madam. Gidemezsiniz."

Titreyerek sandalyeye oturdu ve kekelemeye başladı:

"Ne istiyorsunuz?"

Ganimard savaşı kazanmıştı ve kadını ele geçirmişti. Ona,

"Size elmas almak isteyen arkadaşımı tanıtmama müsaade edin. Getirmek için söz verdiğiniz elmasları tedarik edebil... " dedi.

"Hayır, hayır bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Hadi ama! Hafızanızı tazeleyelim! Bir tanıdığınız size renkli bir taş göndermeye niyetliydi... Mavi elmas gibi dedim gülerek ve siz de şu cevabı verdiniz: 'Tam da istediğiniz gibi bir şey bekliyorum.' Hatırladınız mı?"

Hiç cevap vermedi. Elinden küçük bir çanta yere düştü. Hızlıca yerden aldı ve hemen sakladı çantayı. Elleri belli belirsiz titriyordu.

"Hadi ama!" dedi Ganimard. "Bize hiç güven duymadığınızı görüyorum Madam de Real. Elimde ne olduğunu göstererek size iyi bir örnek olacağım."

Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp açtı ve bir saç tutamı gösterdi.

"Bunlar, Baron d'Hautrec'ın sımsıkı kapalı avucunda bulduğum Antoinette Brehat'ın başından koparıl-

mış saçlar. Bayan Gerbois'e gösterdiğimde bunların Sarışın Leydi'nin saçlarıyla aynı saç olduğunu söyledi. Üstelik gerçekten de sizin saçlarınız bunlar."

Madam de Real, onun ne dediğini anlamıyormuş gibi hayretler içinde bakıyordu. Ganimard anlatmaya devam etti:

"Üzerinde etiket olmayan iki parfüm şişesi, gerçek ve boşlar, fakat içinde hâlâ parfümün kokusu duruyor. Bayan Gerbois, kokuyu tanıdı ve bu kokunun ona iki hafta boyunca gezi arkadaşlığı yapmış olan Sarışın Leydi'ye ait olduğunu bildirdi. Bir parfüm şişesi Madam de Real'in de Crozon şatosunda kaldığı odada ve bir başkası da Hotel Beaurivage'daki odada bulundu."

"Ne diyorsunuz? Sarışın Leydi mi? De Crozon şatosu mu?"

Dedektif cevap vermedi. Cebinden dört tane kâğıt parçası çıkardı ve onları yan yana masanın üzerine koydu.

"Bu dört kâğıdın üzerinde el yazısı örnekleri var; ilki Antoinette Brehat'a, ikincisi mavi elmasın müzayedesinde Baron Herschmann'a not gönderen kadına, üçüncüsü de Crozon şatosunda kalan Madam de Real'a ve dördüncüsü de size ait bayan... Trouville'deki Hotel Beaurivage'ın kapı görevlisine isim ve adresini yazmışsınız. Şimdi el yazılarını karşılaştıralım. Birbirinin aynısı."

"Bu ne saçmalık? Monsenyör, gerçekten anlamıyorum. Nedir bu olanlar?"

"Bunun anlamı" diye bağırdı Ganimard, "Arsen Lüpen'in arkadaşı ve suç ortağı Sarışın Leydi, sizden başkası olamaz demek Madam de Real."

Ganimard bitişikteki odaya gitti ve yanında Monsenyör Gerbois'le döndü. Profesörü kadının karşısına dikti.

"Monsenyör kızınızı kaçıran ve Bay Detinan'ın evinde gördüğünüz kadın bu mu?"

"Hayır."

Ganimard o kadar şaşırdı ki bir süre konuşamadı; en sonunda,

"Hayır mı? Hata yapıyor olmalısınız!" dedi.

"Yanılmıyorum. Madam sarışın, doğru ve o kadına biraz benziyor, ama diğer yönlerden ona hiç benzemiyor."

"İnanamıyorum. Hata yapıyor olmalısınız."

Ganimard diğer şahitlerini çağırdı.

"Monsenyör d'Hautrec" dedi, "Antoinette Brehat'ı tanıdınız mı?"

"Hayır, amcamın evinde gördüğüm kişi bu değil."

"Bu kadın Madam de Real değil" diye bildirdi Kont de Crozon.

Bu son düzeltmeydi. Ganimard çökmüştü. Özene bezene diktiği yapının kalıntıları altında kalmıştı. Gururu çiğnenmişti, ruhu ise bu beklenmedik darbenin etkisiyle darmaduman olmuştu.

Dudouis ayağa kalktı ve kadına,

"Bu talihsiz hata yüzünden sizden özür diliyorum bayan. Ama geldiğinizden beri üzerinizde bir tedirginlik olduğunu gördüm. Bir şey canınızı sıkıyor; ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

"Tanrım, monsenyör, çok korktum. Çantamın içinde

yüz bin frank değerinde elmas var ve arkadaşınızın davranışları çok tuhaf."

"Ama sık sık Paris'ten ayrılıyormuşsunuz. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"İşim gereği başka şehirlere sık sık seyahat ediyorum. Hepsi bu."

Dudouis başka bir şey sormadı. Astına döndü ve ona,

"Soruşturman son derece yüzeysel Ganimard ve bu bayana olan davranışın son derece üzücü. Yarın ofisime gelip açıklama yapacaksın." dedi.

Görüşme sona ermişti ve tam Dudouis odadan çıkmak üzereyken rahatsız edici bir olay gerçekleşti. Madam de Real Ganimard'a dönüp şunları söyledi:

"Anladığım kadarıyla siz Bay Ganimard'sınız. Doğru mu?"

"Evet."

"O halde bu mektup size. Bu sabah aldım. Madam de Real eliyle Bay Justin Ganimard adresi yazılıydı üzerinde. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm, çünkü sizi bu isimle tanımıyordum ama görünüşe göre sizin bilinmeyen mektup arkadaşınız bizim randevumuzu biliyormuş."

Ganimard mektubu okumadan cebine koymayı düşündü, ama sonra bunu amirinin önünde yapmaya cesaret edemedi, bu yüzden zarfı açtı ve neredeyse duyulamayan bir sesle okumaya başladı:

"Bir zamanlar bir Sarışın Leydi, bir Lüpen ve bir Ganimard varmış. Kötü kalpli Ganimard'ın Sarışın Leydi

hakkında kötü düşünceleri varmış ve iyi kalpli Lüpen kadının dostu ve koruyucusuymuş. İyi kalpli Lüpen, Sarışın Leydi'nin Kontes de Crozon ile arkadaş olmasını istediğinde ona ten ve saç rengi olarak ona çok benzeyen elmas simsarı Madam de Real'in ismini kullanmasını söylemiş. Ve sonra iyi kalpli Lüpen kendi kendine şunları demiş: Kötü kalpli Ganimard, Sarışın Leydi'nin peşine düşerse ve ben onun dikkatini dürüst bir elmas simsarına çevirirsem bu benim için oldukça faydalı olabilir. Akıllıca önlem alınırsa meyveye bir zarar gelmez. Kötü kalpli Ganimard'ın okuduğu gazeteye bir not yollamak, Hotel Beaurivage'da kasıtlı olarak bir parfüm şişesi bırakmak, gerçek Sarışın Leydi tarafından otelin kayıtlarına Madam de Real'in ismini ve adresini yazdırmak ve oyun başlar. Ne düşünüyorsun Ganimard? Buna ilk gülecek kişinin sen olacağını bildiğim için sana olayın gerçek hikâyesini anlatmak istedim. Gerçekten çok eğlenceli ve ben çok keyif aldım.

En iyi dileklerimi kabul et dostum ve değerli Dudouis'e saygılarımı ilet. Arsen Lüpen."

"Her şeyi biliyor" diye homurdandı Ganimard, ama Lüpen'in öngördüğü o mizah duygusunu göstermedi. "Hiç kimseye bahsetmediğim bazı şeyleri biliyor. Onu buraya davet edeceğimi nereden biliyordu, şef? İlk parfüm şişesini bulduğumu nasıl biliyordu? Bütün bunları nasıl öğreniyor?"

Ayaklarını yere vurdu ve üzüntüden ve sinirden saçlarını yoldu. Dudouis onun için üzüldü ve ona,

"Hadi, gel Ganimard, üzülme; bir dahaki sefere

daha iyisini yaparsın." dedi. Dudouis, Madam de Real'le birlikte odadan ayrıldı.

***

Ganimard sonraki on dakika mektubu defalarca okudu.

Kont ve Kontes Crozon, Bay d'Hautrec ve Gerbois odanın bir köşesinde ateşli bir tartışmaya dalmışlardı. En sonunda Kont, dedektife yaklaştı ve ona,

"Sevgili monsenyör, soruşturmanızdan sonra gerçeğe eskisinden daha yakın değiliz" dedi.

"Kusura bakmayın ama benim soruşturmam şu gerçekler üzerine kurulu: bu olayların gizemli kahramanı Sarışın Leydi ve Arsen Lüpen onu yönlendiren kişi."

"Bu gerçekler gizemi çözmüyor, aksine olayı daha da belirsizleştiriyor. Sarışın Leydi mavi elması çalmak için bir cinayet işliyor ve onu hâlâ çalmıyor. Sonra onu çalıyor ve bir başkasına gizlice vererek ondan kurtuluyor. Bütün bunları nasıl açıklayacaksınız?"

"Açıklayamam."

"Elbette, ama belki bir başkası açıklayabilir."

"Kim?"

Kont tereddüt etti, bu yüzden kontes dürüst bir şekilde cevap verdi:

"Sizin yanı sıra Arsen Lüpen'in karşısına çıkacak ve onu yenecek işinin ehli biri daha var. Bu olay için Herlock Sholmes'la görüşmemize bir itirazınız olur mu?"

"Hayır... Ama... anlamıyorum... "

"İzin verin açıklayayım. Bu olay benim sinirlerimi

bozuyor. Bir an önce açıklığa kavuşmasını istiyorum. Bay Gerbois ve d'Hautrec de bizimle aynı düşüncedeler ve ünlü İngiliz dedektifine bir mektup göndermeye karar verdik."

"Haklısınız madam." dedi Ganimard ona saygınlık kazandıran bir sadakatle, "Haklısınız. Yaşlı Ganimard, Arsen Lüpen'i yenmeyi beceremedi. Peki Herlock Sholmes başaracak mı? Onun en büyük hayranıyım ben. Ama bu ihtimal dışı."

"Onun başaramayacağını mı kast ediyorsunuz?"

"Bu benim fikrim. İngiliz'le Arsen Lüpen'in düellosunun sonucunu şimdiden görebiliyorum. İngiliz yenilecek."

"Ama her halükârda sizin yardımınıza güvenebilir miyiz?"

"Elbette madam. Bay Sholmes'a yardım etme noktasında ne gerekiyorsa yapacağım."

"Adresini biliyor musunuz?"

"Evet, Parker Caddesi, 219."

O akşam Crozonlar, Konsolos Bleichen'a yönelttikleri suçlamaları geri çekti ve Herlock Sholmes'a bir mektup yazdılar.

III

Herlock Sholmes Saldırıya Geçiyor

"Ne istersiniz, bayım?"

"Herhangi bir şey" diye cevap verdi Lüpen yemeğin detayları asla umurunda olmayan bir adam gibi, "İstediğin herhangi bir şey, ama et veya alkol olmasın."

Garson küçümseyen bakışlarla oradan uzaklaştı.

"Ne! Hâlâ vejetaryen misin?" diye bağırdım.

"Eskisinden daha da fazla" dedi Lüpen.

"Tat, inanç ya da alışkanlık yüzünden mi?"

"Hijyen yüzünden."

"Nezaketinden hiçbir şey kaybetmiyorsun?"

"Ah, evet! Dışarıda yemek yediğim zaman... Eksantrik olarak görülmekten uzak durmak istiyorum."

Kuzey Demiryolu'ndaki istasyonda, Arsen Lüpen'in davet ettiği küçük bir restoranda yemek yiyoruz. Bana sık sık gözden uzak bir restoranda buluşma teklifi yazan telgraf gönderir; buluştuğumuz yerde oldukça lezzetli

bir akşam yemeği yerdik, servisi iyi olurdu ve orada bilmediğim bazı ilginç maceralarını bana anlatması son derece hoşuma giderdi.

O akşam her zamankinden daha canlı bir ruh hali içindeydi. Kendinden geçmişçesine gülüyor ve şakalar yapıyordu, seçkin hicivleri artık alışkanlık haline gelmişti ve o ışık gibi aniden ortaya çıkan taşlamaları herhangi bir düşmanlıktan da tamamen uzaktı. Onu böylesi neşeli bir ruh hali içinde görmek çok mutluluk vericiydi ve ona bunu söylemeden duramadım.

"Ah, evet!" diye bağırdı, "Bazen hayatı bir bahar sabahı gibi parlak ve güzel buluyorum; o zaman hayat asla bıkmayacağım sonsuz bir hazine gibi geliyor bana. Ve Tanrı biliyor ki umursamaz bir hayat sürüyorum."

"Çok fazla, belki de."

"Ah, sana söyledim ama! Hayat sonsuz bir hazine. Cömert bir şekilde harcayabilirim. Gençliğimi ve gücümü gökyüzünde esen dört rüzgâr için kullanabilirim ve gençliğim, gücüm daha fazla bir şekilde bana dönüyor. Bir de hayatım çok güzel... Ne yapmak istiyorsam o olabiliyorum, ne diyebilirim ki? Bir sanatçı, bir fabrikatör, bir politikacı... Ama seni temin ederim böyle bir isteğim yok. Arsen Lüpen'im ve öyle de kalacağım. Tarihte bana uygun bir kariyer bulabilir miyim diye nafile arayışa girdim; daha dolu dolu ya da daha yoğun bir hayat... Napolyon mu? Evet, belki... Napolyon, tüm Avrupa onu yok etmeye çalışırken, kariyerinin son günlerinde her bir savaşın sonu olup olmadığını kendi kendine soruyordur."

Ciddi miydi? Yoksa şaka mı yapıyordu. Konuştukça daha da canlandı:

"Her şey tehlike demek, anlıyor musun? Tehlike hissinin devam etmesi! Nefes alırken onu solumak, rüzgârın her soluğunda onun kokusunu almak, olağandışı her seste onu aramak... Ve tansiyonun yükseldiği o noktada serinkanlılığını korumak... ve kendini koyvermemek! Aksi halde kaybedersin. Buna yakın tek bir heyecan var: Otomobil yarışındaki bir şoför. Ama o yarış birkaç saat içinde biterken benim yarışım hiç bitmiyor; benim yarışım ölünceye dek sürecek!"

"Ne fantezi ama!" diye bağırdım. "Ve sen benim bu heyecan verici hayatın için hiçbir amacının olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Hadi ama!" diye gülümsedi, "Sen zeki bir psikologsun. Kendin bulmaya çalış."

Kendine bir kadeh şarap koydu, içti ve şunları söyledi:

"Bugün Le Temps'i okudun mu?"

"Hayır."

"Herlock Sholmes bu öğleden sonra Kanal'ı geçti ve saat altıda Paris'e ulaştı."

"Vay anasını! Neden gelmiş?"

"Kont ve Kontes Crozon'un, Monsenyör Gerbois'in ve Baron d'Hautrec'ın yeğeninin isteği üzerine gerçekleşti bu küçük yolculuk. Onu Kuzey Demiryolu İstasyonu'nda karşıladılar, Ganimard'a götürdüler ve şu an altısı bir görüşme yapıyor."

Konuyu ilk kez bana açmadığı sürece, çok istememe

karşın Arsen Lüpen'in özel hayatını sorgulamaya hiçbir zaman cesaret edemedim. En sonunda resmi olarak ismi mavi elmasın çalınması olayıyla bağlantılı olarak kullanılmış oldu. Ama sabırlı davranıp merakımı bastırdım. Konuşmasına devam etti:

"Le Temps'te bir de eski dostum Ganimard'la yapılmış bir röportaj var; orada benim dostum olan ve Baron d'Hautrec'i öldürüp Madam Crozon'un ünlü elmasını çalmaya çalışan sarışın bir kadından bahsediyor. Sen ne düşünüyorsun? Tüm suçların planlayıcısı olarak beni suçluyor!"

Belirsiz bir omuz silkmeyi bastıramadım. Doğru muydu? Onun hırsızlık kariyerinin, var olma modunun, böylesi bir hayatın mantıksal sonucunun cinayet de dahil daha ciddi suçlara evrilmesine inanmalı mıydım? Sakindi ve gözlerinde öylesine dürüst bakışlar vardı ki! Ellerine baktım: Olağanüstü incelikte, uzun ve narin, kimseye zarar vermeyen, düzgün yaratılmış ellerdi; bir sanatçının elleriydi onlar...

"Ganimard boş yere hayal kuruyor" dedim.

"Yo, yo!" diye itiraz etti Lüpen. "Ganimard biraz zekidir ve bazı zamanlar düşünüyor da."

"Düşünüyor mu?"

"Evet. Örneğin gazetedeki haber zekice bir hareket. İlk önce gazetede İngiliz rakibinin gelişini duyurdu ve benim önlem almamı sağladı, böylece onun işini daha da zorlaştırdı. İkinci olarak da, esas noktayı şuna indirgeyecek: Zaten Ganimard tarafından yapılan bu işten Sholmes itibar kazanamasın diye davayı kendisi yürütecek."

"Ne olursa olsun uğraşman gereken iki düşmanın oldu, hem de ne düşmanlar ama!"

"Biri sayılmaz ama."

"Peki diğeri?"

"Sholmes mu? İtiraf ediyorum değerli bir düşman; ve benim şu an ki ruh halimi açıklıyor. Öncelikle bu bir kendine saygı meselesidir; ünlü İngiliz dedektifin dikkatine nail olduğumu düşünerek değerli biri olarak düşünülmek beni memnun etti. İkinci olarak benim gibi bir adamın Herlock Sholmes'la yapacağım düellodan alacağım zevki düşün. Ama her hareketime dikkat etmek zorundayım; zeki bir adam o ve bir an olsun ensemden inmeyecektir."

"O halde onu güçlü bir rakip olarak görüyorsun?"

"Evet. Bir dedektif olarak bir eşinin daha olmadığına inanıyorum. Ama üstünlük sağlayacağım bir avantajım var; o saldıracak ve ben de sadece kendimi savunacağım. Benim rolüm daha kolay olanı. Üstelik ben onun savaştaki yöntemlerine aşinayım, ama o benimkini bilmiyor. Ona düşünmesi gereken bazı yeni oyunlar oynamak için hazırım."

Büyük bir zevkle ağzından bu sözler çıkarken bir yandan da masada parmaklarıyla tempo tutuyordu:

"Arsen Lüpen Herlock Sholmes'a karşı... Fransa İngiltere'ye karşı... En sonunda Trafalgar'ın intikamı alınacak! Ah hergele... hazır olduğumdan... karşısında tetikte bir Lüpen olduğundan şüphelenmiyor bile!"

Aniden durdu, öksürmeye başladı ve boğazına bir şey kaçmış gibi yüzünü peçeteyle örttü.

"Ekmek kırıntısıdır" dedim. "Biraz su iç."

"Hayır, değil" dedi boğuk bir sesle.

"Ne oldu o zaman?"

"Havasızlıktan."

"Pencere açsınlar mı?"

"Hayır, dışarı çıkmam lazım. Bana şapkamı ve paltomu ver, hemen! Gitmem lazım!"

"Sorun ne?"

"Şimdi içeriye giren şu iki adam... Daha uzun olanına bak... Şimdi dışarı çıkarken beni sol tarafına al ki görmesinler beni."

"Arkanda oturan adam mı?"

"Evet. Dışarıda sana anlatacağım."

"Kim o?"

"Herlock Sholmes."

Sanki heyecanından utanmış gibi kendini kontrol etmeye çalıştı, peçeteyi yerine koydu, bir bardak su içti ve kendine geldikten sonra gülümseyerek bana,

"Bak şu işe, bu beklenmeyen karşılaşmanın beni bu kadar kolayca etkilemesi tuhaf" dedi.

"Şekilden şekle girdiğin için kimse seni tanıyamaz, korkmuyorsun değil mi? Seni her gördüğümde yüzün değişmiş gibi geliyor bana; hiçbir şekilde tanıdık gelmiyorsun. Neden bilmiyorum."

"Ama beni tanıyabilir," dedi Lüpen. "Beni bir kez görmüştü ama o zaman benim yüzümü hafızasına kazımıştır; sadece dış görünüşümü değil, ruhumu da; şu an neysem göründüğüm haliyle kafasındayım onun. Anlıyor musun? Ve sonra... ve sonra... Onunla burada karşı-

laşmayı hiç beklemiyordum... Tuhaf bir karşılaşma... Bu küçük restoranda!"

"E, çıkalım mı?"

"Hayır, şimdi değil" dedi Lüpen.

"Ne yapacaksın?"

"En iyisi dürüst olmak... Ona güvenmek... Ona inanmak."

"Onunla konuşmayacaksın değil mi?"

"Neden olmasın? Bunu yapmak bana avantaj sağlar ve onun ne bildiğini öğrenirim, belki ne düşündüğünü de. Şu an bakışlarının ensemde ve omuzlarımda dolaştığını hissediyorum ve beni daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyor."

Bir an durdu. Ağzının köşesinde şeytani bir gülümseme oluştu; sanırım uysal bir şekilde, düşüncesizce hareket eden doğasının merakına uygun ve içinde bulunduğu koşulların gerekliliklerine uygun olmayan bir hareketle ayağa kalktı, döndü ve selam verip neşeli bir sesle,

"Şansa bak! Ah, sizi gördüğüme çok sevindim. Bir arkadaşımı tanıtmama izin verin." dedi.

İngiliz dedektif bir anlığına telaşlandı, sonra sanki Arsen Lüpen'i yakalamak ister gibi hamle yaptı. Lüpen başını salladı ve dedi ki:

"Bu pek adil olmaz; üstelik hamleniz oldukça tuhaf ve... oldukça yararsız!"

İngiliz ondan yardım ister gibi ona baktı.

"Hiç yararı yok" dedi Lüpen. "Bir de beni yakalayacağınızdan çok eminsiniz öyle mi? Hadi, şimdi bana ger-

çek bir İngiliz olduğunuzu gösterin de iyi bir spor olsun."

Bu tavsiye dedektifi etkilemişe benziyordu, çünkü hafifçe ayağa kalktı ve resmi bir sesle,

"Monsenyör Wilson, arkadaşım ve asistanım. Bu da Monsenyör Arsen Lüpen." dedi.

Wilson şaşkınlıkla koca bir kahkaha attı. Kocaman açılmış, gözleri ve açık ağzıyla sanki durumu kavramaya çalışıyormuş gibi bir ona, bir diğerine bakıyordu. Herlock Sholmes güldü ve ona,

"Wilson, dünyanın en doğal olaylarından biri olan şaşkınlığını bastırmalısın." dedi.

"Neden tutuklamıyorsun?" diye kekeledi Wilson.

"Farkındaysan Wilson, beyefendi benimle kapı arasında duruyor ve kapıya birkaç adım mesafede. Parmağımı oynattığım anda dışarı fırlar."

"Bunun bir şeyi değiştirmesine izin verme" dedi Lüpen. Masanın etrafında yürüdü ve kendini bu yabancının merhametine bırakmış gibi İngiliz'le kapı arasına oturdu.

Wilson, bu sebepsiz cesaretten etkilenip etkilenmediğini görmek için Sholmes'a baktı. İngiliz'in yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, ama bir an sonra seslendi:

"Garson!"

Garson geldiğinde soda, bira ve viski söyledi. Sonraki emirlere kadar barış anlaşması imzalandı. Birkaç dakika sonra dört adam arkadaşlar gibi sohbet etmeye başladılar.

***

Herlock Sholmes iş dünyasında her zaman karşılaşabileceğiniz türden bir adam. Elli yaşlarında ve sanki tüm ömrünü bir ofiste sütunlara sıkıcı figürler doldurarak ya da bir şirketin muhasebesini resmi rakamlara dökerek geçirmişe benziyor. Onu sıradan bir İngiliz'den farklı kılan tek şeyi gözleriydi, o korkunç derecede keskin ve zekâ fışkıran gözleriydi.

Ama o yine de bir sezgi, gözlem, basiret ve zekânın birleşimi olan Herlock Sholmes'tur. Doğa iki olağanüstü dedektifi (Edgar Allen Poe'nun Dupin'i ve Emile Gaboriau'nun Lecoq'u) almış ve onu tek bir adamın mizacında buluşturmuş diye düşünebilirsiniz; elindeki malzemeyle yeni bir dedektif yaratmıştı, ama diğer ikisinden daha olağanüstü ve daha yetenekliydi. Onun dünyada tanınmasına neden olan maceralarını okuyan biri, Herlock Sholmes'un mitsel bir kişiliğe sahip olup olmadığını yahut büyük romancı Canon Doyle'un zihninde yarattığı kurgusal bir kahraman olup olmadığını sorar.

Arsen Lüpen, İngiliz'in Fransa'da ne kadar kalacağını sorduğunda ünlü dedektif sohbeti başka bir yöne çevirdi:

"Bu size bağlı monsenyör."

"Öyle mi?" diye bağırdı Lüpen ve gülerek, "Eğer bana bağlıysa o zaman hemen bu gece İngiltere'ye dönebilirsiniz" dedi.

"Bu kadar erken değil elbette, ama dokuz-on gün gibi bir süre içinde dönmeyi düşünüyorum."

"Bu aceleniz niye?"

"İlgilenmem gereken başka olaylar var; Anglo-Çin Bankası'nın soyulması, Bayan Eccleston'un kaçırılması... Ama siz Bay Lüpen, benim bu işi Paris'te bir hafta içinde halledebileceğimi düşünmüyorsunuz."

"Tüm çalışmalarınızı mavi elmas olayıyla kısıtlarsanız tabi ki. Bir de kendi güvenliğimi sağlamam için gereken sürenin uzunluğuyla birlikte olayı çözmeniz durumunda bu, sizin benim üzerimde tehlikeli avantajlar elde etmenizi sağlayacaktır."

"Ve böylece" dedi İngiliz, "sekiz-on gün içinde işimi bitirmiş olacağım."

"Ve on birinci gün beni de tutuklamış olursunuz belki!"

"Hayır. Onuncu gün son gün."

Lüpen düşünceli bir şekilde başını salladı ve ona,

"Çok zor olacak... çok zor olacak" dedi.

" Zor belki, ama mümkün, hatta kesin."

"Kesinkes kesin" dedi Wilson sanki ortağını istenen sonuca ulaştıracak bir dizi operasyonu açık ve net bir şekilde görmüş gibi.

"Elbette" dedi Sholmes, "bütün kozlar bende değil, çünkü olayların geçmişi yedi ay öncesine dayanıyor ve ben soruşturmamı üzerine kuracağım bilgi ve ipuçlarından yoksunum."

"Çamur lekeleri ve sigara külleri gibi" dedi Wilson sesine ciddi bir hava katarak.

"Bay Ganimard'ın vardığı önemli sonuçlara ek olarak olay üzerine yazılmış tüm haberleri okudum ve ken-

dimce bazı çıkarımlara vardım."

"Bazı fikirler bize analizler ya da varsayımlar yoluyla geldi" diye ekledi Wilson tumturaklı bir şekilde.

"Bir şey sormak istiyorum" dedi Lüpen Sholmes'la konuşurken kullandığı saygılı bir ses tonuyla. "Bu olay hakkında nasıl bir kanıya sahip olduğunuzu sorarsam patavatsızlık mı etmiş olurum?"

Masada karşılıklı oturan iki adamı izlemek gerçekten son derece heyecan verici bir olaydı; anlaşılması zor bir problemi çözmek ya da uzlaşamadıkları bir gerçek konusunda bir anlaşmaya varmak zorunda kalmış gibi iki adam ağırbaşlı bir şekilde tartışıyorlardı. Wilson hazzın doruklarında gibi görünüyordu. Herlock Sholmes piposunu yavaşça doldurdu, yaktı ve şunları söyledi:

"Olay ilk göründüğünden çok daha kolay gibi geliyor."

"Çok çok kolay" dedi Wilson inanç dolu bir sesle.

"Bana göre olaylar yok, sadece bir olay var" dedi Sholmes. "Baron d'Hautrec'ın ölümü, yüzüğün çalınması ve unutmayalım bir de 514 numaralı bilet var; bu olaylar Sarışın Leydi'nin gizemi denilen bir olayın farklı evreleri. Bence, bu üç olayın bir olduğunu kanıtlamak ve aynı olayın üç farklı bölümünü bir araya getirmek için basit bir soru sormak gerekiyor. Muhakemesi son derece yüzeysel olan Ganimard bunu ortadan kaybolmayla bağdaştırmış, yani kadının gelişi ve gidişi ne görülüyor ne de duyuluyor. Bu teori beni tatmin etmiyor."

"O halde sizin düşünceniz nedir?" diye sordu Lüpen.

"Bana göre" dedi Sholmes, "bu üç bölümün karakteristik özelliği bunun sizin tasarımınız olması ve daha önceden sizin seçtiğiniz bir güzergâhta ilerlemesidir. Size göre bu plandan da öte bir şey; başarı için bir zorunluluk, olmazsa olmaz sizin için."

"Teorinizi biraz daha ayrıntılandırabilir misiniz?"

"Elbette" dedi İngiliz. "Örneğin, Monsenyör Gerbois'le aranızdaki çekişmenin en başında Bay Detinan'ın dairesinin sizin tarafınızdan seçilmesi kaçınılmazdı; yoksa tüm taraflar nerede buluşacaktı? Size göre en güvenli yer orasıydı ve orada Sarışın Leydi ve Bayan Gerbois arasında alenen bir randevu ayarladınız."

"Profesörün kızı yani" dedi Wilson.

"Şimdi mavi elmas olayını düşünelim. Elmas, Baron d'Hautrec'dayken ona el koymayı denemediniz mi hiç? Hayır. Baron kardeşinin evini alır. Altı ay sonra Antoinette Brehat olayı ve onun ilk girişimi olur. Elması alamazsınız ve elmas, Drouot Müzayede Salonu'nda halka açık bir şekilde satışa çıkar. Serbest ve açık bir satış olacak! Zengin amatör elması alıp kaçacak mı? Hayır. Tam Banker Herschmann elması alacakken bir kadın ona bir uyarı mektubu verir ve aynı kadın tarafından hazırlanıp ikna edilen Kontes de Crozon elmasın sahibi olur. Elmas o zaman mı ortadan kaybolacak? Hayır, buna fırsatınız yok. Bu yüzden bekleyeceksiniz. En sonunda kontes şatosuna döner. Beklediğiniz şey budur işte. Yüzük kaybolur."

"Ve sonra Bay Bleichen'in diş tozu kutusunun içinde yeniden ortaya çıkar" dedi Lüpen.

"Ah, ne saçmalık!" diye bağırdı Sholmes yumruğuyla masaya vururken. "Bana peri masalı anlatmayın. Yanlış kokunun peşine düşecek kadar genç bir tilki değilim ben."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne mi demek istiyorum?" dedi Sholmes, sonra yarattığı etkiyi görmek istermiş gibi bir an durdu ve en sonunda konuştu:

"Diş tozunun içinde bulunan mavi elmas sahteydi. Gerçek olanı sizde."

Arsen Lüpen bir an sessiz kaldı; gözlerini İngiliz'e dikerek sakin bir şekilde cevap verdi:

"Küstahsınız bayım."

"Küstah, gerçekten de" diye tekrarladı Wilson hayranlık dolu bir sesle.

"Evet" dedi Lüpen, "ve bu çok gizemli olaya ancak siz güçlü bir ışık tutabildiniz. Bu olayla ilgilenen ne sorgu yargıcı, ne de gazeteciler gerçeğin bu kadar yakınına bile varamadı. Sezgi ve mantığın muhteşem bir gösterisi."

"Ah! Herkes beynini kullanabilir" dedi Sholmes, suç uzmanının ona yönelttiği iltifatla gururu okşanmıştı.

"Ama çok az insan beynini kullanıyor" dedi Lüpen. "Artık varsayımlar alanı daraltıldı ve çerçöp düşünceler temizlenmiş oldu."

"Bundan sonra 25 rue Clapeyron, 134 Henri-Martin Bulvarı ve Şato de Crozon'un duvarları arasında gerçekleşen üç bölümlük bu olayın nedenini bulmam gerekiyor. Ondan sonrası çocuk oyuncağı. Ne dersiniz?"

"Kesinlikle haklısınız."

"Bu durumda Bay Lüpen, işimin on gün içinde biteceğini söylediğimde yanılmış mı oluyorum?"

"On gün içinde tüm gerçeği öğreneceksiniz" dedi Lüpen.

"Ve siz tutuklanacaksınız."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Aslında, müdahil olamadığım olanak dışı ve beklenmeyen durumlar gerçekleşirse tutuklanma olayım olabilir diye düşünüyorum."

"İngiltere'de bir deyim vardır: Beklenmeyen şeyler her zaman olur."

İki adam birbirlerine gereksiz cesaret ve kötü niyet gösterisi yapmadan bir süre soğukkanlı ve korkusuzca baktı. Zekâ ve yetenek yarışmasında eşit olan iki yarışmacı gibiydiler. Bu karşılaşma kılıçların çekilmesi, düellonun başlangıcıydı.

"Ah!" diye bağırdı Lüpen. "En sonunda, yendiğim zaman kariyerimin en büyük başarısı olacak değerli bir düşman çıktı karşıma."

"Korkmuyor musunuz?" dedi Wilson.

"Sayılır Bay Wilson" diye cevapladı Lüpen "ve kanıtı da benim acele bir geri çekilme gerçekleştiriyor olmam. O halde on gün diyoruz Bay Sholmes!"

"Evet, on gün. Bugün pazar. Sonraki çarşamba, akşam saat sekizde her şey bitmiş olacak."

"Ve ben de hapse gireceğim!"

"Hiç şüphesiz."

"Ah! Hiç kimse hayattan benim zevk aldığım kadar

almamıştır. Kaygısız, dünyada olan bitenlere karşı son derece ilgili, polis için mazur görülebilir bir küçümseme ve sayısız arkadaş ve hayran için teselli edici bir sempatiye sahip bir adamım. Ve şimdi sıkı durun, bunların hepsi değişecek! Bu da madalyonun öteki yüzü. Güneşli günlerden sonra yağmurlu günler de gelir. Kader her zaman insanın yüzüne gülmez. Hoşça kalın!"

"Acele et!" dedi Wilson. O öyle bir ihtimama sahip bir kişiydi ki Herlock Sholmes ona büyük bir saygı duyuyordu. "Bir dakika bile kaybetme."

"Evet, Bay Wilson; ama sizinle tanışmanın ne büyük bir zevk olduğunu söylemek ve sizin gibi değerli bir asistana sahip böylesi bir üstada da gıpta ettiğimi ifade etmek isterim."

Daha sonra saygıyla birbirlerini selamladılar; düşmanlık içermeyen ama şartlar gereği savaşmak zorunda olan iki düellocu gibi görünüyorlardı. Lüpen kolumdan tuttu ve beni dışarı sürükledi.

"Ne düşünüyorsun sevgili dostum? Benim için hazırladığın hatıratta bu akşamki tuhaf olaylar ilginç bir bölüm olarak yer alacak."

Restoranın kapısını kapattı ve birkaç adım attıktan sonra durdu ve bana,

"Sigara içiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Görünüşe göre siz de içmiyorsunuz."

"Haklısın, içmiyorum."

Kibritle bir sigara yaktı ve kibriti söndürmek için defalarca sallamak zorunda kaldı. Ama hemen sigarayı yere attı, sokağın karşısına koştu ve gölgelerin arasından

sanki bir işaretle ortaya çıkmış gibi görünen iki adamın arasına katıldı. Karşı kaldırımda birkaç dakika onlarla görüştükten sonra yeniden yanıma geldi.

"Kusura bakma, ama o lanet Sholmes'un başıma iş açacağından korkuyorum. Ama seni temin ederim ki Arsen Lüpen'i henüz tanımıyor. Kanımı ısıtmak için ne tür bir yakıt kullandığımı kısa zamanda öğrenecek. O halde elveda! Güler yüzlü Wilson haklı; kaybedecek bir dakika bile yok."

Hızla yürüyüp gitti.

Heyecan verici akşam böylece bitmiş oldu ya da en azından benim bir parçam olduğu bölümü bitti. Sonuçta o akşam boyunca, o eşsiz yemeğe katılan diğer kişilerin nezaketi sayesinde heyecan verici başka olayların da olduğunu öğrenmiş oldum.

***

Lüpen benden ayrıldığı saatlerde Sholmes de masadan kalkmış saatine bakıyordu.

"Dokuza yirmi var. Saat dokuzda Kont ve Kontes'le istasyonda buluşacağız."

"O halde hemen kalkmalıyız!" diye bağırdı Wilson viskisini içerken.

Restorandan ayrıldılar.

"Wilson arkana bakma. Takip ediliyor olabiliriz, bu durumda umursamıyormuş gibi davranmalıyız. Wilson sana bir şey sormak istiyorum: Lüpen'in ne işi vardı o restoranda?"

"Yemek yemek için" diye acceleyle cevapladı Wilson.

"Wilson, çıkarımının doğruluğu için seni kutlamalıyım. Ben daha iyisini düşünemezdim."

Wilson'ın yüzü keyiften kızardı. Sholmes konuşmaya devam etti:

"Yemek yemek için. Çok güzel ve sonra Ganimard'ın röportajda bildirdiği gibi benim de Crozon'ların şatosuna gidip gitmeyeceğimden belki de emin olmak istedi. Onu hayal kırıklığına uğratmayalım. Ama zaman kazanmak için gitmeyeceğiz."

"Ne!" dedi Wilson şaşkınlıkla.

"Dostum, sokağın aşağısına yürü, iki araba, hatta üç araba bul. Sonra geri gel ve istasyonda bıraktığımız valizleri al; dörtnala Elysee-Palace'a doğru yola çık."

"Oraya varınca ne yapacağım?"

"Bir oda tut, yat uyu ve emirlerimi bekle."

Kendisine verilen görevin gururuyla Wilson, görevlerini yerine getirmek için oradan ayrıldı. Herlock Sholmes istasyonda ilerledi, bir bilet aldı ve Kont ve Kontes'in çoktan binmiş olduğu Amiens Ekspres Treni'ne bindi. Onları selamladı, piposunu yaktı ve koridorda piposunu içmeye başladı. Tren hareket etti. Kontes'in yanına oturdu ve ona,

"Yüzük yanınızda mı Madam?" diye sordu.

"Evet."

"Bakabilir miyim acaba?"

Yüzüğü aldı ve dikkatli bir şekilde inceledi.

"Tam da şüphelendiğim gibi: Sahte elmas."

"Sahte mi?"

"Evet, bu yeni bir işlem. Elmas tozunu çok yüksek derecede ısıda eritip sonra onu tek taş olarak kalıba döküyorlar."

"Ama elmasım gerçek."

"Evet, elmasınız gerçek, ama bu sizin elmasınız değil."

"O zaman elmasım nerede?"

"Arsen Lüpen'de."

"Ya bu taş?"

"Sizinkinin kopyası, Bay Bleichen'in diş tozunun arasına konuldu ve sonra da bulundu."

"Yani bunun gerçek olmadığını düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

Kontes şaşkınlık ve üzüntü içinde kendini bıraktığında, Kont, elması inanmayan bir havayla dikkatlice inceliyordu. Kontes kekeleyerek,

"Bu mümkün mü? Neden elması çalıp işi bitirmemişler ki? Ve nasıl çalmışlar elması?" diye sordu.

"İşte bulmaya çalıştığım şey de bu."

"Şato de Crozon'da mı?"

"Hayır. Creil'de trenden inip Paris'e döneceğim. Ben ve Arsen Lüpen arasında oynanması gereken bir oyun var. Aslında oyun çoktan başladı; Lüpen benim şato yolunda olduğumu düşünüyor."

"Ama... "

"Sorun nedir madam? Önemli olan şey elmasınız değil mi?"

"Evet."

"O halde endişelenmeyin. Bundan daha zor işlerle

uğraştım ben. On gün içinde size elmasınızı getireceğime söz veriyorum."

Tren yavaşlamaya başladı. Sahte elması cebine koydu ve kapıyı açtı. Kont arkasından bağırdı:

"Yanlış taraftan iniyorsunuz. Tren yolu var o tarafta."

"Biliyorum. Eğer Lüpen ardıma birini takmışsa bu şekilde gözden kaybolurum. Görüşmek üzere."

Bir görevli boş yere itiraz etti. Tren hareket ettikten sonra İngiliz, istasyonun bilet gişesine yöneldi. Kırk dakika sonra bir trene atlayıp gece yarısı olmadan önce Paris'e ulaştı. Platforma atladı, bekleme odasına girdi, başka bir kapıdan çıktı ve bir arabaya bindi.

"Rue de Clapeyron'a" dedi.

Takip edilmediğinden emin olduktan sonra arabayı caddenin sonunda durdurdu ve Bay Detinan'ın eviyle bitişikteki iki binayı dikkatle incelemeye başladı. Ölçümler yaptı ve bunları defterine not etti.

"Henri-Martin Bulvarı'na."

Bulvarın ve de la Pompe Sokağı'nın köşesinde arabadan indi, 134 numaralı eve doğru yürüdü ve aynı ölçümleri Baron d'Hautrec'ın eviyle bitişikteki evler arasında yaptı; binaların ön cephelerinin genişliğini ve ön tarafa bakan küçük bahçenin derinliğini ölçtü.

Bulvar boştu ve dört sıra ağacın gölgeleri altında kapkaranlıktı; ara ara yakılmış gaz lambaları boş bir çabayla bu karanlığı aydınlatmaya çalışıyordu. Bir gaz lambası evin bir bölümünü aydınlatıyordu ve Sholmes kapıya asılmış "Kiralık" yazısını, küçük çimenliği çeviren

bakımsız yürüyüş yolunu ve boş evin çıplak pencerelerini fark etti.

"Sanırım" dedi kendi kendine, "Baron'un ölümünden bu yana evde kimse kalmıyor... Ah! Keşke içeri girip cinayet mahallini bir görebilsem!"

Fikir aklına gelir gelmez bunu gerçekleştirmenin yolunu aramaya başladı. Ama nasıl yapacaktı bu işi? Kapıya tırmanamazdı, çok yüksekti. Cebinden bir elektrikli fener ve üzerinde her zaman taşıdığı maymuncuğu çıkardı. O sırada kapının açık olduğunu görünce şaşırdı; iki-üç santim açık duruyordu hatta. Bahçeye girdi ve kapıyı bulduğu kadar aynı açıklıkla bırakmaya dikkat etti. Birkaç adım atmıştık ki durdu. İkinci kattan bir ışığın geçip gittiğini gördü.

Işık ikinci ve üçüncü pencereden geçti ama odaların duvarlarına düşen bir siluetten başka bir şey göremedi. Işık birinci kata indi ve uzunca bir süre oda oda dolaştı.

"Baron d'Hautrec'in öldürüldüğü bu evde gece saat birde hangi melun dolaşıyor olabilir?" diye kendi kendine söylendi.

Öğrenmenin tek yolu vardı: Eve girmek. Tereddüt etmeden evin kapısına doğru yürümeye başladı. Ancak o sırada sokaktaki gaz lambasından süzülen ışık ona vurmuş olacak ki evin içindeki ışık anında söndü ve onu bir daha görmedi. Yavaşça kapıyı zorladı. Kapı da açıktı. Holden içeri girdiğinde çıt yoktu, merdivenlere ulaştı ve birinci kata çıkmaya başladı. Orada da aynı sessizlik, aynı karanlık vardı.

Odalardan birine girdi ve dışarıdan hafif bir ışığın

girdiği pencereye yaklaştı. Pencereden bakarken adamı gördü; hiç kuşku yok ki başka bir merdivenden inmiş ve kaçmayı başarmıştı. Adam şu an iki bahçeyi ayıran duvarın üzerindeki çalılıkların arasından geçiyordu.

"Hay aksi!" diye bağırdı Sholmes, "Adam kaçacak."

Hızla merdivenleri indi ve adamın yolunu kesmek için basamakların üzerinden atladı. Ama kimseyi göremedi ve karanlık nedeniyle adam çalılıklardan geçerken sadece iri bir cüssesi olduğunun ayırdına varabildi. Bu İngiliz'in düşünmesine neden oldu. Kolayca yapabilecekken adam neden hemen kaçmamıştı? Gizemli işini yaparken onu rahatsız eden davetsiz misafirin hareketlerini izlemek için mi kalmıştı yoksa?

"Her halükârda" dedi Sholmes, "adam Lüpen değildi, o daha beceriklidir. Adamlarından biri olsa gerek."

Uzun bir süre Sholmes, geldiğinden bu yana kendisini izleyen düşmanına gözlerini dikip hareketsiz bir şekilde durdu. Ama düşmanı pasif duruma geçmişti ve Sholmes vaktini boş yere harcayacak türden bir adam değildi. Tabancasını kontrol etti, kınından bıçağını çıkardı ve ona tüm dünyada ün kazandıran sakin küstahlığı ve tehlikeyi hor gören duruşuyla doğrudan düşmanının üzerine yürüdü.

O sırada bir ses duydu; düşmanı da tabancasını hazırlıyordu. Herlock Sholmes çalılıklara daldı ve düşmanıyla boğuşmaya başladı. Adam umutsuz bir şekilde, Sholmes'un tahmin ettiği gibi bıçağını çekmeye çalışıyordu. Ama İngiliz, hasmının Lüpen'in suç ortağı olduğuna inandığı ve bu korkunç adamla girdiği oyunda ilk

etabı kazanmayı istediği için görüşmemiş bir güç ve azimle adamla dövüşüyordu. Hasmını yere attı, tüm ağırlığıyla üstüne çöktü, bir eliyle boğazını sıkarken diğer boşta kalan eliyle de feneri alıp düğmesine bastı, ışığı adamın yüzüne tuttu.

"Wilson!" diye bağırdı şaşkınlık içinde.

"Herlock Sholmes!" diye kekeledi boğuk zayıf bir sesle adam.

***

Uzunca bir süre yerde sessizce kaldılar; afallamış, gülünç bir durumdaydılar. Bir otomobilin acı acı feryadı havayı yırttı. Hafif bir esinti yaprakları oynattı. Aniden Sholmes arkadaşını omuzlarından tuttu ve şiddetli bir şekilde sarsıp bağırmaya başladı:

"Ne işin var senin burada? Söyle bana... Ne?... Sana çalılıkların arkasına saklanıp beni gözetle mi dedim?"

"Seni gözetlemek mi?" diye bağırdı Wilson. "Neden yapayım ki, zaten senin olduğunu bilmiyordum."

"Peki burada ne yapıyorsun? Senin yatakta olman gerekiyordu."

"Yataktaydım."

"Uyuyor olmalıydın."

"Uyuyordum."

"O zaman buraya neden geldin?" diye sordu Sholmes.

"Mektubun yüzünden."

"Mektubum mu? Anlamıyorum."

"Evet, bir ulak senden bir mektup getirdi bana."

"Benden mi? Delirdin mi sen?"

"Yemin ederim doğru."

"Mektup nerede?"

Wilson ona bir kâğıt parçası uzattı, dedektif fenerin ışığında mektubu okudu. Şunlar yazılıydı:

"Wilson, hemen Henri-Martin Bulvarı'na gel. Ev boş. Tüm evi incele ve evin planını çıkar. Sonra otele dön. Herlock Sholmes."

"Odaları ölçerken" dedi Wilson, "bahçede bir gölge gördüm ve aklıma bir tek şey geldi."

"Gölgeyi yakalamak... Mükemmel bir fikirdi... Ama Wilson, şunu asla unutma: Benden sana ne zaman bir mektup gelirse el yazısının bir sahtekâra değil, bana ait olduğundan emin ol."

"Ah!" diye bağırdı Wilson gerçeğin ayırdına varınca, "O halde mektup senden değil?"

"Hayır."

"Kim gönderdi o zaman?"

"Arsen Lüpen."

"Neden? Ne amaçla?" diye sordu Wilson.

"Bilmiyorum ve canımı sıkan şey de bu. Seni rahatsız etme zahmetine neden girdiğini anlamıyorum. Elbette bana böylesi aptalca bir ayak işi göndermiş olsaydı buna şaşırmazdım, ama seni neden rahatsız etti acaba?"

"Hemen otele dönmeliyim."

"Ben de, Wilson."

Kapıya vardılar. Wilson kapının kolunu tutup çekti.

"Ah, kapıyı tamamen kapattın mı?" dedi.

"Hayır, biraz açık bırakmıştım."

Sholmes kapıyı açmayı denedi; sonra panikle kilidi kontrol etti. Bir küfür savruldu dudaklarından:

"Lanet olsun! Kapı kilitli, hem de anahtarla kilitlenmiş."

Tüm gücüyle kapıyı sarstı, sonra boş yere çabaladığını görünce kolları aşağı düştü ve cesareti kırılmış bir şekilde aptal yerine konulduğunu hissederek mırıldandı:

"Her şeyin sorumlusu Lüpen. Benim Creil'de ineceğimi önceden gördü ve soruşturmamı bu akşam başlatacağımı göz önüne alarak bana bu küçük tuzağı hazırladı. Sonra da tutsaklığımı paylaşmam için bana bir arkadaş gönderdi. Tüm bunlar bana bir gün kaybettirmek ve belki de bana kendi işime bakmam için bir ders vermekti."

"Burada tutsak kaldığımızı mı söylemek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Herlock Sholmes ve Wilson, Arsen Lüpen'in tutsakları. Kötü bir başlangıç oldu ama son gülen iyi güler."

Wilson, Sholmes'un kolunu tutup bağırdı:

"Bak... oraya bak... bir ışık var!"

Birinci katın pencerelerinden birinde bir ışık parladı. İkisi birden eve koştu ve basamakları tırmandı; sonra ışığı tutan kimse çekip gitmeden kısa süre sonra ikisi aydınlık odanın girişinde buluştu. Küçük bir mum odanın ortasında yanıyordu. Yanında ise içinde bir şişe, kızarmış tavuk ve bir somun ekmeğin olduğu bir sepet duruyordu.

"Şahane! Bir akşam yemeğine davet edilmişiz. Burası gerçekten büyülü bir yer, gerçekten perili bir ev. Hadi Wilson, neşelen! Bu bir cenaze değil! Gerçekten çok eğlenceli."

"Eğlenceli olduğundan emin misin?" diye sordu Wilson hüzünlü bir sesle.

"Sana bir şey diyeyim mi? Bu hayatımda gördüğüm en komik şey. Eğlence dolu iyi bir komedi. Arsen Lüpen tam bir alay ustası. Seninle en ince ve nazik bir şekilde kafa buluyor. Bu yemeği İngiltere Bankası'ndaki bütün paraya değişmem. Hadi Wilson, beni üzüyorsun. Asil bir karakterle durmalısın oyun karşısında. Üstelik şikâyet edebileceğin hiçbir şey de göremiyorum. Gerçekten görmüyorum."

Bir süre sonra hoş mizacı ve alaylarıyla Wilson'ı normale döndürmeyi başardı ve onu bir parça tavuk yiyip bir kadeh şarap içmeye ikna etti. Ama mum sönüp de geceyi orada geçirmek için hazırlandıklarında çıplak zeminin yatakları, sert duvarların yastıkları olmasıyla birlikte içinde bulundukları durumun zorluğu ve anlamsızlığı onları biraz etkiledi. Bu olay, ünlü dedektifin hatıralarında hoş bir anı olarak kalmayacak.

Ertesi sabah Wilson soğuktan büzüşmüş bir şekilde uyandı. Hafif bir gürültü dikkatini çekti: Herlock Sholmes yere diz çökmüş, yerdeki kum tanelerini ve neredeyse silinmiş olan tebeşir izlerini dikkatli bir şekilde inceliyor ve not defterine bazı şekiller ve rakamlar yazıyordu.

Yanında Wilson'la birlikte kendini iyice işe kaptırmış

olan dedektif odaları tek tek inceledi ve benzer tebeşir izlerini diğer iki dairede de buldu. Ayrıca meşe panoların üzerinde iki çember, lambri kaplama üzerinde bir ok ve merdivenin dört basamağında dört şekil olduğunu fark etti. Bir saat sonra Wilson,

"Şekiller doğru, değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama tüm bu olayların bir anlamı var" diye cevap verdi Holmes, sanki rahatsız geçirdiği gecenin tüm nahoşluklarını bu yeni keşiflerinin verdiği neşeyle unutmuştu.

"Bu çok açık" dedi Wilson, "sayılar yerdeki parçaların sayısını gösteriyor."

"Aha!"

"Evet. Senin de gördüğün gibi iki çember panoların yanlış olduğunu ve ok da panoların ne tarafa hareket ettirilmesi gerektiğini gösteriyor."

Herlock Sholmes şaşkınlık içinde Wilson'a baktı.

"Ah, benim sevgili dostum! Tüm bunları nereden biliyorsun? Sağgörün benim zavallı yeteneğimi o noktada son derece önemsiz gösterdi."

"Şey, çok basit" diye cevapladı Wilson gururlu bir şekilde. "Talimatlarına göre, daha doğrusu Arsen Lüpen'in talimatlarına göre, çünkü mektubu bana o yazmıştı; dün gece bu izleri iyice inceledim."

O anda Wilson, önceki akşam Sholmes'la bahçede yaşadığı tehlikeden çok daha büyüğüyle yüz yüze geldiğini fark etti. İngiliz dedektif, onu boğarak öldürmek için inanılmaz bir arzu duyuyordu. Bu duygularını bastıran Sholmes, bir gülümsemeye döndürmeye çalıştığı ekşi suratıyla ona döndü:

"Peki, Wilson çok iyi bir iş yaptın ve çalışmaların övgüye değer ilerlemeler sağladı. Ama o gözlem ve analiz etme gücünü başka noktalar üzerinde de kullanıp kullanmadığını söyler misin bana? Çıkarımlarından belki yararlanabilirim."

"Oh! Hayır, daha ileri gitmedim."

"Ne yazık! Oysa ki başlangıcın umut vaat ediyordu. Hepsi bu kadar olduğuna göre biz de gidelim artık."

"Gitmek mi? Nasıl çıkacağız dışarı?"

"Tüm onurlu insanların yaptığı gibi: Kapıdan çıkacağız."

"Ama kilitli."

"Açılabilir."

"Kim tarafından?"

"Lütfen, caddenin aşağısında volta atan polisleri çağır."

"Ama... "

"Ama ne?"

"Bu çok küçük düşürücü. Herlock Sholmes ve Wilson'ın, Arsen Lüpen'in tutsağı olduğu duyulursa o zaman ne yaparız?"

"Elbette, kahkahayla güleceklerdir" diye cevap verdi Sholmes kuru bir ses ve asık bir suratla. "Ama burada uzun süre de kalamayız."

"Başka çıkış yolu bulmayacak mısın?"

"Hayır."

"Ama bize yiyecek sepetini getiren adam gelip giderken bahçeden geçmedi bile. Başka bir çıkış yolu var. Hadi onu bulalım ve polisleri rahatsız etmeyelim."

"Argümanın ilginç ama unutma ki son altı ay'dır Fransa'daki dedektifler o yolu arıyor ve ben de sen uyurken evi tepeden tırnağa araştırdım. Ah sevgili dostum Wilson, Arsen Lüpen'in oyunlarına ayak uyduracak kadar ona aşina değilsin. Arkasında hiçbir iz bırakmıyor."

***

Saat on birde Herlock Sholmes ve Wilson kurtarıldı ve en yakındaki karakola gittiler. Komiser onları uzun uzadıya sorguya çektikten sonra bir de insanı son derece öfkelendiren iyi niyet dolu bir sevgiyle serbest bıraktı.

"Böyle bir olay olduğu için kusura bakmayın beyler Fransız misafirperverliği hakkında pek de iyi düşünceleriniz olmamıştır. Hey Tanrım! Nasıl bir gece geçirmişsinizdir kim bilir! Ah! O serseri Lüpen'in kimseye saygısı yoktur."

Otele gitmek için bir arabaya bindiler. Resepsiyonda Wilson anahtarı istedi.

Görevli son derece şaşırmış bir halde,

"Ama bayım çıkış yaptınız" dedi.

"Çıkış mı yaptım? Ne zaman?"

"Bu sabah. Bir arkadaşınız bir mektup getirdi."

"Ne arkadaşı?"

"Mektubu getiren beyefendi... Ah! Kartınız hâlâ mektuba iliştirili duruyor, buyurun."

Wilson karta baktı. Kesinlikle onun kartıydı ve mektuptaki kendi el yazısıydı.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı, "Bu da bir başka oyun." Sonra yüksek sesle,

"Valizlerim nerede?" diye sordu.

"Arkadaşınız aldı."

"Ah! Sen de ona verdin mi?"

"Elbette, kartını ve mektubunuz vardı çünkü."

"Tabi... tabi... "

Otelden ayrıldılar ve yavaş adımlarla düşüne düşüne Champs-Elysees'de yürüdüler. Bulvar pırıl pırıl ve güz güneşinin altında neşe doluydu; hava ılıman ve güzeldi.

Bond-Point'te Sholmes piposunu yaktı. Wilson konuşmaya başladı:

"Seni anlamıyorum Sholmes, sakin ve durgun görünüyorsun. Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar ve sen hâlâ bir şey demiyorsun."

Sholmes cevap verirken durdu:

"Wilson, kartını düşünüyorum."

"Yani?"

"Asıl nokta şu: Bizimle mücadele eden bu adam bir şekilde bizim el yazımızı ve senin kartlarından bir ya da daha fazlasını ele geçirmiş. Bu gerçeklerin ne kadar çok önlem ve yetenek gerektirdiğini düşünebiliyor musun?"

"Yani?"

"Yani Wilson, bu kadar hazırlık yapmış ve bu kadar iyi donanmış bir düşmanı yenmek için sonsuz bir zekâya... bir Herlock Sholmes zekâsına ihtiyaç var. Gördüğün gibi Wilson, ilk raundu kaybettim."

Echo de France akşam baskısında saat altıda şöyle bir haber yayınladı:

"Bu sabah, on altıncı bölge komiseri Thenard, müteveffa Baron d'Hautrec'in evinde mahsur kalan Herlock Sholmes ve arkadaşı Wilson'ı kurtardı. Neyse ki Arsen Lüpen'in düşünce dolu alakası ve dikkati sayesinde iyi bir gece geçirdiler.

Diğer sıkıntılarının yanı sıra bir de beyefendilerin valizleri çalındı ve sonuç olarak Arsen Lüpen hakkında resmi şikâyette bulundular.

Arsen Lüpen onlara hafif bir sitemde bulunduğunu belirterek, beyefendilerin onu daha katı yöntemlere başvurmaya yönlendirmeyeceğini umduğunu söyledi."

"Peh!" diye bağırdı Sholmes elindeki gazeteyi buruşturup atarken, "bu sadece çocuk oyunu. Ve Arsen Lüpen'e yönelik ilk eleştirim şu: Basına oynuyor. İçinde daha büyük bir numaracı var onun."

"Ah! Sholmes, sen ne müthiş bir adamsın! Nasıl da sinirlerine hâkim oluyorsun! Seni hiçbir şey sinirlendiremez."

"Hayır, hiçbir şey sinirlendiremez" dedi Sholmes öfkeden titreyen bir sesle, "hem kendimi kaybetmemin bana ne faydası olacak! Sonuçtan son derece eminim: Son sözü söyleyen ben olacağım."

IV

Karanlıktaki Işık

Ne olursa olsun sükunetini koruyan adamlar vardır ve o adamlardan biri olan Herlock Sholmes. Çok büyük cesaret gerektiren savaşlarda çok az şansı ya da hiç olmamasına karşın, bir savaşı kazanma ya da kaybetme riskine girmeden önce, tüm güçlerini ileriye sürmesi gerektiğini hisseder.

"Bugün dinleneceğim" dedi Sholmes.

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Wilson.

"Şimdi Wilson, bırak da düşüneyim! Ben dinlenirken sen de gardırobumuzu yenilemek için iç çamaşırı ve kıyafet alabilirsin."

"Tamam, Sholmes. Sen uyurken ben nöbet tutacağım."

Wilson bu sözleri ileri karakolda nöbet tutan bir muhafızın ciddiyeti ve çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaymış gibi söylemişti. Göğsünü şişirdi; kasları gerildi.

Sakin bir duruşla, kaldıkları bu küçük odayı dikkatli bir şekilde incelemeye başladı.

"Peki Wilson, sen nöbet tut. Ben de kendimi karşılaşabileceğimiz düşman ataklarının yöntemlerine karşı daha doğru karşı ataklar geliştirmeyi düşünerek oyalayacağım. Görüyor musun Wilson, bu Lüpen denen herif bizi oyuna getirdi. Bence olayın ta en başından yeniden başlamalıyız."

"Ve hatta mümkünse daha da öncesinden. O kadar zamanımız var mı?"

"Sadece dokuz günümüz var, sevgili çocuk!"

İngiliz dedektif öğleden sonrasını pipo içerek ve uyuyarak geçirdi. Yeni saldırı planından ertesi güne kadar bahsetmedi.

"Wilson, ben hazırım. Hadi düşmana saldıralım" dedi.

"Peşindeyim, Macduff!"[1] diye bağırdı Wilson askeri bir coşkuyla. "İlk sırada savaşmak istiyorum. Hiç korkum yok. Kralıma ve ülkeme onur kazandıracağım, çünkü ben bir İngilizim."

İlk etapta Sholmes üç tane uzun ve önemli görüşme gerçekleştirdi: Evinin odalarını büyük bir dikkat ve önemle incelediği Bay Detinan'la, Sarışın Leydi hakkında Suzanne Gerbois'le ve Baron d'Hautrec'ın öldürülmesinden sonra Visitandines Manastırı'ndan ayrılan Rahibe Auguste'le.

Her bir görüşmede Wilson dışarıda bekledi ve her görüşmeden sonra,

[1] *Macduff*, Shakespeare'in Macbeth oyunundaki Fife Baronu'dur ve burada ona atıfta bulunulmuştur.

"Tatmin edici miydi?" diye sordu.

"Oldukça tatmin ediciydi."

"Doğru iz üzerinde olduğumuzdan emindim."

Müteveffa Baron d'Hautrec'ın Henri-Martin Bulvarı üzerindeki evinin bitişiğindeki iki evi yeniden ziyaret ettiler; sonra Clapeyron Sokağı'ndaki eve yeniden gittiler ve 25 numaralı evin önünde inceleme yaparken Sholmes,

"Tüm bu evler gizli geçitlerle bağlanmış olmalı, ama bulamıyorum" dedi.

Hayatında ilk defa Wilson, ünlü ortağının her şeye gücü yeten yeteneğinden şüphe etti. Artık neden çok konuşuyor ve çok az iş başarıyordu?

"Neden mi?" diye cevap verdi Sholmes, Wilson'ın aklından geçen düşüncelere. "Çünkü bu Lüpen denen herif, karanlıkta çalışmak zorunda ve çıkarımlar yapmak yerine bu adamın beyninden bilgi almak zorundayız; sonrasında ise olaydaki gerçekleri destekleyip desteklemediğini öğrenmeliyiz."

"Ama ya gizli geçitler?"

"Mutlaka var. Ama geçitleri bulsam ve Arsen Lüpen'in avukatın evine nasıl girdiğini ve Sarışın Leydi'nin Baron d'Hautrec'ın evinden cinayetten sonra nasıl kaçtığını öğrensem bile bunun bana ne faydası var? Benim için bir önemi var mı? Bana bir saldırı silahı mı kazandıracak?"

"Biz de ona aynı şekilde saldıralım!" diye bağırdı Wilson ve panikle geriye sıçrarken bu kelimeler ağzından güç bela çıkmıştı. Ayaklarının dibine bir şey düşmüştü; içi kum dolu bir çuvaldı ve birine denk gelseydi ciddi şekilde yaralayabilirdi.

Sholmes yukarı baktı. Biri evin beşinci katında balkona tutturulmuş bir iskelede çalışıyordu.

"Şanslıyız; bir adım daha atsaydık ağır çuval birimizin başına düşebilirdi. Merak ediyorum acaba... " dedi Sholmes.

Sonra ani bir şekilde hareket edip eve doğru koştu, beş kat merdiveni çıktı, zili çaldı, daireye girmek için hazırlandı ve panik halde evin uşağı kapıyı açtığında doğruca balkona koştu. Ama hiç kimse yoktu.

"Bir dakika önce burada olan işçiler nerede?" diye uşağa sordu.

"Az önce gittiler."

"Ne taraftan gittiler?"

"Hizmetçilerin kullandığı merdivenlerden."

Sholmes pencereden dışarı uzandı. İki adamın bisikletleri ellerinde, evden ayrılmak üzere olduklarını gördü. İşçiler bisikletlerine bindiler ve sokağın köşesinde gözden kayboldular.

"Bu iskelede ne zamandır çalışıyorlardı?"

"O adamlar mı? Sadece bu sabahtan beri. Bu onların ilk günü."

Sholmes sokağa indi ve Wilson'ın yanına geldi. Birlikte otele döndüler ve ikinci gün de hazin bir şekilde bitti.

Ertesi günkü programları da hemen hemen aynıydı. Henri-Martin Bulvarı'ndaki bir bankta uzun saatler boyunca oturdular ki bu Wilson'ın hiç hoşuna gitmemişti. Bir trajedinin yaşandığı evin karşısında bu kadar uzun saatler oturmayı eğlenceli bulmamıştı.

"Neyi bekliyorsun Sholmes? Arsen Lüpen'in evden çıkmasını mı?"

"Hayır."

"Sarışın Leydi'nin ortaya çıkmasını mı?"

"Hayır."

"O halde ne?"

"Bir şeyin olmasını bekliyorum; beni çalışmam konusunda yönlendirecek ipucuna sahip küçük bir olay."

"Peki ya olmazsa?"

"O zaman barutu patlatacak olan kıvılcımı ben ateşlemek zorunda kalacağım."

Tek bir ve hoş olmayan bir olay o öğleden sonrasının monotonluğunu yok etti.

Yolda at süren adamın birden atı tuhaf bir şekilde İngilizlerin oturduğu banka doğru yöneldi ve Sholmes'un omzuna hafifçe çarptı.

"Aha!" diye bağırdı Sholmes, "biraz daha kenarda olsaydım şimdi kırık bir omzum olacaktı."

Adam atını durdurmaya çalışıyordu. İngiliz tabancasını çıkardı ve ona nişan aldı; ama Wilson koluna yapıştı ve ona,

"Aptallık yapma! Ne yapacaksın? Adamı mı öldüreceksin yoksa?" diye bağırdı.

"Rahat bırak beni, Wilson! Git hadi!"

Sholmes ve Wilson arasındaki kısa tartışma esnasında adam atını sürüp gitti.

"Şimdi vurabilir misin?" diye sordu Wilson zafer kazanmış bir eda ile ve o arada atlı adam epey uzaklaşmıştı.

"Wilson sen bir aptalsın! O adamın Arsen Lüpen'in suç ortağı olduğunu görmüyor musun?"

Sholmes öfkeden titriyordu. Wilson acımaklı bir sesle kekeledi:

"Ne? O adam mı... bir suç ortağı mı?"

"Evet, dün kafamıza kum dolu çuvalı atan işçilerle aynı şekilde o da suç ortağı."

"Bu mümkün değil!"

"Mümkün ya da değil, bunu kanıtlamanın tek yolu vardı."

"Adamı öldürmek mi?"

"Hayır, atı öldürmek. Kolumu tutmamış olsaydın Arsen Lüpen'in suç ortaklarından birini yakalamış olacaktık. Şimdi hareketinin aptallığını anladın mı?"

Tüm öğleden sonra iki adamın da yüzü asıktı. Birbirlerine tek kelime etmediler. Saat beşte Clapeyron Sokağı'nı ziyaret ettiler ama evden güvenli bir mesafede uzak durdular. Ancak sokakta kol kola, şarkı söyleyerek yürüyen üç genç adam Sholmes ve Wilson'ın yolunu kesip onların geçmesine izin vermedi. Canı sıkkın olan Sholmes onlara karşı çıktı. Kısa bir münakaşadan sonra ünlü dedektif yumruklarını kaldırdı ve birinin göğsüne ve sonra da yüzünde sert bir yumruk indirdi. Böylece diğer ikisi biraz korkup geriledi. Sonra üçü birden koşarak sokakta gözden kayboldu.

"Ah!" diye bağırdı Sholmes, "Bu bana çok iyi geldi. Egzersiz yapmış oldum."

Ama Wilson duvara yaslanmış duruyordu.

"Ne oldu, eski dostum? Çok solgun görünüyorsun" diye sordu.

Wilson sol kolunu gösterdi; kol boşlukta sallanıyordu. Wilson kekeleyerek,

"Ne olduğunu bilmiyorum. Kolum ağrıyor" dedi.

"Çok mu ağrıyor? Ciddi bir şey mi?"

"Sanırım öyle."

Kolunu kaldırmaya çalıştı ama yararı yoktu. Sholmes önce yumuşak, sonra sert bir şekilde kolunu yokladı ve "ne kadar kötü olduğunu görmek için" dedi. Kolun kötü olduğunu anladı ve Wilson'la birlikte hemen yakınlardaki bir eczaneye gitti. Orada yapılan muayeneden kolun kırıldığı ve Wilson'ın hastaneye gitmesi gerekti ortaya çıktı. Bu arada gömleğin kolunu açıp ağrısını dindirmesi için bazı ilaçlar verdiler.

"Hadi, hadi ama neşelen eski dostum!" dedi Sholmes, o sırada arkadaşının kolunu tutuyordu. "Beş altı hafta içinde iyileşecek. Ama bunu onlara ödeteceğim... o serserilere! Özellikle Lüpen'e... ki bu kesinlikle onun işi çünkü. Sana söz veriyorum eğer... "

Birden durdu, Wilson'ın kolunu bırakıverdi; Wilson'ın koluna öyle bir ağrı saplandı ki az kalsın bayılıyordu. Sholmes elini alnına vurarak,

"Wilson, aklıma bir şey geldi. Sık sık gelir zaten" dedi.

Araştıran gözlerle bir an sessizce durdu ve sonra keskin ve kısa cümlelerle mırıldanmaya başladı:

"Evet, öyle... bu her şeyi açıklıyor... hem de ayaklarımın dibinde... ve ben görmedim. Ah, kesinlikle görmedim! Daha önce düşünmeliydim... Wilson sana iyi haberlerim var."

Ansızın arkadaşını terk ederek Sholmes doğruca caddeye koştu ve 25 numara olarak bilinen eve gitti. Kapının sağındaki taşların üzerinde yazılmış olan notu okudu: "Destange, mimar, 1874."

Aynı nottan 23 numaralı evde de vardı.

Bunda elbette olağandışı bir şey yoktu. Ama Henri-Martin Bulvarı üzerindeki evlerde hangi notlar vardı peki?

Bir at arabası geçiyordu. Hemen durdurdu ve Henri-Martin Bulvarı 134 numaraya yönlendirdi. Heyecanı doruklarındaydı. Arabada oturuyordu ve sürekli sürücüye daha hızlı gitmesini söylüyordu. Sürücüye ekstra bahşiş vereceğini söylüyordu. "Daha hızlı, daha hızlı!"

De la Pompe Sokağı'nı döndüklerinde heyecandan ölecek gibiydi. En sonunda gerçeğin bir pırıltısını yakalayabilecek miydi?

Baron'un evindeki taşlardan birinin üzerinde şu not vardı: "Destange, mimar, 1874." Ve benzer not bitişikteki iki evin üzerinde de vardı.

***

Arabaya bindiğinde zevkten titriyordu. Nihayet bu gizemli olayları çevreleyen karanlık gölgelere ışık tutacak küçük bir ışık yakalamayı başarabilmişti. Binlerce yolun birbirine karıştığı çok büyük karanlık ormanda en sonunda düşmanının geçtiği patikayı bulmasını sağlayacak bir ipucu yakalamıştı.

Bir postane bürosuna uğradı ve de Crozon Şatosu'-

nun telefon numarasını bulup orayı aradı. Telefona kontes cevap verdi.

"Merhaba... Siz misiniz madam?"

"Bay Sholmes, siz misiniz? Her şey yolunda mı?"

"Çok çok iyi, size bir soru sormak istiyorum. Orda mısınız?"

"Evet, sizi duyabiliyorum."

"Şato de Crozon'un ne zaman yapıldığını bana söyler misiniz?"

"Bir yangında zarar görmüş ve otuz yıl önce yeniden yapılmış... "

"Kim yapmış ve hangi yılda?"

"Evin önünde bir levha var ve üzerinde şu yazıyor: Lucien Destange, mimar, 1877."

"Teşekkür ederim, madam, hepsi bu kadar. Hoşça kalın."

Mırıldanarak yürümeye başladı: "Destange... Lucien Destange... tanıdık bir isim gibi geliyor."

Yerel bir kütüphaneye girdi, çağdaş biyografiler ansiklopedisini buldu ve aşağıdaki bilgileri kopyaladı:

"Lucien Destange, 1840'da Grand-Prix de Borne'da doğdu, Onur Nişanı sahibi, mimari alanda pek çok değerli kitap yazmıştır vs."

Daha sonra eczaneye döndü ve Wilson'ın hastaneye götürüldüğünü öğrendi. Wilson'ın kolunu ateliyle tutturmuşlardı ve ateşten dolayı titriyordu.

"Zafer! Zafer!" diye bağırdı Sholmes. "Nihayet ipin ucunu yakalayabildim."

"Ne ipi?"

"Bizi zafere götürecek ipin ucu. Şu an ayak izlerinin ipuçlarının olduğu sert bir toprak üzerinde yürüyorum..."

"Sigara külleri mi?" diye sordu Wilson, merakı acısına üstün gelmişti.

"Ve daha bir sürü şey. Düşün Wilson, Sarışın Leydi'nin bir parçası olduğu değişik maceraları birleştiren gizemli bir bağlantı keşfettim. İşlediği suçlar için Lüpen'in neden o üç evi seçtiğini biliyor musun?"

"Hayır, neden?"

"Çünkü o üç ev de aynı mimar tarafından yapılmıştı. Kolay bir soru değil mi, ha? Elbette... ama bunu kim düşündü?"

"Elbette sen."

"Peki, bu üç evin benzer planları olduğunu, bu planları bir kişinin üç farklı suç işleyebilmesi için uygun hale getirildiğini ve mucizevi bir şekilde bunun gerçek, kolay ve basit olduğunu kim ortaya çıkardı?"

"Elbette sen ve bu büyük bir şans."

"Ve sevgili çocuk artık sabrım taşıyor. Bugün dördüncü gündeyiz."

"On günün dördü gitti."

"Ah! Bundan sonra... "

Sholmes her zamankinden daha heyecanlı, daha keyifli ve daha canlıydı.

"Ve düşünüyorum da o serseriler sokakta bana saldırıp senin kolunu kırdıkları gibi benim kolumu kırsalardı ne olurdu? Öyle değil mi Wilson?"

Wilson bu korkunç düşünceyle titredi. Sholmes konuşmaya devam etti:

"Bundan bir ders çıkarmalıyız. Lüpen'le sahada savaşmakla ve kendimizi onun saldırılarına açık hale getirmekle hata ettiğimizi anladım Wilson."

"Bu kırık kolla ben de anlayıp aynı şeyi ben de hissediyorum!" dedi Wilson.

"Tek bir tesellin var, Wilson; o da benim kaçmış olmam. Artık çok dikkatli olmalıyım. Açık bir alanda beni yenebilir; ama karanlıkta, beni görmeden çalışabilirsem ne kadar güçlü olursa olsun ona karşı bir avantaj yakalamış olurum."

"Ganimard sana yardım edebilir."

"Asla! O gün geldiğinde içtenlikle diyeceğim ki: Arsen Lüpen burada; sana avı ve onu nasıl yakalayacağımı göstereceğim; sonra da Ganimard'ın kaldığı iki adrese, Pergolese Sokağı'na ya da Place du Chatelet'deki İsviçre tavernasına gidip onu göreceğim. Ama o güne kadar tek başıma çalışacağım."

Yatağa yaklaştı, elini Wilson'ın kırık olmayan omzuna koydu ve şunları söyledi:

"Kendine dikkat et, eski dostum. Bundan sonra senin görevin, buraya senin sağlığını sormak için gelmemi boş yere bekleyecek olan Arsen Lüpen'in iki ya da üç adamını oyalamak. Bu senin gizli görevin, ne dersin?"

"Evet ve bunu çok büyük bir dikkatle yerine getireceğim. O halde bir daha buraya gelmeyeceksin, değil mi?"

"Ne için geleyim?" diye sordu Sholmes.

"Bilmiyorum... şey işte... elimden geldiğince idare ederim. Ama Herlock senden son bir şey istiyorum: Bana bir içki ver."

"Bir içki mi?"

"Evet, susuzluktan ölüyorum ve ateşim var... "

"Hemen getiriyorum."

Su getirecekmiş gibi davrandı, tütün tabakasını aldı, piposunu yaktı ve sanki arkadaşının isteğini duymamış gibi oradan ayrılırken Wilson, bir yudum su içebilmek için kısık bir sesle dua mırıldanıyordu.

***

"Bay Destange?"

Muhteşem evin kapısını açan uşak karşısında duran adamı baştan aşağı süzdü. Koca ev Place Malesherbes ile Montchanin Sokağı'nın birleştiği yerde tüm heybetiyle yükseliyordu ve uşak karşısında gri saçlı, sinekkaydı traşlı, pespaye bir pardösü içindeki adama sevimsiz bir suratla ve küçümseyen bakışlarla bakıp,

"Bay Destange evde olabilir de olmayabilir de. Duruma göre değişir. Bir kartınız var mıydı?" diye cevap verdi.

"Kartım yok ama kendimi tanıtan bir mektup var" dedi ve uşak mektubu alıp Bay Destange'a verdikten sonra kapıda bekleyen adamı, evin kanat kısmında bulunan yuvarlak bir odaya ya da kubbeli oda da denilen yere götürdü. Burası kütüphaneydi ve içeride bir sürü kitap ve mimari çizimler vardı. Yabancı adam içeri girdiğinde Bay Destange,

"Bay Stickmann mısınız?" diye sordu.

"Evet, bayım."

"Sekreterim hasta olduğunu ve benim yönetimim altında başladığı iş olan kitapların tasnif edilmesi, özellikle de Almanca olanların ayrılması işini sizin devam ettireceğinizi söyledi. Bu işlere aşina mısınız?"

"Evet, efendim. Oldukça aşinayım" diye cevap verdi baskın bir Alman aksanıyla.

Bu şartlar altında pazarlık kısa zamanda bitirildi ve Bay Destange yeni sekreteriyle çalışmalarına başladı.

Herlock Sholmes eve girmeyi başarmıştı.

Arsen Lüpen'in gözlerinden uzakta kalmayı ve Lucien Destange ve kızı Clotilde'nin kaldığı eve girmeyi başaran Sholmes, bazı hilelere başvurmak zorunda kaldı: Kırk sekiz saat boyunca pek çok isim altında başkalarının sevgisini ve güvenini kazanmak için oldukça karmaşık yöntemler izledi. Bu süre içinde şu bilgilere de ulaştı: Sağlığının bozulması nedeniyle emekliye ayrılan Bay Destange, artık mimari hakkında edindiği bir sürü kitabının arasında yaşıyordu. O eski kitaplara bakarken ve onlara dokunurken sonsuz bir mutluluk hissediyordu.

Kızı Clotilde ise eksantrik biri olarak görülüyordu. Zamanını evin diğer tarafında geçiriyordu ve hiç dışarı çıkmıyordu.

"Elbette" diye konuşuyordu Sholmes kendi kendine ve bu arada Bay Destange'ın kendisine söylediği kitap isimlerini de bir envanter defterine not ediyordu. "Tüm bunlar belirsiz ve tamamlanmamış, ama yine de bir adım atılmış sayılır. Bu ilginç problemlerden birini kesinlikle çözeceğim: Bay Destange, Arsen Lüpen'le ortak olabilir mi? Onu görmeye devam ediyor mu? O üç evin planları

hâlâ duruyor mu? Peki ya bu planlar, Arsen Lüpen ve suç ortaklarının gelecekte soyacağı benzer yapıya sahip diğer evlerin yerlerini bana sağlamazsa?"

Bay Destange, Arsen Lüpen'in suç ortağı! Bu saygıdeğer, Onur Nişanı sahibi adamın Lüpen'le birlikte hırsızlık işlerinde birlikte olduğunu düşünmek çok saçma bir düşünceydi! Üstelik böyle bir ortaklığın var olduğunu kabul etsek bile, otuz yıl önce Bay Destange, o zaman bir bebek olan Arsen Lüpen'in bir gün bu evleri soyacağını nerden bilebilirdi ki?

Önemi yok! İngiliz acımasızdı. Koku alma yeteneği ve onu hiçbir zaman hayal kırıklığı yaşatmayan içgüdüleriyle bir gizemin tam ortasında olduğunu hissediyordu. Saat ikide Clotilde Destange'ı ilk defa gördü; bir kitabı aramak için kütüphaneye gelmişti. Otuz yaşlarında, esmer, sessiz ve yavaş hareketleri olan, gözlerden uzak yaşayan insanlara özgü karakteristik özellikleri olan bir kadındı. Babasına birkaç kelime etti ve sonra Sholmes'a bakmadan odadan ayrıldı.

Öğleden sonra son derece monoton bir şekilde geçti. Bay Destange saat beşte dışarı çıkacağını söyledi. Sholmes şimdi yerden yüksekliği üç buçuk metre olarak inşa edilmiş daire şeklindeki odada tek başınaydı. Neredeyse karanlıktı. Hafif bir ses duyup da odada başka birinin daha olduğunu hissettiği anda tam dışarı çıkmak üzereydi. Onu görmeden ya da duymadan önce kaç dakika geçmişti? Korkuyla titredi; karanlığın içinde bir gölge hareket etti, hem de ona çok yakın bir yerde, balkonda. İnanılmaz görünüyordu. Bu gizemli ziyaretçi ne kadar zamandır oradaydı? Nereden gelmişti?

Yabancı merdivenlerden indi ve doğruca meşe dolaba yöneldi. Sholmes çok dikkatli bir şekilde adamın hareketlerini gözlüyordu. İçi belge dolu dolapta bir şeyler arıyordu. Ne arıyordu peki?

O sırada kapı açıldı ve Bayan Destange içeri girdi ve ardından gelen birine şunları söylüyordu:

"Demek dışarı çıkmamaya karar verdin baba? Bir ışık yakayım o zaman... bir saniye... orada bekle... "

Yabancı dolabı kapattı ve perdeleri çekerek geniş pencerenin pervazına saklandı. Bayan Destange onu görmedi mi? Hiç mi duymadı onu? Sakin bir şekilde ışıkları yaktı ve babasıyla geçip karşılıklı oturdular. Getirdiği kitabı açtı ve okumaya başladı. Birkaç dakika sonra,

"Sekreterin gitmiş" dedi.

"Evet, göremiyorum onu."

"İlkini sevdiğin gibi bu yeni sekreterini de seviyor musun?" diye sordu sanki eski sekreterin hastalığından ve onun yerine Bay Stickmann'ın gelmesinden haberi yokmuş gibi.

"Ah, evet!"

Bay Destange'ın başı öne arkaya sallanıyordu. Uyuya kaldı. Kızı okumayı bıraktı. Bir dakika sonra perde çekildi, yabancı ortaya çıktı ve duvar boyunca kayarak ilerledi. Bay Destange'ın arkasından ama Clotilde'in önünden geçti. Sonra Sholmes'un çok iyi görebileceği şekilde ışığın altında durdu. Bu Arsen Lüpen'di.

İngiliz sevinçten deliye döndü. Öngörüsü gerçekleşmişti; gizemin tam kalbine nüfuz etmişti ve Arsen Lüpen'i de onun içinde bulmuştu.

Yabancının hiçbir hareketi gözden kaçırılmayacak bir durumda olmasına karşın, Clotilde onun varlığını hissetmemiş gibi görünüyordu. Lüpen kapıya ulaştı ve tam da kapının kolunu bulmaya çalışırken, ceketi küçük bir masaya sürtündü ve yere bir şey düşürdü. Bay Destange aniden uyandı. Arsen Lüpen tam önünde elinde şapkası ve yüzünde bir gülümsemeyle kalakaldı.

"Maxime Bermond" diye bağırdı Bay Destange neşeyle. "Benim sevgili Maxime'im, hangi rüzgâr seni attı buraya?"

"Sizi ve Bayan Destange'ı görmek istedim."

"Yolculuğunuzdan ne zaman döndünüz?"

"Dün."

"Akşam yemeğine kalmalısınız."

"Hayır, teşekkür ederim. Üzgünüm, bu akşam bazı arkadaşlarla restoranda buluşmak için sözleşmiştik."

"O zaman yarın gel, Clotilde onun yarın gelmesi için ısrar et. Ah, benim sevgili Maxime'im... yokluğunuzda sizi pek çok kez düşündüm."

"Gerçekten mi?"

"Evet, dolaptaki tüm belgeleri gözden geçirdim ve son dekontumuzu buldum."

"Ne dekontu?"

"Henri-Martin Bulvarı'yla ilgili olanı."

"Ah! Hâlâ o belgeleri saklıyor musunuz? Ne için?"

Üçü odadan çıktı ve kütüphanenin hemen bitişiğindeki küçük salonda konuşmalarına devam ettiler.

"Bu Lüpen mi?" diye şüphe içinde kendi kendine sordu Sholmes. Evet, her şeyiyle oydu ve bazı açılardan

Arsen Lüpen'in görünüşüne bürünmüş ve onun dış özelliklerini, karakterini ve saç rengini almış biri de olabilirdi. Sholmes, yan odadan gelen Lüpen'in sesini duyuyordu. Bay Destange'ı güldüren ve melankolik Clotilde'in dudaklarına küçük bir gülümseme konduran hikâyeler anlatıyordu.

Ve bu her bir gülümseme Lüpen'in aradığı ve onu güvenli bir duruma getirecek olan gülümsemelerdi. Başarısı onun çabalarını ikiye katladı ve insafsızca o net ve mutlu ses, Clotilde'in yüzünü aydınlattı ve genelde yüzüne hâkim olan soğuk ve ilgisiz ifadeyi yüzünden silip attı.

"Birbirlerini seviyorlar" diye düşündü Sholmes, "ama Clotilde Destange ve Maxime Bermond arasında nasıl bir ortak yön olabilir Tanrı aşkına? Maxime'in Arsen Lüpen'den başkası olmadığını biliyor mu?"

Saat yediye kadar Sholmes, konuşmalardan bir şey öğrenebilmek için dikkat kesildi. Sonra çok ama çok dikkatli bir şekilde odadan çıktı ve yan odadakiler kendisini görmeden kapıya ulaşmak için duvar boyunca sürünerek ilerledi.

Caddeye çıktığında Sholmes dışarıda bekleyen bir otomobilin ya da bir taksinin olmadığını görerek rahatladı, sonra Malesherbes Bulvarı boyunca yürümeye başladı. Bitişik caddeye döndü, kolunda taşıdığı pardösüsünü giydi, şapkasının şeklini değiştirdi, bir arabanın arkasına geçti. Sonra Bay Destange'ın evini rahatça gözetleyebileceği bir yerde konuşlandı.

Birkaç dakika sonra Arsen Lüpen dışarı çıktı. Cons-

tantinople ve Londra sokakları boyunca ilerleyerek Paris'e doğru yürümeye başladı. Herlock Sholmes onun peşine düştü.

İngiliz için heyecanlı anlardı! Taze bir kokuyu takip eden bir tazı gibi havayı istekli bir şekilde içine çekti. Düşmanını takip etmek onun hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Ama Arsen Lüpen, yani görünmez Arsen Lüpen tarafından kısa süre sonra Herlock Sholmes da izlenmeye başlamıştı. Sözüm ona, sadece izliyordu ama onu hiçbir şeyin kıramayacağı algılanması imkânsız bir bağla izliyordu. Avın kendisine ait olduğunu düşünmek onu mutlu ediyordu.

Fakat kısa bir süre sonra şüpheli bir durum olduğunu fark etti. Arsen ve kendisi arasındaki takip mesafesinde, aynı yönde ilerleyen başka insanlar olduğunu gördü: caddenin sol tarafında yürüyen ve geniş kenarlı şapkaları olan iki iri yarı adam ve sağ tarafta kep giymiş ve sigara içen başka iki adam daha. Elbette adamların o civarda olmaları tesadüf de olabilirdi, ama Lüpen bir tütün dükkânına girdiğinde diğer dört adam da durmuştu ve Lüpen dükkândan çıktıktan sonra, dört adamın sokağın iki tarafındaki yerlerini alarak devam etmeleri daha da şaşırtıcıydı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı, "Takip ediliyor."

Diğerlerinin de Lüpen'in peşinde olması onu rahatsız etti, birisi şimdiye dek karşılaştığı en dişli rakibini tek başına ele geçirmenin ona vereceği mutluluktan mahrum etmeye çalışıyordu. Ve yanlış anlamadığını fark etti; adımlarını ve davranışlarını birbirine göre düzenlemeye

çalışan bu adamlar, Sholmes'un deneyimli gözlerine, bunu doğalmış ve alakasızmış gibi yapma niyetinde olan adamlar gibi görünüyordu.

"Bu Ganimard'ın işi mi yoksa?" diye mırıldandı. "Bana yanlış mı yapıyor?"

Onunla aynı hizada yürüyen adamlardan biriyle konuşmaya meyillendi, ama bulvara yaklaştıklarında kalabalığın daha da yoğunlaştığını gördü ve Lüpen'i kaybetmekten korktu. Bu yüzden adımlarını hızlandırdı ve Lüpen'i de Helder Sokağı'nın köşesindeki bir Macar restoranına girerken gördü. Restoranın kapısı açıktı ve Sholmes, bulvarın karşısındaki bir banka oturarak Lüpen'in şık ve çiçeklerle donatılmış bir masaya oturduğunu rahatlıkla görebildi. Masada onu samimi bir şekilde karşılayan üç beyefendi ve iki seçkin hanım vardı; Lüpen'i görünce hepsi ayağa kalkmıştı.

Sholmes diğer dört adama baktı; yandaki bir kafede çingene müziği yapan orkestrayı dinleyen kalabalığın arasına karıştıklarını gördü. Arsen Lüpen'e dikkat etmiyormuş gibi davranmaları ve etraflarındaki insanlarla arkadaşmış gibi görünmeye çalışmaları dikkat çekiciydi. Adamlardan biri cebinden bir sigara çıkardı ve frak ceketli, ipek şapkalı bir adama doğru yaklaştı. Adam ona ateşini uzattı ve Sholmes, iki adamın durumun gerektirdiğinden daha uzun süre konuştuklarını fark etti. Sonunda fraklı adam Macar restoranına yöneldi, içeri girdi ve etrafına bakındı. Lüpen'i görünce ona doğru ilerledi, kısa bir süre konuştu ve sonra hemen yan masaya oturdu. Sholmes bu adamın onu Henri-Martin Bulvarı'nda atıyla ezmeye çalışan adam olduğunu gördü.

Sholmes bu adamların Arsen Lüpen'i takip etmediklerini anladı; onlar Lüpen'in adamlarıydı. Onun korumalığını yapıyorlardı. Onlar, Lüpen'in korumaları, takipçileri ve uyanık eskortlarıydı. Lüpen'i tehdit eden bir tehlike ortaya çıktığında hemen onu alt etmek ve Lüpen'i savunmak için hazır bir şekilde bekliyorlardı. Dört adam suç ortağıydı ve fraklı adam da öyleydi. Bu gerçekler İngiliz'i düşünmeye itiyordu. Bu erişilmesi imkânsız adamı yakalamayı başarabilecek miydi? Böyle bir şef tarafından yönetilen böylesi bir organizasyon nasıl bir güce sahipti?

Defterinden bir sayfa yırttı, kalemle bir şeyler yazdı, bir zarfa koydu ve bankta yanında oturan on beş yaşlarındaki çocuğa dönüp,

"Hey, evlat, bir arabaya bin ve bu mektubu Place du Chatelet'teki İsviçre tavernasının kasiyerine ver. Çabuk ol!" dedi.

Çocuğa beş frank verdi. Oğlan anında kayboldu.

Yarım saat geçti. Kalabalık daha da büyüdü ve Sholmes, Arsen Lüpen'in suç ortaklarını ara ara da olsa görüyordu. Sonra birisi ona sürtündü ve kulağına fısıldadı:

"Pekâlâ. Durum nedir Bay Sholmes?"

"Ah! Siz misiniz Ganimard?"

"Evet, tavernada notunuzu aldım. Ne oldu?"

"Orada."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Orada... Restoranda. Sağa doğru eğilin... Gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bir kadının bardağına şampanya koyuyor."

"O Lüpen değil."

"Evet, o."

"Ama diyorum ki... Ah! Belki de odur. Ona çok benziyor" dedi Ganimard saf bir şekilde. "Diğerleri suç ortakları mı?"

"Hayır. Yanında oturan kadın Leydi Cliveden; diğeri Düşes de Cleath ve karşısında oturan adam Londra'nın İspanya Büyükelçisi."

Ganimard bir adım attı. Sholmes hemen onu geri çekti.

"İhtiyatlı olun. Yalnızsınız."

"O da yalnız."

"Hayır, bulvarda gezinen bir sürü adamı var. Ve restoranda da şu beyefendi... "

"Ben Arsen Lüpen'i yakasından yakalayıp ismini söylediğim zaman, restorandakiler ve tüm garsonlar benim tarafımda olur."

"Bence yanınızda birkaç polis olsa daha iyi olur."

"Ama Bay Sholmes, seçeneğimiz yok. İmkânımız varken onu yakalamalıyız."

Haklıydı; Sholmes biliyordu. En iyisi fırsattan yararlanmaktı ve onu yakalamak için harekete geçmekti. Sholmes, Ganimard'a bir tavsiyede bulundu:

"Yapabildiğiniz kadar kimliğinizi gizleyin."

Shomes bir gazete büfesinin ardına kaydı ve buradan şu an Leydi Cliveden'e eğilirken onunla konuşup ona gülümseyen Arsen Lüpen'i gözetlemeye devam etti.

Ganimard sanki bulvardan aşağı yürüyecekmiş gibi eli ceplerinde caddenin karşısına geçti, ama karşıdaki kaldırıma çıkar çıkmaz aniden döndü ve restoranın basamaklarına adım attı. Tiz bir ıslık duyuldu. Ganimard hızla başgarsona doğru koştu ama o, giriş kapısının önüne dikildi ve bir öfke gösterisiyle onu geri itti. Sanki Ganimard istenmeyen bir misafirmiş de varlığı restorana leke düşürecekmiş bir hava takınmıştı.

Ganimard şaşırmıştı. Aynı anda frak ceketli adam da kapıya gelmişti. Dedektif'in tarafını tuttu ve garsonla heyecanlı bir şekilde tartışmaya başladı; her ikisi de Ganimard'ı tutmuş bir tarafa çekiştiriyordu. Nihayetinde tüm bu çabalara ve öfkeli karşı çıkışlarına rağmen zavallı dedektif kendini kaldırımda buldu.

Kavga eden adamların etrafını kalabalık sarmıştı. Gürültüyü duyan bir polis memuru kalabalıkta kendine yol açmaya çalışıyordu, ama ilginç bir karşı koymayla onu engellemeye çalışan omuzların ve sırtların arasından kendine bir yol açmayı başaramadı.

Ama aniden mucizevi bir şekilde kalabalık dağıldı ve restorana giden yol açıldı. Yaptığı hatayı anlayan başgarson durmadan özür diliyordu; fraklı adam da artık konuşmalarına bir son verdi; kalabalık dağıldı, polis memuru geçti gitti ve Ganimard altı kişinin oturduğu masaya doğru koştu.

"Burada oturan bir adam vardı" diye bağırdı şaşkın beş konuğa. "Nerede o?"

"Bay Destro mu?"

"Hayır, Arsen Lüpen!"

Bir garson yaklaştı ve ona,

"Beyefendi üst kata çıktı" dedi.

Ganimard onu bulma umuduyla üst kata koştu. Üst katta özel yemek odaları vardı ve bir de bulvara inen özel bir merdiven.

"Onu aramanın hiç faydası yok" diye mırıldandı Ganimard. "Çoktan uzaklaşmıştır."

***

Place del Opera'dan des Capucines Bulvarı'na doğru üç atın huzur içinde çektiği Madeleine-Bastille omnibüsüne iki yüz metreden daha fazla uzak değildi. İki güçlü kuvvetli adam platformda sohbet ediyorlardı. Omnibüsün tepesinde merdivenlere yakın bir yerde ise eski bir dostumuz uyuyordu: Herlock Sholmes.

Aracın sarsılmalarıyla başı sağa sola sallanan dedektif kendi kendine konuşuyordu:

"Wilson şimdi beni görseydi ortağıyla amma da gurur duyardı! Peh! Adam ıslık çalar çalmaz oyunun kaybedildiğini tahmin etmek çok da zor değildi; çıkışları gözlemek ve adamımız kaçmadan onu izlemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Lüpen, hayatı gerçekten heyecanlı ve ilginç kılıyor."

Durağa geldiklerinde Sholmes aşağı doğru eğildiğinde Lüpen'in araçtan indiğini gördü ve korumalığını yapan adamların önünden geçerken Lüpen'in onlara "Al Etoile" dediğini duydu.

"Al Etoile? Bu kesinlikle bir randevu. Ben de orada

olmalıyım" diye düşündü Sholmes. "İki adamın peşine takılsam iyi olacak."

Lüpen bir otomobile bindi, ama iki adam tüm yolu peşlerinde Sholmes'le yürümeye başladı. Chalgrin Sokağı 40 numaralı dar bir evin önünde durdular ve zili çaldılar. Sholmes evi çok rahat görebileceği bir yere girip pozisyonunu aldı. Bir adam zemin kattaki pencerelerden birini açtı ve kepenkleri kapattı. Ama kepenkler pencerenin en altına kadar inmiyordu. Üzengitaşı açıktı.

Birkaç dakika sonra başka bir adam geldi ve sonra bir başkası daha. Bir süre sonra içinde iki yolcunun olduğu bir otomobil evin önünde durdu: Arsen Lüpen ve kendini geniş bir pelerin ve bir peçenin ardına gizlemiş bir bayan.

"Sarışın Leydi, hiç şüphe yok" diye kendi kendine konuştu Sholmes araba hızla uzaklaşırken.

Herlock Sholmes eve vardı ve pencerenin çıkıntısında ayaklarının ucunda durduğunda kepenklerin üzerinden içeriyi görebilecek duruma geldi. Peki ne görüyordu?

Şömine rafına yaslanmış olan Arsen Lüpen gözle görülür bir canlılıkla bir şeyler anlatıyordu. Diğerleri etrafını sarmış dikkatli bir şekilde onu dinliyordu. Sholmes içlerinden fraklı adamı kolayca tanıdı ve birinin de başgarson olduğunu tahmin etti. Sarışın Leydi ise sırtı pencereye dönük bir koltukta oturuyordu.

"Bir istişare toplantısı gibi bir şey" diye düşündü Sholmes. "Restorandaki olaydan dolayı endişeliler ve bir savaş konseyi kurdular. Ah! Şimdi hepsini bir aradayken

yakalamak ne kadar da zeki ve ustaca bir iş olurdu!"

İçlerinden biri kapıya doğru yönelince Sholmes yere atladı ve kendini gölgelere gizledi. Fraklı adam ve başgarson evden ayrıldı. Bir dakika sonra birinci katın ışığı yandı, ama kepenkler hemen kapatıldı ve üst katta alt kat gibi karanlık içinde kaldı.

Lüpen ve kadın alt kattaydı; "İki müttefik üst katta yaşıyor" diye düşündü Sholmes.

Sholmes, oradan ayrıldığında Lüpen'in kaybolacağından korkarak bütün geceyi orada geçirdi. Sabah dörtte sokağın sonunda iki polis gördü; yanlarına gidip durumu anlattı ve onları evi izlemeleri için oraya bıraktı. Ganimard'ın Pergolese Sokağı'ndaki evine gitti ve onu uyandırdı.

"Onu buldum" dedi Sholmes.

"Arsen Lüpen'i mi?"

"Evet."

"Onu yakalamak için bir süre öncekinden daha iyi bir fikrin yoksa yatmaya gideceğim. Ama karakola da gidebiliriz tabi."

Mesnin Sokağı'ndaki karakola gittiler ve oradan da komiser Decointre'in evine. Daha sonra yanlarında yarım düzine polisle birlikte Chalgrin Sokağı'na gittiler.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu orada bekleyen iki polise Sholmes.

"Hiçbir şey olmadı."

Gün ağarmaya başlamıştı. Kaçmalarını engellemek için gerekli önlemler alındıktan sonra komiser zili çaldı ve kapıcıyı sorgulamaya başladı. Sabahın bu saatinde

polisleri görünce kadın çok korkmuştu ve titreyerek alt katta hiç kiracı olmadığını söyledi.

"Ne? Hiç kiracı yok mu?" diye bağırdı Ganimard.

"Hayır, ama üst katta Leroux isimli iki adam kalıyor. Memleketlerinden gelecek birileri için mi neymiş, onun için alt katı da döşediler."

"Bir beyefendi ve bir leydi?"

"Evet."

"Gece buraya kim geldi?"

"Ben... ben bilmiyorum... ben uyuyordum. Ama kimse gelmedi sanırım, çünkü anahtar burada. Kimse istemedi."

Anahtarla komiser alt katın kapısını açtı. İki oda vardı ve ikisi de boştu.

"İmkânsız!" diye bağırdı Sholmes. "İki adamın bu odada olduğunu gördüm."

"Sözünüzden şüphe etmiyorum" dedi komiser. "Ama burada kimse yok."

"Birinci kata çıkalım. Orada olmalılar."

"Leroux isimli iki adam kalıyor birinci katta."

"Bay Leroux'ları bir kontrol edelim bakalım."

Merdivenleri çıktılar ve komiser zili çaldı. Birkaç saniye sonra bir adam kapıyı açtı; gömlek giymiş bir adamdı. Sholmes onu tanıdı; Lüpen'in korumasıydı. Adam öfkeli bir sesle,

"Sabahın bu saatinde bu saatte ne yapıyorsunuz... insanları uyandırmak da ne demek?" dedi.

Ama adam aniden afallamış bir şekilde durdu.

"Tanrı beni affetsin! Baylar gerçekten sizi tanıyama-

dım. Komiser Decointre ve Bay Ganimard! Sizin için ne yapabilirim?"

Ganimard kontrolsüz bir şekilde öyle bir kahkaha attı ki bu yüzden iki büklüm oldu ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ah! Sen misin Leroux?" diye kekeledi.

"Ne? Bu çok komik; Leroux, Arsen Lüpen'in suç ortağı mı? Of! Öleceğim şimdi. Kardeşin nerede Leroux?"

"Edmond!" diye seslendi adam. "Bizi görmeye gelen Ganimard'mış."

Diğer adam da kapıda belirdiğinde Ganimard'ın neşesi ikiye katladı.

"Ah! Bunu hiç düşünmemiştim! Ah, dostlarım kötü bir duruma düştünüz! Kim şüphelenmişti sizden?"

Ganimard, Sholmes'a dönerek adamları tanıştırdı:

"Victor Leroux, bizim bürodan bir dedektif ve ekibimizin en iyilerindendir... Edmond Leroux, antropometri biriminden."

V

Bir Kaçırılma Olayı

Herlock Sholmes hiçbir şey demedi. Karşı çıkmak mı? Ya da diğer iki adamı suçlamak mı? Hiçbir faydası olmazdı. Elinde ne kanıt vardı ne de aramak için zamanı; bu yüzden hiç kimse ona inanmazdı. Üstelik öfkeden köpürüyordu, ama zafer kazanmış Ganimard'ın önünde duygularını belli etmemesi gerekiyordu. Bu yüzden toplumun koruyucuları, Leroux kardeşlerin önünde saygıyla eğildi ve oradan ayrıldı.

Girişte bir kilerin kapısına benzeyen alçak bir kapıya doğru döndü ve küçük kırmızı bir taş aldı; lâldi. Caddeye çıkınca eve döndü ve kapının üzerinde yazılı olan notu okudu: "Destange, mimar, 1877."

Hemen bitişikteki 42 numaralı evde de aynı levha asılıydı.

"Çift geçitli 40 ve 42 numaralı evlerin arasında her

zaman gizli bir bağlantı oluyor. Neden daha önce düşünemedim ki? İki polisin yanında kalsaymışım keşke."

Köşedeki polislerin yanına gitti ve onlara,

"Ben yokken 42 numaralı evden iki kişi çıktı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bir adam ve kadın."

Ganimard yanına geldi. Sholmes kolunu tuttu ve caddeden aşağı yürümeye başladılar.

"Bay Ganimard sizi epey güldürdüm ve sebep olduğum bu rahatsızlık yüzünden beni bağışlamayacağınızdan eminim" dedi Sholmes.

"Ah! Bir zararı yok; iyi bir şakaydı ama."

"Kabul ediyorum; ama iyi şakalar kısa sürer ve bu daha fazla süremez."

"Ben de öyle umuyorum."

"Bu yedinci gün ve geriye üç günüm kaldı. Sonra Londra'ya dönmek zorundayım."

"Gerçekten mi?"

"Sizi salı ya da çarşamba günü her an çağırabilirim; bu yüzden hazır olmanızı rica edeceğim."

"Bu gece olan gibi mi?"

"Evet, bayım aynı şekilde."

"Hangi sebeple olacak peki?"

"Arsen Lüpen'i yakalamam sebebiyle" diye cevap verdi Sholmes.

"Böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle bayım. Şerefim üzerine yemin ederim ki... "

Sholmes, Ganimard'a veda etti ve birkaç saat uyu-

mak için en yakındaki otele gitti. Tazelenmiş ve kendine güveni yeniden gelmiş bir şekilde yeniden de Chalgrin Sokağı'na gitti, kapıcının eline birkaç frank sıkıştırdı, Leroux kardeşlerin gittiğinden emin olduktan sonra evin Monsenyör Harmingeat'e ait olduğunu öğrendi ve eline bir mum aldı. Lâl taşını bulmuş olduğu alçak kapıyı açıp kilerin merdivenlerinden aşağı indi ve orada da aynı bu şekilde bir kiler buldu.

"Yanılmamışım" diye düşündü, "işte bu da aradaki bağlantı. Bakalım yeni kiracılar için tutulan alt kattaki kapıyı maymuncuğumla açabilecek miyim? Evet, açtım. Şimdi o şarap kasalarına bir bakayım... ah, bazı yerlerin tozları alınmış... ve yerde bazı ayak izleri var..."

Hafif bir ses dikkatini çekti. Hemen kapıyı kapattı, mumu söndürdü ve şarap kasalarının arkasına saklandı. Birkaç saniye sonra duvarın bir kısmının ekseni etrafında döndüğünü gördü, kileri bir fenerin ışığı aydınlattı, bir el göründü ve sonra da bir adam içeri girdi.

Bir şey arıyormuş gibi eğilmişti adam. Parmaklarıyla toza dokundu ve sol eliyle taşıdığı bir şeyi defalarca kez karton kutuya attı. Daha sonra kendi izleriyle birlikte Lüpen ve Sarışın Leydi'ye ait olan el ve ayak izlerini de sildi. Tam geldiği gibi yeniden kilerden çıkmak üzereyken keskin bir çığlık duydu ve yere düştü. Sholmes üstüne atlamıştı. Hemen adamı yere yatırdı, bağladı ve ellerine kelepçe taktı ki bu da yaklaşık bir dakika kadar sürdü. İngiliz dedektif adamın üzerine eğildi ve ona,

"Söyleyecek bir şeyin var mı? Bildiklerini anlat bana!" diye bağırdı.

Adam cevap olarak ona öyle ironik bir şekilde güldü ki Sholmes onu sorgulamanın boş yere olacağını anladı. Bu yüzden adamın ceplerini karıştırmaya başladı, ama bulduğu tek şey bir deste anahtar, bir mendil ve Sholmes'un daha önce bulduğu bir karton kutu dolusu lâl taşıydı.

Peki ne yapacaktı bu adamla? Arkadaşları gelene kadar bekleyip sonra da polise mi teslim edecekti? Bunun ona ne faydası olacaktı? Bu Lüpen üzerinde ona ne gibi bir avantaj sağlayacaktı?

Tereddüt ediyordu, ama kutuyu şöyle bir inceledikten sonra sorunun cevabını bulmuştu. Kutunun üzerinde şu isim ve adres vardı: "Leonard, Kuyumcu, de la Paix Sokağı."

Adamı orada kendi kaderine bırakmaya karar verdi. Kileri kilitledi ve evden ayrıldı. Bir postane bürosundan Bay Destange'a o gün işe gelemeyeceğini bildiren bir telgraf gönderdi. Sonra kuyumcuyu görmeye gitti ve ona lâl taşlarını uzatırken,

"Beni madam gönderdi. Bunların yeniden yapılmasını istiyor" dedi.

Sholmes doğru kelimeleri kullanmıştı. Kuyumcu ona yanıt verdi:

"Elbette. Madam beni aradı, bugün buraya geleceğini söyledi."

Sholmes kadını beklemek üzere kaldırıma yerleşti, ama akşam saat beş olduğunda peçeyle tamamen yüzünü kapatmış bir kadının dükkâna geldiğini fark etti. Pencereden kadının lâl taşlarından yapılma antik bir mücevhere baktığını gördü.

Sonra hemen dükkândan çıktı ve hızlı adımlarla İngiliz'in daha önce bilmediği sokakları geçerek yürümeye başladı. Hava neredeyse kararmıştı, bu yüzden kadının hemen arkasında yürüyordu. Kadın beş katlı, her bir katında çift daire olan ve tüm dairelerin dolu olduğu bir binanın önünde durdu. Sonra ikinci katta durdu ve içeri girdi. İki dakika sonra İngiliz, kilerde yakaladığı adamdan aldığı anahtar destesini çıkarıp denemeye başladı. Dördüncü anahtar uymuştu.

Karanlıkta evin içinde dikilirken sanki hiç kimse oturmuyormuş gibi bomboştu odalar ve kapıların çoğu açık olduğu için tüm daireleri görebiliyordu. Koridorun sonunda bir ışık gördü ve parmaklarının ucunda yaklaşıp cam kapıdan baktığında kadının şapkasını ve elbisesini çıkarmış olduğunu gördü; kadın şu an kadife bir sabahlık giyiyordu. Üzerinden çıkardığı kıyafetleri bir sandalyenin üzerinde duruyordu ve şömine rafının üzerinde de bir lamba vardı.

Sonra kadının şömineye yaklaştığını ve bir elektrik düğmesi görünümündeki düğmeye bastığını gördü. Şöminenin sağ paneli hemen hareket etti ve yavaşça yana kaydı; açılan yer bir insanın rahatça geçebileceği genişlikteydi. Kadın eline lambayı alıp açılan yerden içeri girip kayboldu.

Çok basit bir işlemdi. Sholmes kadının yaptıklarını aynen uyguladı. Tamamen karanlıktı ama birden yüzüne sürten bazı yumuşak maddeler olduğunu hissetti. Bir kibrit yaktı ve askılara asılmış bir sürü pelerin ve elbiselerin olduğu küçük bir odada olduğunu anladı. Bir perde

ile kapatılmış kapıya ulaşana kadar devam etti. Perdenin arkasından içeri baktığında Sarışın Leydi'nin orada, gözlerinin hemen önünde ve parmaklarının ucunda olduğunu gördü.

Lambayı söndürdü ve elektrik düğmesini çevirdi. İşte ilk o zaman Herlock Sholmes kadının yüzünü doğrudürüst görebildi. Şaşakalmıştı. Yakalamak için o kadar zahmet çektiği ve o kadar hile ve oyun düzenlediği kadın Clotilde Destange'dan başkası değildi.

***

Baron d'Hautrec'in katili ve mavi elması çalan hırsız Clotilde Destange! Arsen Lüpen'in gizemli arkadaşı! Sarışın Leydi!

"Tam bir koca aptalmışım" diye düşündü Sholmes o anda. "Çünkü Lüpen'in arkadaşı sarışın, ama Clotilde esmer; ikisinin aynı kişi olacağını hiç düşünemezdim bile. Ama Sarışın Leydi, Baron'un öldürülmesinden ve elmasın çalınmasından sonra nasıl sarışın kalabilmişti?"

Sholmes evin bir bölümü görebiliyordu: Çok şık ve zevkli bir şekilde döşenmiş ve güzel duvar halıları ve süslerle bezenmiş bir kadına ait yatak odasıydı burası. İpek döşemeli maun bir divan, Sholmes'un durduğu kapının tam karşısına konulmuştu. Clotilde divana oturmuştu, yüzü ellerinin arasında hareketsizdi. O anda onun ağladığının farkına vardı. Koca koca gözyaşları solgun yanaklarından süzülüyor ve damla damla kadife kıyafetinin üzerine düşüyordu. Gözyaşları sanki sonsuz

pınarlardan geliyormuş gibi durmadan ve hızlı hızlı akıyordu gözlerinden.

Odanın kapısı sessizce açıldı ve Arsen Lüpen içeri girdi. Uzun bir süre varlığını hissettirmeden kadını seyretti; sonra kadına yaklaştı, ayaklarının dibine diz çöktü, kadının başını göğsüne bastırdı ve kollarıyla onu sardı. Hareketlerinde kadına duyduğu sınırsız bir sevgi ve sempati vardı. Bir süre hiç konuşmadılar ve kadının gözyaşları daha da azalmıştı sanki.

"Seni mutsuz ettiğim için çok endişeliyim" diye mırıldandı adam.

"Mutluyum."

"Hayır, ağlıyorsun... Gözyaşların kalbimi kırıyor Clotilde."

İlgili ve şefkat dolu ses tonu kadını yatıştırdı ve onu umut ve mutluluk arzusuyla can kulağıyla dinlemeye başladı. Yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşadı, ancak üzgün bir gülümsemeydi bu. Adam yumuşak bir ses tonuyla yalvarır gibi konuşmaya devam etti:

"Mutsuz olmamalısın Clotilde; bunun için bir sebebin yok."

Kadın ona narin güzel ellerini gösterdi ve hüzünlü bir şekilde konuştu:

"Var Maxime; bu elleri gördüğüm sürece üzüleceğim."

"Neden?"

"Çünkü onlara kan bulaştı."

"Sus! Bunu düşünme sakın!" diye bağırdı Lüpen. "Ölen öldü, geçti gitti. Onu yeniden hortlatmanın anlamı yok."

Ve adam kadının narin, uzun ellerini öptü; ellerini öperken sanki her bir öpüş o korkunç anıyı silip götürüyormuş gibi kadının yüzündeki gülümseme giderek artıyordu.

"Beni sevmelisin Maxime; çünkü hiçbir kadın seni benim sevdiğim gibi sevemez. Senin için pek çok şey yaptım, senin emrin ya da ricanla değil, daha çok senin gizli arzularına hizmet etmek için yaptım bunları. İradem ve bilincim isyan etmesine rağmen yaptım bunları ama karşı koyamadığım bilinmeyen bir güç vardı. Ne yaptıysam gönülsüz, mekanik bir şekilde yaptım çünkü sana yardım ediyordum, çünkü sen istiyordun... ve yarın da yapmaya hazırım... her zaman... "

"Ah, Clotilde" dedi adam acı bir sesle. "Seni neden kendi macera dolu hayatımın içine sürükledim ki? Beş yıl önce aşık olduğun Maxime Bermond olarak kalmalıydım ve olduğum diğer adamı... onu tanımana izin vermemeliydim."

Alçak bir sesle cevap verdi kadın:

"Diğer adamı da seviyorum ve bundan pişman değilim."

"Evet, pişmansın. Eski özgür ve mutlu hayatın yüzünden."

"Sen buradayken hiç pişmanlık duymuyorum" dedi kadın tutkulu bir sesle. "Seni görünce tüm yanlışlar ve suçlar kayboluyor. Sen olmayınca üzülüyorum, ağlıyorum ve yaptığım şeyden dolayı dehşete düşüyorum; ama sen gelince hepsini unutuyorum. Ve şimdi yine mutluyum... Ama beni sevmelisin!"

"Seni, sen zorladığın için sevmiyorum Clotilde, çünkü sadece... seni sevdiğim için seviyorum."

"Bundan emin misin?"

"Senin sevginden ne kadar eminsem o kadar. Sadece benim hayatım hareketli ve heyecan dolu ve şu an olduğu gibi senin yanında bu kadar zaman geçiremem."

"Ne oldu? Yeni bir tehlike mi? Anlat bana!"

"Ah, önemli bir şey değil! Sadece... "

"Sadece ne?" diye sordu kadın.

"Hemen ensemizde."

"Kim? Herlock Sholmes mu?"

"Evet. Ganimard'ı Macar restoranındaki olaya çağıran oydu. İki polisi de Chalgrin Sokağı'ndaki evi gözetlemeleri için direktif veren oydu. Kanıtlayabilirim. Ganimard bu sabah evi araştırdı ve yanında Sholmes da vardı. Üstelik... "

"Üstelik ne?"

"Adamlarımızdan biri kayıp."

"Kim?"

"Jeanniot."

"Kapıcı mı?"

"Evet."

"Ama ben bu sabah onu de Chalgrin Sokağı'ndaki eve broşumdan dökülmüş olan lâl taşlarını toplaması için gönderdim."

"Hiç şüphesiz Sholmes onu yakalamış olmalı."

"Olamaz; çünkü taşlar bu sabah de la Paix'deki kuyumcuya götürülmüş."

"O halde başına ne geldi bu adamın?"

"Ah, Maxime! Korkuyorum."

"Korkacak bir şey yok, ama durumun ciddi olduğunu itiraf etmeliyim. Ne biliyor acaba? Nerede saklanıyor? Yalnızlığı onun en güçlü kartı. Ona ulaşamıyorum."

"Ne yapacaksın?"

"En uç seviyede ihtiyatlı hareket edeceğim Clotilde! Bir süre önce daha güvenli bir yere geçmeye karar vermiştim ve Sholmes'un son olaylardaki tutumu beni bunu yapmaya daha çok teşvik etti. Ensende bir adam varsa kendini en kötüsüne hazırlamalısın. Ben de hazırlıklarımı yapıyorum. Yarından sonra, çarşamba günü taşınıyorum. Öğlene bitmiş olur. Saat ikide en son kaldığım yerden ayrılacağım ve orada kaldığımıza dair tüm izleri sileceğim. Sonra da... "

"Evet?"

"Sonra da birbirimizi görmeyeceğiz, seni hiç kimse görmemeli, Clotilde. Sakın dışarı çıkma. Kendim için değil, senin için korkuyorum."

"O İngiliz bana yaklaşamaz."

"Bundan emin değilim. Tehlikeli bir adam o. Dün Bay Destange'ın eski evrak ve belgeleri koyduğu dolaba bakmak için geldim. Tehlike oradaydı. Tehlike her yerde. Bizi izlediğini ve ağını etrafımızda giderek daha da sıkı ördüğünü hissettim. Beni asla yanıltmayan sezgilerim böyle olduğunu söylüyor."

"O halde Maxime git ve benim gözyaşlarımı daha fazla düşünme. Cesur olacağım ve tehlike geçene kadar seni bekleyeceğim. Hoşçakal Maxime."

Aşk dolu bir kucaklaşmayla bir süre birbirlerine sa-

rıldılar. Adamı nazikçe itense kadın olmuştu. Sholmes onların seslerini bulunduğu yerden duyuyordu.

Durumun gerekliliğinin verdiği cesaret ve araştırmasını hızlı bir şekilde sonuçlandırmanın sağladığı dürtüyle Sholmes, şu an içinde bulunduğu evi araştırması gerektiğine karar verdi. Clotilde'nin yatak odasından bir koridora geçti ve koridorun sonunda aşağı kata inen bir merdiven vardı. Tam merdivenlerden inerken rotasını değiştirmesine neden olan sesler duydu. Dairesel bir şekli olan koridoru takip etti ve sonra başka bir merdiven daha buldu. Merdivenlerden indi ve aşağıda da benzer görünümde olan bir yere çıktı. Yarım açık duran bir kapıdan geçti ve daire şeklinde bir odaya girdi. Burası Bay Destange'ın kütüphanesiydi.

"Ah, harika!" diye bağırdı. "Şimdi her şeyi anlıyorum. Bayan Clotilde'in, yani Sarışın Leydi'nin yatak odasının bitişik evle bağlantısı var ve o ev, ismi doğru hatırlıyorsam Place Malesherbes'in önünde değil, ama bitişikteki cadde olan Montchanin'in üst kısmındaydı. Ve şimdi Clotilde'in âşığıyla nasıl buluştuğunu ve hep evdeymiş izlenimini nasıl yarattığını anlıyorum; ve Arsen Lüpen'in dün gece nasıl gizemli bir şekilde eve girdiğini şimdi anlıyorum. Ah! Kütüphane ve bitişik oda arasında mutlaka başka bir bağlantı olmalı. Pek çok karanlık geçidi olan bir ev daha! Lucien Destange bir mimar elbette... Dolapların içini araştırmak için bu avantajı kullanmalıyım ve bu şekilde Bay Destange tarafından yapılmış diğer evlerdeki gizli geçitlerin yerlerini öğrenmiş olurum."

Sholmes odaya girdi ve akşam geç saatlere kadar kendini perdenin ardına saklayarak bekledi. En sonunda bir uşak geldi ve ışıkları kapattı. Bir saat sonra İngiliz, fenerinin yardımıyla dolaba doğru ilerledi. Dolabı açtığında içinde mimarın planlarını, eski belgelerini, şartnamelerini ve hesap defterlerini buldu. Bir de tarihe göre kayıt tutulmuş bir envanter defteri vardı ve Sholmes, son dönemlerin tarihlerine bakarak "Harmingeat" ismini buldu. Onunla ilgili kayıtlar 63. sayfada yer alıyordu. O sayfaya gelip okumaya başladı:

"Harmingeat, de Chalgrin Sokağı, 40 numara." Sonrasında ise yapılan işlerin ve eve yerleştirilen bir fırının detayları verilmişti. Defterin kenarına ise birisi şu notu yazmıştı: "M.B.'nin hesaplarına bak."

"Ah! Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi Sholmes, "Benim istediğim hesap da buydu zaten. Buradan Arsen Lüpen'in asıl evinin nerede olduğunu öğrenebilirim."

O önemli hesabı bulmadan önce sabah olmuştu. On altı sayfadan oluşuyordu ve her bir sayfa kopya edilmişti ve Bay Harmingeat için yapılan işler yazılmıştı üzerine. Başka bir sayfada ise Clapeyron Sokağı 25 numaralı evin sahibi olan Bay Vatinel için yapılmış işler yazılıydı. Bir başka sayfada ise Henri-Martin Bulvarı 34 numaralı evin sahibi olan Baron d'Hautrec'in evi için yapılmış işler vardı. Bir başka sayfada Şato de Crozon yer alıyordu ve diğer sayfalarda da Paris'teki birçok evle ilgili bilgi vardı.

Sholmes o on bir isim ve adresin listesini yaptı; sonra defteri yerine koydu, bir pencere açtı, bomboş caddeye atladı ve pencereyi ardından kapattı.

Oteldeki odasına varınca alışkanlık haline getirdiği bir hareketle, ağırbaşlı bir şekilde piposunu yaktı ve duman bulutlarının arasında M.B.'nin hesabından ya da Maxime Bermond'un, nam-ı diğer Arsen Lüpen'in hesabından nasıl çıkarımlar yapacağını düşünmeye başladı.

Saat sekizde Ganimard'a şu mesajı gönderdi:

"Bu öğlen Pergolese Sokağı'na gitmeyi umuyorum ve size tutuklanması çok büyük önem taşıyan birinin ismini vereceğim. Her hâlükârda bu akşam ve yarın öğlene kadar evde ol ve yanında en az otuz polis olsun."

Bulvarın sonunda duran bir otomobil çevirdi ve şoförün özellikle iyi huylu ama donuk zekâlı olmasına dikkat etti. Şoföre Place Malesherbes'e sürmesini söyledi ve Bay Destange'ın evine gelmeden otuz metre kadar önce arabayı durdurdu.

"Kontağı kapat evladım!" dedi şoföre, "Paltonun yakasını kaldır, çünkü rüzgâr çok sert ve sabırla bekle. Bir buçuk saat sonra motorunu çalıştır. Döndüğümde Pergolese Sokağı'na gideceğiz."

Kapıya giden merdivenleri çıkarken aklına bir şüphe düştü. Arsen Lüpen taşınma hazırlıkları yaparken, onun tüm zamanını Sarışın Leydi'ye harcaması doğru muydu? Listedeki on bir evin içinde yer alan evlerden hangisinin Lüpen'e ait olduğunu bulması daha doğru olmaz mıydı?

"Ah!" diye bağırdı. "Sarışın Leydi mahkûmum olursa, durumun hâkimi ben olurum o zaman."

Ve zili çaldı.

***

Bay Destange yine kütüphanedeydi. Babasıyla birlikte çalışmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu ki Clotilde içeri girdi, babasına 'günaydın' dedi, bitişik odaya geçti ve yazmaya başladı. Sholmes bulunduğu yerden onun masada yazı yazdığını görebiliyordu ve zaman zaman derin bir meditasyon yapıyordu. Bir süre sonra bir kitap aldı ve Bay Destange'a,

"Bayan Destange'ın bulduğum zaman ona götürmemi istediği kitabı buldum" dedi.

Küçük odaya gitti ve babasının onu göremeyeceği bir şekilde Clotilde'in önüne dikildi.

"Ben Bay Stickmann, babanızın yeni sekreteriyim" dedi.

"Öyle mi?" dedi Clotilde hiç kıpırdamadan. "Babam sekreterini değiştirmiş. Bilmiyordum."

"Evet, matmazel ve ben sizinle konuşmak istiyorum."

"Lütfen bir sandalye çekin bayım; birazdan bitiriyorum."

Mektubuna birkaç satır daha ekledi, zarfa koydu, zarfı mühürledi, yazı malzemelerini kaldırdı, telefon açtı, terzisini aradı, ona daha önce istemiş olduğu seyahat elbisesini bir an önce bitirmesini söyledi ve sonra Sholmes'a döndü.

"Hizmetinizdeyim bayım" dedi, "ama önce babamla konuşmak istemez miydiniz? Belki bu daha iyi olurdu."

"Hayır, matmazel ve size yalvarıyorum; lütfen sesinizi yükseltmeyin. Bay Destange'ın bizi duymaması daha iyi olur."

"Kim için daha iyi olur?"

"Sizin iyiliğiniz için matmazel."

"Babamın duyamayacağı bir konuşmayı sizinle yapmamayı tercih ederim."

"Ama tercih etmelisiniz. Bu çok önemli."

İkisi birden ayağa kalktı, gözleri birbirine dikili. Clotilde,

"Konuşun, bayım" dedi.

Hâlâ ayakta dururken İngiliz konuşmaya başladı:

"İkincil önemi olan konularda hata yaparsam kusuruma bakmayın matmazel. Ancak sözlerimin doğruluğu konusunda sizi kesinlikle temin ederim."

"Bu öncelikleri geçsek olur mu, bayım? Yoksa çok mu gerekli?"

Sholmes kadının savunmaya geçtiğini hissetti, ona şu cevabı verdi:

"Pekâlâ; hemen konuya geliyorum. Beş yıl önce babanız, kendini mimar ya da müteahhit olarak tanıtan genç bir adamla tanıştı; mimar ya da müteahhit, hangisi olduğundan emin değilim ve de çok önemli değil. Bay Destange bu genç adamdan hoşlandı ve sağlığı nedeniyle artık çalışmadığı için, eski müşterilerinden gelen talepleri yerine getirmesi için bu genç adama güvendi; böylece Bay Bermond'un yetenekli olup olmadığı da ortaya çıkacaktı."

Herlock Sholmes durdu. Kızın yüzü daha da solmuş gibi geldi ona. Ama kız konuşurken yine de sesinde en ufak bir titreme bile yoktu.

"Bahsettiğiniz şeyler hakkında hiçbir bilgim yok

bayım ve bunların benimle ne ilgisi var anlayamadım" dedi.

"Şu şekilde ilgisi var matmazel: Maxime Bermond olarak tanıdığını kişinin Arsen Lüpen olarak da bilinmesi."

Kız güldü.

"Saçmalık! Arsen Lüpen mi? Maxime Bermond, Arsen Lüpen mi? Yok daha neler! Bu imkânsız!" dedi.

"Ne demek istediğimi anlamayı reddettiğiniz için size gerçeği anlatmak benim için bir onurdur. Arsen Lüpen bu evde bir arkadaş ve bir suç ortağından öte bir arkadaşa sahip; ona kör ve tutkulu bir şekilde kendini adamış biri."

Kız, Sholmes'u şaşırtan bir öz kontrolle hiçbir ya da çok az bir heyecan göstererek konuştu:

"Sizi anlamıyorum bayım ve umurumda da değil; ama size daha fazla konuşmamanızı ve evi terk etmenizi emrediyorum."

"Varlığım sizin üzerinizde bir baskı oluşturması gibi bir niyetim yok" dedi Sholmes eşit duygusuzlukla, "ama bu evi tek başıma terk etmeyeceğim."

"Size kim eşlik edecek peki, bayım?"

"Siz."

"Eğer... "

"Evet, matmazel. Bu evden birlikte çıkacağız ve siz de bana tek bir kelime etmeden beni takip edeceksiniz."

Biraz önceki görüşmenin tuhaf özelliği iki can düşmanının mutlak serinkanlılığı şeklinde olmasıydı. İki güçlü iradenin arasındaki amansız bir düelloya hiç ben-

zemiyordu; ama davranışlarından ve ses tonlarından tamamen farklı bir şekilde yargılandığında dışarıdan bakan biri için bu görüşme, kişisel olmayan bir konu üzerinde iki kişinin yaptığı nazik konuşmadan daha ciddi bir şey değildi.

Clotilde, Herlock Sholmes'un son sözlerine cevap vermeye tenezzül bile etmeden yerine oturdu ve sadece omuzlarını silkti. Sholmes saatine baktı ve ona,

"Saat on buçuk. Beş dakika içinde buradan ayrılacağız" dedi.

"Belki... "

"Gelmezseniz Bay Destange'a gidip anlatırım... "

"Neyi?"

"Gerçeği. Ona Maxime Bermond'un ahlaksız hayatını ve onun suç ortağının ikili yaşamını anlatırım."

"Suç ortağı mı?"

"Evet, Sarışın Leydi'yi, sarışın olan bir kadını."

"Hangi kanıtla anlatacaksınız?"

"Onu Chalgrin Sokağı'na götürüp 40 ve 42 numaralı evlerin işlerini kontrol ederken Arsen Lüpen'in işçilerinin açtığı gizli geçidi gösteririm, yani sizin ve onun iki gece önce kullandığınız geçidi."

"E?"

"Sonra Bay Destange'ı, Bay Detinan'ın evine götürürüm; Ganimard'dan kaçarken sizin ve Lüpen'in kullandığı uşakların merdiveni birlikte inip des Batignolles Bulvarı'na cephesi olan ve Clapeyron Sokağı'nda olmayan o bitişik evlerin arasındaki bağlantıları birlikte araştırırız."

"E?"

"Bay Destange'ı Şato de Crozon'a götürürüm ve orada Arsen Lüpen'in şatonun restorasyonu zamanında yaptığı işleri çok yakından bilen Bay Destange için Lüpen'in işçilerinin yaptığı gizli geçitleri fark etmek çok kolay olacaktır. O geçitler sayesinde Sarışın Leydi, Kontes'in odasına bir gece ziyarette bulunmuş ve şömine rafının üzerinden mavi elması almıştır. Sonra aynı şekilde Bay Bleichen'ın odasına girip elması onun diş tozunun içine saklamıştır; bilemiyorum belki bir kadının intikamıdır ve umurumda da değil."

"E?"

"Daha sonra da Bay Destange'ı Henri-Martin Bulvarı 134 numaralı eve götürürüm" dedi Sholmes daha ciddi bir ses tonuyla, "ve Baron d'Hautrec'in nasıl... "

"Hayır, hayır" dedi kekeleyerek kız, aniden içi korkuyla dolmuştu. "Sizi men ederim! Nasıl cesaret edersiniz... beni mi suçluyorsunuz?"

"Sizi Baron d'Hautrec'i öldürmekle suçluyorum" dedi Sholmes.

"Hayır, hayır, bu bir yalan!"

"Onu siz öldürdünüz matmazel. Mavi elması çalmak için onun hizmetine Antoinette Brehat adıyla girdiniz ve Baron'u öldürdünüz."

"Lütfen susun" diye yalvardı kız. "Madem bu kadar çok şey biliyorsunuz onu öldürmediğimi de bilmelisiniz."

"Baron'u sizin öldürdüğünüzü söylemedim matmazel. Baron, sadece Rahibe Auguste'un kontrol edebildiği

delilik krizleri geçiriyordu. Bunu bana kendisi söyledi. O yokken Baron size saldırmış olmalı ve o sırada siz de kendi hayatınızı kurtarmak için onunla mücadele etmiş olmalısınız. Bulunduğunuz kötü durumdan korkunca zile bastınız ve mavi elması kurbanın parmağından almadan oradan kaçtınız. Birkaç dakika sonra bitişik binada uşak olan Lüpen'in suç ortaklarından biriyle eve geri döndünüz ve Baron'u yatağına yatırdınız, odayı düzelttiniz ama elması almaktan korktunuz. İşte size o gece ne olduğunu anlattım. Tekrar ediyorum, Baron'u siz öldürmediniz ama ölümcül darbe sizin elinizden geldi."

Başını uzun beyaz ve narin ellerinin arasına aldı ve bir süre öylece kaldı. Sonra ellerini gevşetti ve ıstırap dolu bir sesle konuştu:

"Ve siz tüm bunları babama anlatmak mı istiyorsunuz?"

"Evet; bunu kanıtlamak için tanıklarım da var: Sarışın Leydi'yi kolaylıkla tanıyacak olan Bayan Gerbois; Antoinette Brehat'ı tanıyan Rahibe Auguste; Madam de Real'i hemen tanıyacak olan Kontes de Crozon. İşte ona söyleyeceklerim bunlar."

"Buna cesaret edemezsiniz" dedi kız ani tehlike karşısında kendini kontrol etmeye çalışarak.

Sholmes ayağa kalktı ve kütüphaneye doğru birkaç adım attı. Clotilde onu durdurdu.

"Bir dakika bayım" dedi.

Bir an durdu, düşündü ve mükemmel bir bayana yakışır bir ses tonuyla,

"Siz Herlock Sholmes'sunuz değil mi?" dedi.

"Evet."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Ne mi istiyorum? Arsen Lüpen'le savaşıyorum ve kazanmak istiyorum. Yarış doruk noktasına ulaşmak üzere ve sizin gibi değerli bir rehine, benim düşman üzerinde avantaj elde etmeme çok faydalı olacaktır. Bu yüzden beni takip ediyorsunuz matmazel; sizi arkadaşlarımdan biri olarak emanet alıyorum ve yarış biter bitmez serbest kalacaksınız."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar. Bu ülkenin polisi değilim ve sonuç olarak sizi tutuklama gibi bir zorunluluğum da yok."

Bir karara varmak üzere gibi görünüyordu... Ama yine de soluk almak için biraz zaman istiyordu. Düşüncelerine daha iyi konsantre olmak için gözlerini kapadı. Sholmes şaşkın bir şekilde ona baktı; şu an son derece dingin ve görünüşe göre onu tehdit eden tehlikelere karşı kayıtsız görünüyordu. Sholmes düşündü: Kız kendisinin tehlikede olduğunu biliyor muydu? Lüpen onu korumadığı için muhtemelen hayır. Lüpen'e güveniyordu. Onun her şeye kadir ve hata yapmaz olduğuna inanıyordu.

"Matmazel" dedi, "beş dakika içinde evden ayrılmamız gerektiğini söylemiştim. Zaman bitmek üzere."

"Bazı gerekli şeyleri almam için odama gitmeme izin verir misiniz, bayım?"

"Elbette matmazel; sizi Montchanin Sokağı'nda bekliyorum. Jeannoit, yani kapıcı, arkadaşım olur."

"Ah, biliyorsunuz..." dedi kız görülür bir panik içinde.

"Pek çok şeyi biliyorum" dedi Sholmes.

"Pekâlâ. Hizmetçi için zili çalayım."

Hizmetçi şapkasını ve ceketini getirdi. Sholmes,

"Ayrılığınız için Bay Destange'a bir sebep gösterin ve bu sebep sizin birkaç gün uzakta olmanıza yetecek kadar makul olsun."

"Bu gerekli olmayacak. Kısa bir süre içinde geri geleceğim."

Birbirlerine küstah bakışlar attılar ve yüzlerinde ironik bir gülümseme vardı.

"Ona inanıyorsunuz!" dedi Sholmes.

"Kesinlikle."

"Her şeyi çok doğru yapar, değil mi? Üstlendiği her şeyi başarır. Ve ne yaparsa yapsın sizden onay ve işbirliği ister."

"Onu seviyorum" dedi kız; sesinde dokunaklı bir tutku vardı.

"Ve sizi kurtaracağına inanıyorsunuz."

Omuzlarını silkti ve babasının yanına giderken,

"Sizi Bay Stickmann'dan mahrum bırakacağım. Ulusal Kütüphane'ye gidiyoruz" dedi.

"Öğle yemeğine dönecek misiniz?"

"Belki... hayır, sanmıyorum... ama endişelenme."

Sonra sert bir sesle Sholmes'a dönüp,

"Hizmetinizdeyim bayım" dedi.

"Kesinlikle mi?"

"Kesinlikle."

"Kaçmaya çalışırsanız, sizi uyarayım, polisi çağırır ve sizi tutuklatırım. Şeref sözü verin ve bunu sakın unutmayın."

"Size kaçmayacağıma dair şeref sözü veriyorum."

"Size güveniyorum. Hadi gidelim artık."

Öngörüldüğü gibi birlikte evden ayrıldılar.

Otomobil Sholmes'un bıraktığı yerde duruyordu. Yaklaşırlarken Sholmes, motorun homurtusunu duydu. Kapıyı açıp Clotilde'e binmesini söyledi ve yanına oturdu. Araba ileri atıldı. Hoche ve de la Grande-Armee mahallerine doğru ilerledi. Sholmes planlarını düşünüyordu.

"Ganimard evde. Kızı ona bırakabilirim. Ganimard'a onun kim olduğunu söylesem mi? Hayır, onu hemen hapse atar ve bu da her şeyi mahveder. Yalnız kalınca M.B.'nin hesabından aldığım tüm adresleri tek tek arar ve bulurum. Bu akşam ya da en geç yarın sabah Ganimard'a gider ve ona söz verdiğim gibi Arsen Lüpen ve tüm çetesini onun ellerine teslim ederim" diye düşündü.

Lüpen'le girdiği düellonun nihayet sonuna yaklaştığını düşünerek keyifle ellerini ovuşturdu ve başarısının önüne çıkacak hiçbir ciddi engel göremiyordu. Sevinç duygularını bastıramıyordu, adeta bu olağan olmayan arzular kendiliğinden ortaya çıkacakmış gibiydi; bu yüzden kıza,

"Kusura bakmayın matmazel, sevincimi ve hoşnutluğumu bastırmayı başaramazsam. Bu çok zor bir savaştı ve bu yüzden zaferim de oldukça keyifli olacak" dedi.

"Gurur duyacağınız yasal bir başarı bayım."

"Teşekkür ederim. Ama nereye gidiyoruz? Şoför benim talimatlarımı yanlış anlamış olmalı" diye sordu Sholmes.

O sırada Paris'i de Neuilly çıkışından terk ediyorlardı. Bu tuhaftı; çünkü Pergolese Sokağı, Paris'in dışında değildi. Camı indirdi ve şoföre seslendi:

"Şoför yanlış yere gidiyorsun! Pergolese Sokağı'na gideceğiz!"

Şoför cevap vermedi. Sholmes daha yüksek sesle,

"Sana Pergolese Sokağı'na gideceğiz dedim!" diye bağırdı.

Şoför hâlâ cevap vermiyordu.

"Ah, sağırsın sanırım dostum! Ya da bunu kasıtlı mı yapıyorsun? Rotamızdan çok uzaktayız... Pergolese Sokağı! Hemen geri dön! Pergolese Sokağı!"

Şoför kendine söylenenleri duymamış gibi davranıyordu. İngiliz sinirlenmişti. Clotilde'e baktı; dudaklarında gizemli bir gülümseme vardı.

"Neden gülüyorsunuz?" diye bağırdı Sholmes. "Bu garip bir durum, ama bunun size bir faydası olmayacak."

"Elbette" diye cevap verdi.

O sırada kafasında bir şimşek çaktı. Hafifçe oturduğu yerde yükseldi ve şoförü iyice incelemeye başladı. Omuzları o kadar geniş değildi; duruşu o kadar sert ve mekanik değildi. Şoförün Arsen Lüpen olma düşüncesi beynine saplandığında alnını soğuk terler bastı ve elleri korkuyla büzüldü.

"E, Bay Sholmes bu küçük gezi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Eğlenceli bayım, son derece eğlenceli" diye cevapladı Sholmes.

Hayatında şimdiye dek, ağzından basit kelimeler çı-

karken hiç ürpermeden ya da sesi duygularına ihanet etmeden konuşmayı yaşamamıştı. Ama çabucak, bir tür tepkiyle damarlarına bir kin ve öfke seli aktı, soğukkanlılığını ele geçirdi ve hiç düşünmeden silahını çekip Clotilde'e yöneltti.

"Lüpen hemen arabayı durdur yoksa ona ateş edeceğim!"

"Sana tavsiyem şakağını vurmak istiyorsan yanağına nişan almalısın" dedi şoför arkasına bile dönmeden.

"Maxime çok hızlı sürme" dedi Clotilde, "asfalt kaygan ve ben çok heyecanlandım."

Kız gülümsüyordu; arabanın üzerinde hızla akıp gittiği yola gözlerini kilitlemişti.

"Onu durduralım! Onu durduralım!" diye bağırdı kıza Sholmes. "Çaresiz olduğum konusunda uyarıyorum seni."

Silahın namlusu kızın saç lülelerini değiyordu. Kız soğukkanlı bir şekilde cevap verdi:

"Maxime düşüncesizdir. Çok hızlı gidiyor, kaza yapmaktan korkuyorum."

Sholmes silahı cebine koydu ve sanki atlayacakmış gibi kapının kolunu tuttu; ne kadar absürt bir hareketti aslında. Clotilde ona,

"Dikkatli olun bayım, hemen arkamızda bir otomobil var" dedi.

Arkaya baktı. Hemen arkalarında bir otomobil vardı; ön tarafı keskin olan büyük görünüşlü bir makineydi, kan kırmızı rengindeydi ve kürk paltoları içinde dört adam vardı içinde.

"Ah, çok iyi korunuyorum!" diye düşündü Sholmes. "Sabırlı olsam iyi olur."

Kahramanlar hani şans onlara sırtını döndüğünde, gururlu bir yenilgi havasında kollarını kavuşturur ya, İngiliz dedektif de kollarını göğsünde öyle kavuşturdu. Seine Nehri'ni geçip hızla Suresnes, Rueil ve Chatou boyunca sessiz ve kaderine boyun eğmiş bir şekilde yol alırken, bir yandan hareketlerini ve duygularını kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da nasıl bir mucizeyle Arsen Lüpen'in şoförün yerini aldığını kendi kendine izah etmeyi deniyordu. O sabah bulvarda şoför olarak seçtiği iyi görünümlü o adam büyük ihtimalle Lüpen'in suç ortağıydı. Ve Lüpen bir şekilde bir uyarı almıştı ve o, yani Sholmes eve girip Clotilde'le konuşmaya başladıktan sonra olmalıydı, çünkü hiç kimse onun o saatte orada olacağını bilmiyordu. O zamandan beri Sholmes, Clotilde'ı bir an olsun gözünün önünden ayırmamıştı.

O an kafasında şimşek çaktı: Clotilde'ın telefonla konuşma isteği ve terzisiyle yaptığı konuşma. Şimdi her şey ona çok net görünüyordu. Onunla konuşmadan önce, hatta onunla Bay Destange'ın yeni sekreteri olarak konuşmak istemesine karşın tehlikenin kokusunu almış, isminden ve ziyaret amacından şüphelenmiş ve sanki her gün yaptığı olağan işlerden birini yaparmış gibi Arsen Lüpen'i önceden kararlaştırılmış bir işaretle yardımına çağırmıştı.

Arsen Lüpen'in nasıl geldiği ve şoförün yerini nasıl aldığı meselenin önemsiz noktalarıydı. Sholmes'u asıl etkileyen şey, olayları hatırladığında onun öfkesini yatıştı-

ran şey böylesine sıradan bir kadının, tatlı bir kadın olduğu doğrudur, sinirlerine hâkim olarak, yüz ifadesini kontrol ederek ve bakışlarını buyruğu altına alarak kurnaz dedektif Herlock Sholmes'u kandırabilmiş olmasıydı. Böylesi işbirlikçiler tarafından yardım gören ve otoritesinin gücüyle bir kadını hem cesaret hem de güç bakımından teşvik eden bir düşmanı yenmek ne kadar da zordu!

Seine'i geçtiler ve Saint-Germain'daki yokuşu tırmandılar; ama şehri beş yüz metre geçtikten sonra otomobil bir şekilde hızını düşürdü. Arkadaki otomobil öne geçti ve sonra ikisi yan yana durdular. Etrafta hiç kimse yoktu.

"Bay Sholmes" dedi Lüpen, "lütfen diğer arabaya geçer misiniz? Bizimki gerçekten çok yavaş bir araba."

"Öyle mi?" dedi başka seçeneğinin olmadığının farkında olan Sholmes.

"Size bir de kürk bir ceket vermek istiyorum. Çok hızlı gideceğiz ve hava oldukça soğuk. Ve ne zaman akşam yemeği yiyeceğimizi söyleyemeyeceğim için şu sandviçleri kabul edin."

Dört adam diğer arabadan indi. Birisi yaklaştı ve gözlüğünü çıkardığında Sholmes, onun Macar restoranındaki fraklı adam olduğunu fark etti. Lüpen ona,

"Arabayı kiraladığım şoförün olduğu yere geri götüreceksin. Legendre Sokağı'na çıktığında sağdaki ilk şarap dükkânında bekliyor. Ona söz verdiğim bin frankı vereceksin... Ah, bir de gözlüklerini Bay Sholmes'a vereceksin" dedi.

Bir süre Bayan Destange'la konuştu, sonra yerini aldı ve yanında Sholmes ve arkada bir adamıyla birlikte aracı çalıştırdı. Lüpen "Çok hızlı gideceğiz" dediğinde abartmamıştı. İlk andan itibaren çok hızlı bir şekilde yol almaya başlamıştı. Ufuk sanki gizemli bir güç tarafından zorlanıyormuş gibi onlara yakınlaştı ve sonra ağaçlar, evler, tarlalar ve ormanlar gibi diğer şeyler nasıl bir boşlukta yutuluyorsa aniden o da yok oldu. Çevrelerindeki her şey şelaleye yaklaştığında nasıl gürültülü bir hiddet ve hızla yağan bir sağanak gibi savrulup gidiyordu.

Sholmes ve Lüpen tek kelime etmediler. Başlarının üzerindeki kavakların yaprakları ritmik bir şekilde deniz dalgaları gibi büyük bir gürültü yapıyordu. Ve şehirler hayaller gibi geçip gidiyordu: Manteo, Vernon, Gaillon. Bir tepeden başka bir tepeye, Bon-Secours'tan Canteleu, Eouen'a. Varoşları, limanı ve metrelerce uzanan iskelesiyle Eouen, bir köyün başıboş caddesi gibi görünüyordu. Duclair, Caudebec ve korkunç uçuşları sırasında şöyle bir göz attıkları Caux'nun kırsal bölgesinden geçtiler ve sonra da Lillebonne ve Quillebeuf geride kaldı. Bir anda kendilerini Seine'in kıyılarında buldular; küçük bir iskelenin en ucundaydılar ve iskelenin hemen yanına bacasından siyah dumanlar tüten ve gitmeye hazır bir yat duruyordu.

Otomobil durdu. İki saat içinde kırk fersah gitmişlerdi bile.

Mavi üniformalı ve şapkasında altın bir kordon olan adam, yanlarına gelip selam verdi. Lüpen ona,

"Her şey hazır mı kaptan? Herhangi bir telgraf aldınız mı?" diye sordu.

"Evet, aldım."

"Kırlangıç hazır mı?"

"Evet, bayım."

"Gelin Bay Sholmes" dedi Lüpen.

İngiliz etrafına bakındı; bir kafenin terasında oturan bir grup insan gördü, bir an tereddüt etti ama daha onlardan yardım isteyemeden der top edilip doğruca ambara götürülürdü. Bu yüzden gemiye uzatılmış kalasın üzerinden geçti ve Lüpen'i kaptanın köşküne kadar takip etti. Oldukça büyük bir odaydı, son derece temizdi ve vernikli ahşap işleri ve boyalı pirinç eşyalarıyla şirin bir görünümü vardı. Lüpen kapıyı kapattı ve Sholmes'a ansızın ve hatta kaba bir şekilde seslendi:

"E, ne biliyorsunuz bakalım?"

"Her şeyi."

"Her şeyi mi? Hadi ama... "

İngiliz'le konuştuğunda ironik olsa bile, ses tonunda nezaketten eser yoktu artık. Artık ses tonu emir vermeye ve karşısındaki bir Herlock Sholmes olsa bile onu yönetmeye alışkın bir adamın sesine bürünmüştü. Bakışlarıyla birbirlerini ölçtüler; birbirleri karşısında açık ve acımasız iki düşmandılar. Lüpen yeniden konuştu ama daha ılımlı bir tonla:

"Beni takip etmenden bıktım artık ve bana kurduğun tuzaklarla uğraşarak bir dakika bile kaybetmeye tahammülüm yok. Sana olan davranışım vereceğin cevaba bağlı olacağı konusunda seni uyarıyorum. Şimdi ne bildiğini söyle bana!"

"Her şeyi bayım."

Lüpen sinirlerini kontrol etmeye çalışıyordu ve aptalca bir hareketle konuşmaya başladı:

"Sana ne bildiğini anlatayım. Maxime Bermond adı altında, Bay Destange tarafından yapılmış on beş tane evi restore ettiğimi biliyorsun... "

"Evet."

"O on beş evin dördünü gördün."

"Evet."

"Ve diğer on birinin listesi elinde."

"Evet."

"Listeyi o gece Bay Destange'ın evinde yaptığına şüphe yok."

"Evet."

"Düşüncene göre o on bir evin içinde kendim ve arkadaşlarım için bir ev ayırdığımı düşünüyorsun ve Ganimard'ı kaldığım evi bulması için görevlendirdin."

"Hayır" dedi Sholmes.

"Ne demek oluyor bu?"

"Bu demek oluyor ki tek başıma hareket ediyorum ve ondan yardım istemedim."

"Elimde olduğuna göre korkmama gerek yok o halde" dedi Lüpen.

"Elinde olduğum sürece korkmana gerek yok."

"Yani elimde kalmayacaksın demek mi oluyor bu?"

"Evet."

Arsen Lüpen İngiliz'e yaklaştı ve bir elini Sholmes'un omzuna koydu.

"Beni dinleyin bayım; sizinle tartışacak havamda değilim ve ne yazık ki sizin seçme şansınız da yok. Bu yüzden artık şu işimizi bitirelim" dedi.

"Pekâlâ."

"İngiliz kara sularına varana kadar gemiden kaçmayacağınıza bana şerefiniz üzerine yemin etmelisiniz."

"Fırsat bulursam kaçacağıma size yemin ediyorum" dedi inatçı Sholmes.

"Hey Tanrım! Biliyorsunuz ki bir sözümle sizi çaresiz kılabilirim. Tüm bu adamlar bana gözü kapalı itaat eder. Benden gelecek bir işaret sizi demir parmaklıkların ardına gönderir."

"Demirler kırılabilir."

"Ve sizi kıyıdan kilometrelerce uzağa bırakabilirler."

"Ben de yüzerim" dedi Sholmes hâlâ inat ederek.

"Bak bu hiç aklıma gelmemişti" diye güldü Lüpen. "Özür dilerim efendimiz... ve bitirelim artık. Kendimi ve arkadaşlarımı korumak için gerekli önlemleri aldığım konusunda hemfikiriz, sanırım."

"Elbette ama onlar faydasız."

"Ve önlem almamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu sizin göreviniz."

"Pekâlâ, o zaman" dedi Lüpen.

Lüpen kapıyı açtı ve kaptanla iki denizciyi çağırdı. İngiliz'i tuttular, ellerinden ve ayaklarından bağlayıp kaptanın ranzasına sıkıca bağladılar.

"İşte bu kadar" dedi Lüpen. "Sebebi sizin inadınız ve durumun olağan dışı vahametidir; size bu onur kırıcı şeyi yapmak zorundayım."

Denizciler odadan çıktı. Lüpen, kaptana dönüp,

"Tayfalardan biri burada kalıp Bay Sholmes'a göz

kulak olsun ve kendisine elinizden gelen misafirperverliği gösterin. Ona saygılı ve düşünceli davranın. Kendisi esir değil, misafirimizdir. Saat kaç kaptan?"

"İkiyi beş geçiyor."

Lüpen kendi saatine baktı, sonra da odanın duvarında asılı duruna saati kontrol etti.

"Saat ikiyi beş geçiyor, doğru. Southhampton'a varmanız ne kadar sürer?" diye sordu Lüpen.

"Rahat dokuz saat sürer."

"On bir diyelim. Sabah saat sekizde Havre'a varan gece yarısı gemisi oradan ayrılana kadar sakın limana demirlemeyin. Beni anladınız mı kaptan? Bir kez daha tekrarlıyorum: Bay Sholmes'un Fransa'ya gemiyle yeniden dönmesine izin vermek hepimiz için tehlikeli olacağından, Southhampton'a gece birden önce varmamalısınız."

"Anladım" dedi kaptan.

"Hoşça kalın Bay Sholmes; gelecek yıl bu dünyada ya da bir başkasında."

"Yarın görüşmek üzere" dedi Sholmes.

Birkaç dakika sonra Sholmes arabanın uzaklaştığını ve aynı anda Kırlangıç'ın derinliklerinde bir motorun gürültülü bir şekilde çalıştığını duydu. Gemi İngiltere'ye doğru yola çıktı. Saat üç gibi gemi nehrin ağzından ayrıldı ve açık denize çıktı. O saatte Sholmes, kaptanın ranzasında sessizce uzanıyordu.

***

Ertesi sabah onuncu gündü ve Lüpen'le Sholmes arasındaki düellonun son günüydü. Echo de France konuyla ilgili ilginç bir haber girmişti:

"Dün Arsen Lüpen Herlock Sholmes'a karşı davasında tahliye kararı çıktı. Öğlen imzalanmasına karşın karar aynı gün uygulandı. Bu gece yarısı saat birde Sholmes, Southampton'a ayak bastı."

VI

Arsen Lüpen'in İkinci Kez Tutuklanması

Sabah sekizde bir düzine mavi kamyonet du Bois-de-Boulogne ve Bugeaud mahalleleri arasında kalan Crevaux Sokağı'nı doldurmuştu. Felix Davey, 8 numaralı apartmanın dördüncü katında oturduğu dairesinden çıkıyordu. Bitişikteki binanın beşinci katıyla kendi oturduğu binanın beşinci katını birleştirip tek bir daire haline getiren Bay Dubreuil da güne tesadüfi bir şekilde aynı şekilde başlamıştı. İki adam da birbirini tanımıyordu, ancak Felix Davey'e sahip olduğu geniş mobilya koleksiyonu nedeniyle pek çok yabancı temsilci ziyarette bulunurdu.

Bu durum bazı komşular tarafından fark edilmişti ama bu zamana kadar hiç konuşulmamıştı: On iki kamyonetin üzerinde ne adres, ne de sahibinin adı vardı ve onlara eşlik eden adamlardan hiçbiri civardaki şarap

dükkânlarına uğramamıştı. Adamlar o kadar hamarat bir şekilde çalışmıştı ki saat on birde tüm mobilyaları evden taşımışlardı bile. Geriye kalan boş odaların köşelerindeki kâğıt ve bez parçalarından başka bir şey değildi.

Felix Davey, zarif bir genç adamdı; son moda giyinmişti ve elinde bir baston tutuyordu. Olağandışı kaslara sahip olan Felix Davey ağırlığını bu bastona vermiş sakin bir şekilde yürüyordu ve Pergolese Sokağı'na bakan du Bois-de-Boulogne Mahallesi'ndeki bir banka oturdu. Hemen yanında temiz ama pahalı olmayan kıyafetleriyle bir kadın oturmuş gazete okuyordu. O sırada bir çocuk sokaktaki bir kum yığınında küreğiyle oyun oynuyordu.

Birkaç dakika sonra Felix Davey, başını çevirmeden yanında oturan kadınla konuşmaya başladı:

"Ganimard?"

"Saat dokuzda evden çıktı."

"Nereye?"

"Polis merkezine."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Gece hiç telgraf geldi mi?"

"Hayır."

"Evde senden şüpheleniyorlar mı?"

"Hayır. Bayan Ganimard için ufak tefek işler yaparım ve o da kocasının yaptığı her şeyi bana anlatır. Bütün sabah onunla birlikteydim."

"Pekâlâ. Yeni emirler gelene kadar her sabah on birde buraya gel."

Adam ayağa kalktı ve doğruca Dauphine çıkışına

doğru yöneldi; sonra Çin çadırına uğradı ve oradan iki yumurta, biraz meyve ve sebzeden oluşan basit bir öğle yemeği satın aldı. Crevaux Sokağı'na geri döndü ve kapıcıya,

"Odalara şöyle bir bakıp anahtarları öyle vereceğim" dedi.

Kütüphane olarak kullandığı odaya göz attı, sonra da bacadan inen gaz borusunu kontrol etti. Boru bükülmüş ve dirseğinde bir delik açılmıştı. O deliğe küçük bir kulak borusu yerleştirdi ve sonra üfledi. Cevap olarak hafif bir ıslık duyuldu. Boruyu ağzına koyarak,

"Etrafta birileri var mı Dubreuil?" diye sordu.

"Yok."

"Gelebilir miyim?"

"Çaya mı?"

Boruyu yerine tekrar yerleştirdikten sonra kendi kendine söylendi:

"Ne gelişme ama! Yüzyılımız hayatımızı büyülü ve renkli kılan pek çok küçük icatlarla dolu. Ve çok eğlenceli! Özellikle de bir insan benim gibi hayattan zevk aldığında... "

Şöminenin mermer pervazlarından birini çevirdi ve şöminenin bir kısmı hareket etti; şöminenin üzerindeki ayna, görünmez kanalların içinde her bir bacaya inşa edilmiş kapıları ve alçak merdivenleri ortaya çıkararak hafifçe kaydı. Bacaların hepsi tertemizdi, tüm basamaklar parlak metalden yapılmıştı ve duvarlar da beyaz tuğladan. Merdivenleri tırmandı ve beşinci kattaki bacada da aynı kapı vardı. Bay Dubreuil onu bekliyordu.

"Eşyalar taşındı mı?"

"Evet."

" Her şey temizlendi mi?"

"Evet."

"Peki insanlar?"

"Nöbetçi sadece üç adam var."

"Pekâlâ, hadi gel."

Aynı anda üst kata çıkan merdivenleri birlikte çıktılar ve orada üç adamı buldular; içlerinden biri camdan dışarı çıkıyordu.

"Yeni bir şey var mı?"

"Hayır efendim."

"Sokak sakin mi?"

"Evet."

"On dakika içinde ayrılmak için hazır olacağım. Sen de gideceksin. Ama bu arada sokakta en ufak bir şüpheli durum görürsen beni uyar."

"Elim sürekli alarm zili üzerinde olacak."

"Dubreuil, adamlara eşyaları taşırken tellere dokunmamalarını söyledin değil mi?"

"Elbette, her şey çalışıyor."

"İşte tek bilmek istediğim şey bu."

İki adam Felix Davey'nin dairesine indiler ve Davey, şöminenin mermerini çektikten sonra keyifle konuştu:

"Dubreuil, tüm bu dahice aletleri, uyarı zillerini, elektrik tellerinin ağını ve akustik boruları, görünmeyen geçitleri, hareket eden zeminleri ve gizli merdivenleri bulacak olan adamı gerçekten görmek isterim. Bu evler tam bir harikalar diyarı!"

"Arsen Lüpen'in ünü burada işte!"

"Ün vazgeçebileceğim bir şey. Böylesine iyi donatılmış bir evden bu kadar kısa zamanda ayrılmak ve her şeye yeniden başlamak çok üzücü, Dubreuil... ve elbette yeni model bir evde, ama hiçbir zaman buranın yerini doldurmayacak. Lanet olsun sana Herlock Sholmes!"

"Paris'e dönmüş mü?"

"Nasıl dönebilir ki? Southampton'dan buraya sadece bir gemi var ve o da gece yarısı oradan ayrıldı; Havre'dan bu sabah sekizde kalkan bir tren var ve o da saat on biri çeyrek geçe Paris'te oluyor. Southampton'dan gece yarısı kalkan gemiye yetişemez ve kaptana verdiğim talimatlar gayet açıktı: Bu akşama kadar Newhaven ve Dieppe üzerinden Fransa'ya gelecek."

"Geri geleceğini düşünüyor musun?" dedi Dubreuil.

"Evet, gelecek; o asla pes etmez. Paris'e dönecek ama çok geç olacak; çünkü biz çoktan gitmiş olacağız."

"Ya Bayan Destange?"

"Bir saat içinde onu göreceğim."

"Onun evinde mi?"

"Ah, hayır! Bir süre oraya dönmeyecek. Ama sen Dubreuil, acele etmelisin. Eşyalarımızın yüklenmesi uzun zaman alacak ve sen onlara göz kulak olmak için orada olmalısın."

"İzlenmediğimizden emin misin?" diye sordu Dubreuil.

"Kim tarafından? Sholmes dışında kimseden korkmuyorum."

Dubreuil evden ayrıldı. Felix Davey, dairede son bir tur attı, bir iki yırtılmış mektubu aldı, sonra yerde gördüğü tebeşir parçasını eline alıp çizim odasının siyah duvar kâğıdının üzerinde geniş bir çerçeve çizdi ve şunu yazdı:

"Arsen Lüpen, centilmen hırsız, yirminci yüzyılın başında burada beş yıl yaşadı."

Bu küçük şaka onu oldukça eğlendirdi. Bir süre yazdığına baktı ve sonra neşeli bir ıslıkla kendi kendine konuştu:

"Artık gelecek nesillerin tarihçileriyle temas kurduğuma göre, gidebilirim. Acele etmelisin Herlock Sholmes, çünkü ikametgâhıma doğru üç dakika içinde yola çıkıyorum ve yenilgin artık kanıtlamış olacak... İki dakika daha Bay Sholmes, sizi bekliyor olacağım... Bir dakika daha? Gelmiyor musunuz? Artık senin düşmeni ve benim yücelmemi ilan edebilirim. Ve şimdi kaçıyorum. Elveda Arsen Lüpen krallığı! Seni bir daha görmeyeceğim. Hüküm sürdüğüm altı dairenin elli beş odası elveda! Elveda, kraliyet yatak odam!"

Bu neşe patlaması zilin iki kere kesik kesik çalıp sonra durmasıyla son buldu. Bu uyarı ziliydi.

Sorun neydi? Ön göremediği tehlike neydi? Ganimard mı? Yo, bu mümkün değildi!

Kütüphaneye dönüp kaçmak üzereydi. Ama önce pencereye bakmaya gitti. Sokakta kimse yoktu. Yoksa düşman çoktan eve mi girmişti? Evi dinledi ve bazı karışık sesleri ayırt edebileceğini düşündü. Kütüphaneye koştu ve tam koridordan geçerken dış kapıda bir anahtarın döndüğünü duydu.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı, "kaybedecek hiç zamanım yok. Evin etrafı çevrilmiş olabilir. Hizmetçi merdivenlerinden inmem mümkün değil! Neyse ki baca var."

Pervazı itti; hareket etmedi. Yeniden büyük bir kuvvetle itti, ama yine yerinden kıpırdamadı. Aynı zamanda alt katta kapının açıldığını ve ayak seslerini duydu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, "eğer bu lanet mekanizma çalışmazsa hapı yuttum... "

Tüm gücüyle yeniden itti. Hiçbir şey olmadı. İnanılmaz bir olay, kötü bir talihsizlik sonucu birkaç dakika önce tıkır tıkır çalışan şey şimdi çalışmıyordu.

Öfkelenmişti. Şöminenin mermer bloğu hareket etmiyordu. Sessiz bir şekilde lanetler savurup duruyordu. Aptal bir engel kaçışına mani mi olmuştu? Deli gibi şiddetli bir şekilde mermere vurdu; elleriyle yumruklar atarken bir yandan da küfür ediyordu.

"Ah, ne oluyor Bay Lüpen? Canınızı sıkan bir şey mi var?"

Lüpen arkasına döndü. Herlock Sholmes karşısında dikiliyordu.

***

Herlock Sholmes! Lüpen ona, sanki gözleri tam göremiyormuş ya da yanılıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Herlock Sholmes Paris'te mi? Bir gün önce tehlikeli bir insan olarak İngiltere'ye gemiyle gönderilen Sholmes, şimdi karşısında özgür ve zafer kazanmış bir edayla du-

ruyordu! Ah! Böyle bir şey ancak mucize olurdu; tüm doğa kanunlarına karşıydı böyle bir şey; mantıksız ve anormal şeylerin en yüksek noktasıydı bu... Herlock Sholmes gözlerinin önündeydi işte!

Sholmes kelimelerini, düşmanı Lüpen'in sık sık onu azarlamak için kullandığı alaycı ve dalga geçen bir nezaketler renklendirmişti.

"Bay Lüpen, öncelikle Baron d'Hautrec'in evinde geçirdiğim o nahoş gece, arkadaşım Wilson'ı yaralamanız, otomobille kaçırılmam ve emirleriniz altında dün yaptığım o yolculuk, bir ranzaya bağlanmam gibi anılarla hafızamın sonsuza dek lekelendiği bilgisini tam şu anda burada size bildirmekten onur duyarım. Ama şu anın keyfi tüm o kötü anıların tatsızlığını alıp götürüyor. Her şeyi affediyorum. Tüm borçları silip onları affediyorum. Karşılıklarını ödedim, hem de çok iyi ödedim" dedi Sholmes.

Lüpen hiç cevap vermedi. Bu yüzden İngiliz konuşmaya devam etti:

"Ne düşünüyorsunuz?"

Soruya sanki bir tür boyun eğme, bir çeşit ödeme fişi gibi ısrarla cevap vermesini bekliyordu.

Bir süre düşündü ve bu süre içinde İngiliz ruhunun derinliklerinin incelendiğini hissetti. Sonra Lüpen cevap verdi:

"Bayım, davranışınızın çok ciddi sebeplere dayandığını var sayıyorum."

"Evet, çok ciddi."

"Kaptanımdan ve ekibimden kaçmış olma gerçeği-

niz, mücadelemizin ikincil olayıdır. Ama burada tek başına beni anlamaya çalışmanız, Arsen Lüpen'le karşı karşıya durmanız, benim intikamınızı neredeyse tamamlanmış olduğu düşünmeme sebep oldu."

"Neredeyse."

"Bu evde mi?"

"Etrafı sarıldı."

"Bitişikteki evler peki?"

"Sarıldı."

"Buranın altındaki daire?"

"Bay Dubreuil tarafından kullanılan beşinci kattaki üç daire de sarıldı."

"Yani?"

"Yani yakalandınız Bay Lüpen, sizi ele geçirdim."

Sholmes'un otomobilde yaşadığı duygular şimdi Lüpen tarafından yaşanıyordu; aynı yoğun öfke, aynı nefret ve itiraf etmek gerekirse şartlar yüzünden yaşanan aynı boyun eğme duygusu. Zaferde veya yenilgide eşit derecede cesur olmak.

"Hesabımızı kapatmak üzereyiz, Bay Sholmes" dedi dürüst bir şekilde Lüpen.

Sholmes bu itiraftan memnun olmuştu. Lüpen, kendine hâkim olmayı başardıktan sonra hüzünlü bir gülümsemeyle konuştu:

"Ve üzgün değilim! Sürekli kazanmaktan sıkılmıştım artık. Dün işini bitirmek için elimin altındaydın, bugünse sen bana sahipsin. Oyunu sen kazandın!"

Lüpen içten bir kahkaha attı ve konuşmaya devam etti:

"En sonunda basına eğlence çıkmış oldu! Lüpen hapiste! Nasıl çıkacak peki? Hapisten? Ne macera ama! Ah Sholmes! Hayat, birbiri ardına gelen lanet olası olaylar dizisidir!"

İçinde dalga dalga yükselen fırtınalı neşeyi bastırmak ister gibi ellerini alnına bastırdı ve hareketlerinden kontrol edemediği bir neşe okunuyordu. Sonunda kendine hâkim olmayı başarınca dedektife yaklaştı.

"E, neyi bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Neyi mi bekliyorum?"

"Evet, Ganimard adamlarıyla burada. Neden içeri girmiyorlar?"

"Ondan girmemesini istedim."

"Ve o da razı mı oldu?"

"Benim rehberliğim altında çalışırsa hizmet edeceğimi söylemiştim. Öte yandan, Felix Davey'in Arsen Lüpen'in bir başka suç ortağı olduğunu düşünüyor" dedi Sholmes.

"O halde sorumu başka şekilde yineleyeceğim. Neden yalnız geldiniz?"

"Çünkü sizinle yalnız konuşmak istedim."

"Aha! Bana söylemek istediğiniz bir şey var o zaman."

Bu düşünce Lüpen'i son derece sevindirdi. Bazı durumlar vardır ki sözler, eylemlere göre daha çok önem kazanır.

"Bay Sholmes, size bir sandalye veremediğim için özür dilerim. Şu kırık kutuya ne dersiniz? Ya da belki pencere kenarını tercih edersiniz? Bir bardak biranın çok

iyi geleceğinden eminim... Nasıl alırsınız? Ama önce oturun lütfen."

"Teşekkür ederim; ayaktayken de konuşabiliriz" dedi İngiliz.

"Peki o zaman."

"Uzatmayacağım. Fransa'da kalmamın nedeni sadece sizi tutuklamayı başarmak değildi. Sizi takip ettim çünkü gerçek amacıma ulaşmam için başka bir yol yoktu."

"Ne amacı?"

"Mavi elması bulmak."

"Mavi elmas mı?"

"Elbette; Bay Bleichenn'in diş tozunda buldukları sadece bir taklitti."

"Çok doğru; gerçek olanı Sarışın Leydi tarafından çalındı. Onun tam bir benzerini yaptım ve sonra Kont ve Kontes'e ait elmasın üzerinde çalışma yaparken Bay Bleichenn çoktan şüphe altındaydı; adı geçen Sarışın Leydi şüpheleri başka tarafa çekmek için elması adı geçen Konsolos'un valizine koyuverdi."

"Siz gerçek elması kendinize saklarken..."

"Elbette."

"O elması istiyorum."

"Üzgünüm ama mümkün değil."

"Kont ve Kontes Crozon'a söz verdim. Almak zorundayım" dedi dedektif.

"Ben de olduğuna göre onu nasıl almayı düşünüyorsun?"

"İşte bu yüzden istiyorum zaten!"

"Ah! Ben de size mi vereceğim?"

"Evet."

"Gönüllü olarak mı?"

"Satın alacağım."

"Ah!" diye neşeyle bağırdı Lüpen. "Tam bir İngiliz'e yakışır davranış; bunu bir iş meselesi olarak görüyorsunuz."

"Bir iş meselesi zaten."

"Pekâlâ! Teklifiniz nedir?" diye sordu Lüpen.

"Bayan Destange'ın özgürlüğü."

"Özgürlüğü mü? Tutuklu olduğunu bilmiyordum."

"Bay Ganimard'a gerekli bilgileri vereceğim. Sizin korumanızdan mahrum kalınca kolayca tutuklanabilir."

Lüpen yeniden güldü.

"Sevgili bayım" dedi, "bana sahip olmadığınız bir şeyi öneriyorsunuz. Bayan Destange güvenli bir yerde ve korkacak bir şeyi yok. Bana başka bir teklifte bulunmalısınız."

İngiliz tereddüt etti, görülür bir şekilde utandı ve canı sıkıldı. Sonra elini düşmanının omzuna koyup konuştu:

"Ya size başka bir şey teklif edersem..."

"Özgürlüğümü mü?"

"Hayır, ama Ganimard'a danışmak için buradan ayrılıyorum."

"Beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Evet."

"Ah! Hey Tanrım, bunun ne faydası olacak ki? Lanet mekanizma çalışmıyor" diye söylendi Lüpen bir yandan

da şöminenin pervazını itmeye çalışırken. Bir şaşkınlık çığlığı attı; şansına mermer blok hareket etmişti. Kurtuluşuydu bu, kaçma umudu yeşermişti yeniden. O halde Sholmes'un koyduğu kurallara neden boyun eğecekti ki? Cevabını düşünüyormuş gibi odanın içinde gidip geliyordu. Sonra geri döndüğünde elini Sholmes'un omzuna koydu ve konuşmaya başladı:

"Her şey düşünüldü. Bay Sholmes, işlerimi kendi tarzımla yürütmeyi tercih ederim."

"Ama... "

"Hayır, hiç kimseden yardım istemiyorum" dedi Lüpen.

"Ganimard'ın eline düştüğünde her şey bitecek. Onlardan kaçamazsın."

"Kim bilir?"

"Hadi ama aptallık bu. Tüm kapı ve pencerelerde adamları var."

"Biri hariç."

"Hangisi?"

"Benim seçtiğim biri."

"Sadece laf! Tutuklanacaksın!"

"Yo, daha değil."

"Yani?"

"Mavi elmas bende."

Sholmes saatine baktı.

"Saat üçe on var. Saat üçte Ganimard'ı çağıracağım" dedi dedektif.

"O zaman konuşmak için on dakikamız var. Merakımı bağışlayın Bay Sholmes, adresimi ve adımın Felix Davey olduğunu nasıl buldunuz?"

Düşmanının rahat hareketleri onu endişelendirse de Sholmes, profesyonel kurnazlığına itibar kazandırmak için Lüpen'in istediği bilgiyi vermeye razı oldu.

"Adresinizi Sarışın Leydi'den aldım."

"Clotilde'den mi?"

"Ta kendisinden. Dün hatırlar mısınız, onu otomobille götürmek istediğimde terzisine telefon açmıştı?"

"E?"

"Sonra o terzinin siz olduğunuzu anladım. Ve dün gemideyken zihin jimnastiği yaptım ve hafızamla son derece gurur duyarım ki sizi aradığı numaranın son iki rakamını hatırlamayı başardım: 73. Zaten sizin evlerinizin bir listesi vardı bende; bu yüzden saat on birde Paris'e döndüğümde telefon rehberine bakıp adresini ve Felix Davey adını bulmam çocuk oyuncağıydı. Bu bilgiyi elde ettikten sonra Bay Ganimard'dan yardım istedim."

"Hayranlık verici! Sizi tebrik ediyorum. Ama sabah Havre'dan kalkan sekiz trenini nasıl yakaladınız? Kırlangıç'tan kaçmayı nasıl başardınız?"

"Kaçmadım."

"Ama... "

"Kaptana saat birden önce Southampton'a varmamasını emrettiniz. Gece yarısı beni oraya bıraktı. Saat on ikide Havre'a giden gemiye yetişebildim."

"Kaptan bana ihanet mi etti? Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Lüpen.

"Hayır, size ihanet etmedi."

"Ne oldu o zaman?"

"Saati yüzünden."

"Saati mi?"

"Onu bir saat ileri aldım."

"Ama nasıl?" diye şaşkınlıkla sordu Lüpen.

"Bildiğiniz şekilde, ellerimle! Yan yana oturmuş konuşuyorduk ve ona komik hikâyeler anlatıyordum. Bunu yaparken beni hiçbir şekilde görmedi."

"Bravo! Çok zekice bir hareket. Bunu unutmayacağım. Ama saat duvarda asılı duruyordu."

"Ah! Ayaklarım bağlıyken saat olayı gerçekten çok zordu, ama kaptanın yokluğunda bana gözcülük eden adamlardan biri ellerimi çözme nezaketini gösterdi.

"Saçmalık! Bunu asla yapmaz."

"Ah! Ama bu yaptığı şeyin önemini bilmiyordu ki. Ne olursa olsun Londra'ya giden ilk trene yetişmem gerektiğini söyledim... ve o da kendini ikna edilmeye bıraktı."

"Ne karşılığında?"

"Basit bir hediye karşılığında. Efendisine bağlı ve dürüst mükemmel bir adamın, sana göndermek niyetinde olduğu bir şey."

"Neydi o?"

"Basit bir şey."

"Ama ne?"

"Mavi elmas."

"Mavi elmas mı?" diye sordu Lüpen.

"Evet, Kontes'ten çaldığının birebir kopyası olan. Kontes bana vermişti.

Şiddetli bir kahkaha fırtınası koptu. Lüpen gözlerinden yaş gelene kadar güldü.

"Aman Tanrım, çok komik! Benim sahte elmasım tayfamın eline mi geçti? Ve kaptanın saati? Ve saatin kolları?"

Sholmes, ikisinin arasındaki düellonun eskisinden daha keskin olduğunu hissetti. Mükemmel iç güdüsü ona, düşmanının bu abartılı neşesinin ardında bir zekâ çalışması ve kaçmak için yollar aradığını gösteren işaretler taşıdığını söylüyordu. Sonunda Lüpen, İngiliz'e yaklaştı ve Sholmes bilinçsiz bir şekilde cebinden saatini çıkardı.

"Saat üç Bay Lüpen" dedi.

"Gerçekten de üç olmuş! Ne yazık! Halbuki sohbetimizden ne kadar da keyif alıyorduk."

"Cevabınızı bekliyorum."

"Cevabımı mı? Ah Tanrım! Ama hâlâ buradasınız... Demek ki bu oyunumuzun son hamlesi ve ortaya konan şey de özgürlüğüm, öyle mi?" dedi Lüpen.

"Ya da mavi elmas."

"Pekâlâ. Bu sizin oyununuz. Şimdi ne yapacaksınız?"

"Papazı oynuyorum" dedi Sholmes silahını ateşlerken.

"Ben de as atıyorum o zaman" dedi Lüpen Sholmes'a yumruk atarken.

Sholmes silahı havaya ateşledi; Ganimard'ı yardıma çağırmak için bir işaretti bu. Ama Lüpen'in yumruğu midesine indi ve acıdan iki büklüm oldu. Lüpen şömineye koştu ve mermer bloğu itti... Çok geç kalmıştı! Kapı açıldı.

"Teslim ol Lüpen yoksa ateş ederim!"

Ganimard, Lüpen'in tahmin ettiğinden daha çabuk gelmişti ve elindeki silahı ona doğrultmuştu. Ve Ganimard'ın arkasında güçlü kuvvetli ve en küçük bir karşı koyma hareketinde onu bir köpek gibi dövecek yirmi adamı vardı.

"Tamam, teslim oluyorum!" dedi Lüpen sakin bir şekilde ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Herkes şaşkındı. Eşyaları olmayan ve sadece elbise askıları görülen odada Lüpen'in sesi yankılandı.

"Teslim oluyorum." İnanılmaz gibi görünüyordu. Bir tuzakla ortadan kaybolsa ya da duvarın bir kısmı kayıp ona kaçması için bir kapı açılsa kimse şaşırmazdı. Ama o teslim olmuştu!

Ganimard gergin bir şekilde ilerledi ve görevinin gerektirdiği önemin bütün ağırlığıyla elini Lüpen'in omzuna koyup şu sözleri söylemenin sonsuz zevkine ulaştı:

"Arsen Lüpen, seni tutukluyorum!"

"Bırrrr!" dedi Lüpen, "Ganimard tüylerimi diken diken ediyorsun. Nasıl da hüzünlü ve asık bir surat! Seni gören biri, bir arkadaşını mezarı başında konuştuğunu zanneder. Tanrı aşkına, sesine böyle cenaze havası verme!"

"Seni tutukluyorum."

"Bunun canını sıkmasına izin verme! Kanun namına, ünlü Parisli dedektif Ganimard, kötü adam Arsen Lüpen'i tutukladı. Gerçek önemini takdir edeceğin tarihi bir olay bu... Ve ikinci kez oluyor. Bravo Ganimard, seçtiğin meslekte gerçekten ilerleme kaydettin" dedi Lüpen.

Ve sonra kelepçe için ellerini uzattı. Ganimard yavaş hareketlerle kelepçeleri taktı. Pek çok polis, Lüpen'e duydukları nefret ve düşmanca hislerine karşın yumuşamışlar, bu gizemli ve tuhaf yaratığa bakma iznine sahip oldukları için şaşırmışlardı.

"Zavallı Lüpen!" diye iç çekti kahramanımız, "Aristokrat dostların seni bu küçük düşürücü halde görselerdi ne derlerdi acaba?"

Tüm gücüyle bileklerini birbirinden ayırmaya çalıştı. Alnındaki damarlar şişmişti. Kelepçenin zinciri etini kesti. Zincir kırılıp yere düştü.

"Başka bir tane yoldaşlar; bu artık işe yaramaz."

Bu sefer iki kere kelepçelediler.

"Çok iyi" dedi. "Bundan daha dikkatli olamazdınız."

Sonra dedektif ve polislere dönerek konuşmaya başladı:

"Kaç kişisiniz arkadaşlar? Yirmi beş, otuz mu? Çok fazlasınız. Hiçbir şey yapamam. Ah! Sadece on beş kişi olsaydınız... "

Lüpen'in büyüleyen bir tarafı vardı; rolünü güven ve sükûnetle birleştirip ruhuyla ve zekâsıyla oynayan büyük bir aktördü sanki. Sholmes, onu çalışmalarını renk ve teknik anlamda mükemmeliyete ulaştıran kudretli bir ressam olarak görüyordu. Ve bunun adil bir dövüş olduğuna gerçekten inanıyordu: Bir yanda kanunun verdiği güçle gelmiş güçlü kuvvetli otuz adam, bir yanda da tek, silahsız ve elleri kelepçeli bir adam. Evet, iki tarafta da birbirine pek uygundu.

"Evet, usta" dedi Lüpen İngiliz'e, "bu senin işin. Senin sayende Lüpen, kodesi boylayacak. İtiraf et vicdanın biraz sızlıyor ve ruhun pişmanlıkla dolu."

Sholmes omuzlarını silkerek sanki şunu söylemek istiyordu: "Bu senin suçun."

"Asla! Asla!" diye bağırdı Lüpen, "Size mavi elması vermeyeceğim. Ah, hayır! Çünkü bana çok eziyet çektirdi. Onu kendime saklamaya niyetim var. Bulduğum ilk fırsatta Londra'ya size yapacağım ziyarette -ki bu muhtemelen gelecek ay olacak- size nedenini anlatacağım. Ama gelecek ay Londra'da olacak mısınız? Belki Viyana'yı tercih edersiniz? Ya da Saint Petersburg?"

O sırada Lüpen'i şaşırtan bir şey oldu. Bir zil çalmaya başladı. Uyarı zili değildi, odanın iki penceresi arasına konulmuş telefonun ziliydi; henüz kaldırılmamıştı.

Telefon! Ah! Kim olabilirdi ki? Bu talihsiz tuzağa düşmek üzere olan kimdi? Lüpen, o telefonu kırıp binlerce parçaya ayırmak ve böylece onu arayan o gizemli sesi bastırmak istermiş gibi büyük bir öfke hissetti içinde. Ama ahizeyi alıp konuşmaya başlayan kişi Ganimard olmuştu:

"Alo! Alo! Burası numara 64873... evet, burası."

O sırada Sholmes ileri atıldı, otoriter bir havayla Ganimard'ı kenara itti, ahizeyi aldı ve kendi sesinin tanınmaması için ahizeyi mendiliyle kapattı. O anda Lüpen'e doğru bir bakış attı; bu karşılıklı bakış ikisinin beyninde de aynı düşüncenin oluşmasına neden oldu ve akıllarındaki düşüncenin sonucunun ne olacağını önceden gördüler. Arayan Sarışın Leydi'ydi. Felix Davey'le konuş-

mak için aramıştı, ya da belki Maxime Bermond'du, ama konuşmak üzere olduğu kişi Herlock Sholmes'du. İngiliz,

"Alo... alo... " dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra,

"Evet, benim, Maxime" diye cevap verdi.

Drama başlamıştı ve trajik bir kesinlikle devam ediyordu. Lüpen, her şeye kadir ve soğukkanlı Lüpen gerginliğini engellemek için teşebbüs bile etmiyordu ve gerilmiş her bir siniri ile konuşulanları duymaya ya da sohbet gibi görünen bu telefondaki konuşmanın en azından ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Ve Sholmes, gizemli sese cevaben konuşmaya devam etti:

"Alo... alo... Evet, her şey taşındı ve ben de ayrılmak üzereyim. Seninle anlaştığımız yerde buluşmaya geliyorum... Nerede? Neredesin şimdi? Onun buraya geldiğine sakın inanma!"

Sholmes kelimeleri bulmak için duraladı. Kendine ihanet etmeden kızı sorgulamaya çalıştığı çok açıktı, çünkü kızın nerede olduğundan bihaberdi. Bir de Ganimard'ın varlığı onu utandırıyormuş gibi görünüyordu. Ah! Bir şey şu lanet olası konuşmaya engel olsa! Lüpen tüm gücüyle, ayağa kalkmış tüm siniriyle dua ediyordu. Kısa bir duraklamadan sonra Sholmes devam etti:

"Alo! Alo! Beni duyuyor musun? Seni iyi duyamıyorum... Dediğin şeyi zar zor da olsa başarabilir misin? Beni dinliyor musun? Bence eve dönsen daha iyi olur... Artık bir tehlike yok... O şimdi İngiltere'de. Southampton'dan onun geldiğine dair bir telgraf aldım."

Son kelimelerde bir alaycılık seziliyordu. İngiliz dedektif bu sözleri ağzından tarif edilemez bir kolaylıkla döküvermişti. Sonra devam etti:

"Pekâlâ, hiç zaman kaybetme. Seninle evde buluşuruz."

Telefonu kapattı.

"Bay Ganimard, yanıma üç adam verir misiniz?"

"Sarışın Leydi için mi?"

"Evet."

"Kim ve nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Çok iyi! Bu Bay Lüpen'i biraz sakinleştirir... Folenfant, yanına iki adam al ve Bay Sholmes'la beraber gidin."

İngiliz yanında üç adamla evden ayrıldı.

Oyun sona ermişti. Sarışın Leydi de İngiliz dedektifin ellerine düşmek üzereydi. Onun övgüye değer ısrarı ve tesadüfi bazı şartların bir araya gelmesi sayesinde, savaş dedektifin lehine zaferle sonuçlanırken, onarılması mümkün olmayan bir afet olan Lüpen'in yenilgisiyle nihayetlendi.

"Bay Sholmes!"

İngiliz durdu.

"Bay Lüpen!"

Lüpen bu son darbeyle gerçekten sarsılmıştı. Alnı derin kırışıklıklarla dolmuştu. Aptallaşmıştı ve çaresiz görünüyordu. Ancak kendini yeniden topladı ve yenilgisine rağmen neşeli bir sesle konuşmaya başladı:

"Gördüğünüz gibi kader bana karşı. Birkaç dakika

önce bacadan kaçmamı engelleyip beni sizin elinize düşürdü. Telefon konuşmanızdan anladığım kadarıyla görüştüğünüz kişi Sarışın Leydi'ydi. Size boyun eğiyorum."

"Bunun anlamı ne?"

"Anlamı yeniden pazarlık yapabiliriz demek."

Sholmes, Ganimard'ı bir kenara çekti ve otoriter bir tavırla, aslında bir cevap bile beklemeden ona sordu. Sonra Lüpen'e yaklaştı ve sert, keskin bir sesle,

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bayan Destange'ın özgürlüğünü."

"Bedelini biliyorsunuz."

"Evet."

"Ve kabul ediyorsunuz."

"Evet, şartlarınızı kabul ediyorum" dedi Lüpen.

"Ah!" diye bağırdı İngiliz. "Ama biraz önce kabul etmediniz... kendiniz için... "

"Evet, ben kendi başımın çaresine bakabilirim bayım, ama mesele genç bir kadınla ilgili... sevdiğim kadınla. Fransa'da anlarsınız, bu tür konularda kararlarımız son derece ciddidir. Ve Lüpen de diğer insanlar gibi aynı şeyleri hissediyor."

Yalın ve son derece samimi bir şekilde konuştu. Sholmes başını sallayarak mırıldandı:

"Pekâlâ, mavi elmas nerede?"

"Şöminenin orada duran bastonumu alın. Bir elinizle bastonun başına bastırın ve diğer elinizle altındaki demir halkayı çevirin."

Sholmes bastonu aldı ve denilenleri uyguladı. Bunları yapınca bastonun başı ikiye ayrıldı ve içindeki boş-

lukta balmumuna bulanmış elması gördü. Elması alıp inceledi. Gerçekten mavi elmastı.

"Bay Lüpen, Bayan Destange özgür."

"Gelecekte başına bir şey gelmeyecek değil mi? Yani sizden artık korkması gerekmiyor."

"Ne benden, ne de başkasından korkmasına gerek yok" dedi Sholmes.

"Bu nasıl olacak peki?"

"Çok basit. Adını ve adresini unutacağım."

"Teşekkür ederim. Ve elveda... Sizi bir ara yeniden göreceğim Bay Sholmes."

"Bundan hiç şüphem yok."

En sonunda sert bir şekilde İngiliz tarafından kesilmek zorunda kalan hararetli bir konuşma geçti Sholmes ve Ganimard arasında.

"O konu üzerinde anlaşamadığımız için üzgünüm Bay Ganimard, ama sizi ikna etmeye harcamak için ne yazık ki hiç zamanım yok. Bir saat içinde İngiltere'ye dönüyorum" dedi Sholmes.

"Ama... ya Sarışın Leydi?"

"Öyle birini tanımıyorum."

"Fakat bir dakika önce... "

"Durumu olduğu gibi kabullenmelisiniz. Arsen Lüpen'i ellerinize teslim ettim. İşte mavi elmas ki Kontes de Crozon'a büyük bir zevkle takdim edeceksiniz. Daha ne istiyorsunuz?"

"Sarışın Leydi'yi."

"Bulun o zaman."

Sholmes kasketini alnına indirdi ve işini bitirir bitir-

mez aceleyle ayrılması gereken insanlara özgü bir çabuklukla hemen oradan uzaklaştı.

"Güle güle Bay Sholmes" diye bağırdı Lüpen. "İnanın, aramızdaki bu küçük işin böylesine dostane bir şekilde halledilmesini hiç unutmayacağım. Bay Wilson'a saygılarımı iletin."

Lüpen cevap bile beklemeden neşeli bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Buna demek ki İngiliz tarzı ayrılma deniliyor. Ah! O yüce gönüllükleri ile ne de alçakgönüllüler. Bir an düşünsenize Ganimard! Büyüleyici bir Fransız'ın aynı şartlar altında ayrılması nasıl olurdu? Nasıl bir dinginlikle zaferini maskeledi! Ama, Tanrı beni korusun! Ne yapıyorsunuz Ganimard? Arama mı yoksa? Hadi ama, bunun ne yararı var? Bir parça kâğıt bile yok. Arşivimi güvenli bir yerde saklıyorum."

"Bundan emin değilim" dedi Ganimard. "Aramak zorundayım."

Lüpen aramaya boyun eğdi. İki dedektif tutarken diğerleri etrafını sardı ve yirmi dakika süren aramaya dayanmayı başardı. Sonra,

"Hadi Ganimard acele et de bitir şu işi" dedi.

"Acelen mi var?"

"Elbette. Önemli bir randevum var."

"Karakolda mı?"

"Hayır, şehirde."

"Ah! Saat kaçta?" diye sordu Ganimard.

"İkide."

"Ama saat üç oldu!"

"Evet ve geç kaldım. Halbuki dakiklik benim en büyük erdemimdir."

"Bana beş dakika daha ver."

"Bir saniye bile olmaz" dedi Lüpen.

"Elimden geleni yapıyorum... "

"Of! Çok konuşmayı bırak... Hâlâ o dolaba mı bakıyorsun? Boş işte."

"Bazı mektuplar var."

"Sanırım eski faturalar."

"Hayır, bir kurdeleyle bağlanmış bir paket" dedi Ganimard.

"Ah! Olamaz, kırmızı bir kurdele mi? Tanrı aşkına sakın açma!"

"Bir kadından mı?"

"Evet."

"Hayatta olan bir kadından mı?"

"Dünyadaki en iyi kadından" diye cevapladı Lüpen.

"Adı ne?"

"Bayan Ganimard!"

"Çok komik! Çok komik!" diye bağırdı dedektif.

O sırada diğer odaları aramak için gönderdiği adamlar geri döndü ve hiçbir şey bulamadıklarını söylediler. Lüpen güldü.

"Bak şu işe! Ziyaretçi listemi mi yoksa Alman İmparatoru'yla yaptığım işlerin belgelerini mi bulmayı umuyordunuz? Ama ne araman gerektiğini söyleyeyim Ganimard: Bu dairenin bütün küçük gizemlerini. Örneğin gaz borusu bir tür konuşma borusu. O bacada bir merdiven saklı. Duvar oyuk. Ve zillerin muhteşem sis-

temi! Ah! Ganimard, o düğmeye lütfen basın!"

Ganimard denileni yaptı.

"Bir şey duydun mu?" diye sordu Lüpen.

"Hayır."

"Ben de. Ve yakında bizi bulutlara taşıyacak balonumu hazırlayan pilotumu henüz fark etmedin."

"Gidiyoruz" dedi aramasını tamamlayan Ganimard, "yeterince saçmalık yaşadık, gidelim artık."

Ardında adamlarıyla odadan çıkıyordu ki Lüpen hareket etmedi. Yanındaki adamlar onu boş yere ittirdiler.

"Pekâlâ," dedi Ganimard, "gelmeyi ret mi ediyorsun?"

"Gideceğimiz yere bağlı" dedi Lüpen.

"Nasıl yani?"

"Beni nereye götüreceksiniz?"

"Karakola."

"O halde gitmeyi reddediyorum. Orada bir işim yok."

"Delirdin mi?"

"Önemli bir randevum olduğunu söylemedim mi?"

"Lüpen!"

"Ganimard, Sarışın Leydi ile bir randevum var. Onu bu halde bırakacak kadar onursuz olduğumu mu düşünüyorsun? Bu centilmenliğe yakışmaz."

"Dinle Lüpen" dedi bu alaycı konuşmadan sıkılan dedektif. "Sana karşı çok sabırlı davrandım ama artık çekemem seni. Beni takip et."

"İmkânsız; bir randevum var ve ona sadık kalacağım."

"Son kez söylüyorum: beni takip et!"

"İm-kân-sız!" diye bağırdı Lüpen.

Ganimard'ın bir bakışıyla iki adam onu kollarından yakaladı; ama adamlar acı içinde çığlıklar atarak hemen onu bıraktılar. Lüpen adamlara uzun iğneler sokmuştu. Diğer iki adam öfke ve nefretle Lüpen'e saldırdı; arkadaşlarının ve şimdiye kadar onlara yaşattığı sıkıntıların öcünü almak için onu tekme tokat dövmeye başladılar. Alnına yediği şiddetli bir darbeyle Lüpen yere yığıldı.

"Eğer ona bir şey olursa hesabını verirsiniz" diye homurdandı öfkeyle Ganimard.

Lüpen'in durumunu kontrol etmek için üstüne eğildi. Rahat bir şekilde nefes aldığını görünce Ganimard adamlarına, mahkûmu başından ve ayaklarından tutmalarını emretti. Kendisi de gövdesini taşımak için yardım ediyordu.

"Nazik davranın! Onu sarsmayın! Ah! Hayvanlar onu neredeyse öldürecekti. E, Lüpen nasılsın?"

"Pek iyi değil Ganimard... onların beni yere sermesine izin verdin."

"Senin suçundu, çok fazla inat ettin" diye cevap verdi Ganimard. "Umarım seni çok incitmemişlerdir."

Daireden çıktılar, şimdi apartman boşluğundaydılar. Lüpen inleyip sızlamaya başladı.

"Ganimard... asansör... kemiklerimi kırıyorlar" dedi acıyla.

"İyi fikir, hatta mükemmel fikir" diye konuştu Ganimard. "Üstelik merdivenler de çok dar."

Asansörü çağırdı. Lüpen'i dikkatli bir şekilde oturt-

tular ve Ganimard da yanına bindi. Sonra adamlarına dönüp,

"Merdivenlerden inin ve beni aşağıda bekleyin. Anlaşıldı mı?"

Ganimard asansörün kapısını kapattı. Asansör birdenbire ipinden kurtulmuş bir balon gibi yükselmeye başladı. Lüpen alaycı bir kahkaha patlattı.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı Ganimard iniş düğmesini karanlıkta bulmaya çalışırken. Bulduğunda adamlarına bağırdı:

"Beşinci kata! Beşinci katın kapısında bekleyin!"

Yardımcıları üçer beşer çıkmaya başladılar basamakları. Ama şu tuhaf olay oldu: Asansör son katın tavanını delip adamların gözleri önünde kayboldu, hizmetçilerin olduğu kata çıkmışa benziyordu ve orada durdu. Üç adam orada bekliyordu. Kapıyı açtılar. İkisi Ganimard'ı yakaladı; dedektif ani saldırı karşısında güçlükle de olsa kendini korumaya çalıştı. Diğer adam Lüpen'i dışarı taşıdı.

"Ben, seni uyarmıştım Ganimard... balon hakkında. Bir dahaki sefere bu kadar yufka yürekli olma. Ve bir de, Arsen Lüpen'in asla dövülüp yere serilmeye izin vermeyeceğini unutma. Hoşça kal."

Asansörün kapısı çoktan Ganimard'ın üzerine kapanmıştı ve aşağı iniyordu; her şey o kadar hızlı oldu ki yaşlı dedektif adamlarıyla aynı anda zemin kata inmişti. Tek kelime etmeden bahçeyi geçtiler ve kaçışın gerçekleştiği hizmetkârlar katına giden merdivenleri çıkmaya başladılar.

Bir sürü dönüşü olan uzun bir koridor ve kilitli olmayan bir odaya açılan birçok küçük oda vardı. Kapının diğer tarafında benzer koridor ve benzer odaları olan bir başka ev vardı ve koridorun sonunda da hizmetkârların kullandığı merdivenler. Ganimard merdivenlerden indi, bir bahçe ve girişi geçti ve sonra kendini Picot Sokağı'nda buldu. O saat durumu kavradı: İki ev, aynı derinlikteki arsalara inşa edilmiş, sırtları bitişik ama ön tarafları birbirine altmış metre uzakta bulunan ve paralel uzanan iki sokağa bakıyordu.

Kapıcıyı buldu ve kimliğini gösterip sorgulamaya başladı:

"Biraz önce dört adam geçti mi buradan?"

"Evet; dördüncü ve beşinci kattan iki hizmetkâr ve iki arkadaşları."

"Dördüncü ve beşinci katta kim oturuyor?"

"Fauvel adlı iki adam ve Provost adlı kuzenleri. Bugün taşındılar; geride biraz önce buradan geçen iki hizmetkârlarını bırakmışlardı."

"Ah!" diye düşündü Ganimard. "Ne büyük bir fırsatı kaçırmışız! Tüm çete bu evlerde oturuyormuş!"

Ve çaresiz bir şekilde bir sandalyeye çöktü.

***

Kırk dakika sonra iki beyefendi Kuzey Demiryolu İstasyonu'na doğru gidiyorlardı ve Calaix Ekspresi'ni yakalamak için acele ediyorlardı; peşlerinde ise onların valizlerini taşıyan bir hamal vardı. Adamlardan birinin

kolu askıdaydı ve yüzünde hastalıklı bir solgunluk vardı. Diğerinin ise keyfi yerindeydi.

"Acele etmeliyiz Wilson yoksa treni kaçıracağız... Ah! Wilson, bu on günü hiç unutmayacağım!"

"Ben de."

"Ah! Ne büyük bir savaştı ama!"

"Muhteşem."

"Orada burada birkaç geri püskürtülme oldu..."

"Ama sonuçta?"

"Sonunda zafer benim oldu. Arsen tutuklandı! Mavi elmas ele geçirildi!"

"Ve benim kolum kırıldı."

"Böylesi bir zaferde kırık bir kolun ne önemi olabilir ki?"

"Kırılan kol özellikle benimse."

"Ah! Hatırlamıyor musun Wilson; hani kolun kırıldığında, eczaneden bir kahraman gibi acı çekerken sen, işte o zaman bu gizemle ilgili ilk ipucunu bulmuştum?"

"Ne şans!"

Vagonların kapıları kapatıldı.

"Herkes trene! Acele edin beyler!"

Hamal boş bir kompartımana atlayıp valizleri yerleştirirken Sholmes da zavallı Wilson'a yardım ediyordu.

"Ne oldu Wilson? Kendini bırakmadın değil mi? Hadi, kendini topla hemen."

"Ben iyiyim."

"O halde sorun nedir?"

"Sadece tek elimin olması."

"Ne olmuş ki?" diye bağırdı Sholmes neşeyle. "Kırık kolu olan bir tek sen yoksun. Haydi neşelen!"

Sholmes hamala bir miktar bahşiş verdi.

"Teşekkür ederim Bay Sholmes!" dedi hamal.

İngiliz adama baktı; Arsen Lüpen'di.

"Sen!... Sen!... " diye şaşkınlıkla kekeledi.

Ve Wilson durumu özetlemek isteyen bir adamın sesiyle konuştu:

"Sen! Ama sen tutuklanmıştın! Sholmes bana öyle dedi. Seni bıraktığında başında Ganimard ve otuz adam varmış!"

Lüpen kollarını kavuşturdu ve dingin bir sesle,

"Hoşçakal demeden sizi göndereceğimi mi düşündünüz? Her zaman aramızda var olacak o dostane ilişkiden sonra üstelik? Bu benim için son derece kaba ve hoş olmayan bir davranış olurdu" dedi.

Tren ıslık çaldı. Lüpen devam etti:

"Kusura bakmayın, gereken her şey var mı yanınızda? Sigara, kibrit vs. evet... ve akşam gazetesi falan? Gazetelerde benim tutuklanmamla ilgili bir haber bulacaksınız... Bu da sizin son maceranız olacak Bay Sholmes. Elveda. Sizi tanıdığıma çok sevindim. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa bundan büyük mutluluk duyarım..."

Platforma atladı ve kapıyı kapattı.

"Güle güle" dedi yeniden mendilini sallarken. "Güle güle. Size yazacağım. Eh, siz de bana yazarsınız değil mi? Ve Wilson kırık kolun için... gerçekten üzgünüm... sizden haber almayı umuyorum. Bir kartpostal. Adresim çok basit: Lüpen, Paris. Bu yeterli... Güle güle... Görüşmek üzere."

VII

Yahudi Lambası

Herlock Sholmes ve Wilson, şöminenin karşısında rahat koltuklarda oturmuş ve ayaklarını yanan kömürün ısıttığı duvara uzatmışlardı.

Sholmes'un gümüş şeritli gül ağacından piposu sönmüştü. İçindeki külleri döktü, yeniden doldurdu, yaktı, geceliğinin eteklerini dizlerinin üzerine çekti ve piposundan büyük dumanlar savurdu; pipodan çıkan dumanlar tavana yükseliyor ve hayali halkaların imgeleri tavanda dolaşıyordu.

Wilson, büyük yuvarlak gözlerinde sahibinin emirlerine uymaktan başka hiçbir arzusu olamayan ve ateşin önünde yatan bir köpek efendisine nasıl bakarsa Sholmes'a öyle bakıyordu. Efendisi sessizliği bozacak mıydı? Bu dalıp gitmelerinin nedenini ona söyleyecek miydi ve bu sadık dostunu düşüncelerinin büyülü diyarına davet edecek miydi?

Sholmes bir süre daha sessizliğini koruyunca Wilson dayanamayıp konuştu:

"Her şey şu an sessiz. Hiçbir davanın gölgesi bizim bu huzurlu anlarımızı bozmamalı."

Sholmes cevap vermedi, ama çıkardığı halkalar artık daha şekilliydi ve Wilson dostunun bu tırı vırı gerçekten -büyük bir adam meditasyon anındayken rahatsız edilmemelidir- büyük keyif aldığını gözlemledi. Cesareti kırılan Wilson ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti.

Kirli evlerin ön yüzlerinin baktığı sokakta kimsecikler yoktu ve bu sabah yağan sağanak yağmur altında evler olduğundan daha fazla kasvetli görünüyordu. Bir taksi geçti, sonra bir tane daha. Wilson günlüğüne onların plaka numaralarını yazdı. Ne olacağını kim bilebilir ki?

"A!" diye bağırdı. "Postacı."

Uşağın yol gösterdiği adam içeri girdi.

"İki taahhütlü mektup efendim... Lütfen imzalar mısınız?"

Sholmes faturaları imzaladı, adamı kapıya kadar geçirdi ve döndüğünde mektuplardan birini açıyordu.

"Hoşuna gitmişe benziyor" dedi Wilson bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Mektupta ilginç bir iş teklifi var. Bir dava için endişeleniyordun, işte al sana bir tane. Oku... "

Wilson okumaya başladı:

"Bayım,

Sizin hizmetlerinizden ve deneyimlerinizden yararlanmak

isterim. Ciddi bir hırsızlığın kurbanıyım ve olay hâlâ çözülemedi. Size olayla ilgili bilgi verecek bir sürü gazete yolluyorum; bu davayı çözerseniz size evimi vereceğim ve bir de üzerine dilediğiniz tutarı yazacağınız tarafımdan imzalanmış boş bir çeki size takdim edeceğim.

Telgrafla yanıt vermenizi rica ediyorum ve çok teşekkür ediyorum.

Mütevazı hizmetkârınız,
Baron Victor d'Imblevalle,
Murillo Sokağı No. 18, Paris."

"Ah!" diye bağırdı Sholmes, "Bu kulağa iyi geliyor... Paris'e küçük bir seyahat... Neden olmasın Wilson? Arsen Lüpen'le olan ünlü düellomdan bu yana oraya gitmek için bir neden çıkmadı. Dünyanın başkentini daha az stresli koşullarda ziyaret etmekten büyük keyif alacağım."

Çeki yırtıp atarken Wilson, henüz eski gücüne kavuşamamış olan kolunu kaldırıp Paris'e ve Parislilere sövüp sayıyordu; bu arada Sholmes ikinci mektubu açtı. Anında yüzünde bir endişe ifadesi ve alnında bir sıkıntı kırışıklığı belirdi mektubu okurken; sonra mektubu tortop edip öfkeyle yere fırlattı.

"E? Sorun nedir?" diye sordu Wilson endişeli bir sesle.

Yerden mektubu aldı, açıp düzeltti ve giderek artan bir şaşkınlıkla okumaya başladı:

"Bayım,

Size büyük bir hayranlık duyuyorum ve ününüze de büyük saygım var. Paris'e bir vaka için çağrıldığınızı biliyorum ama inanın bu konuyla ilgili yapacak hiçbir şeyiniz olmadığı için sizi uyarmak isterim. Müdahaleniz daha çok zarara yol açacak; çabalarınız yürekler acısı bir şekilde sonuçlanacak; ve yenilginizle ilgili kamuoyuna bir de itirafta bulunmanız gerekecek.

Bizi bağlayan aramızdaki dostluğa dayanarak sizi böylesi bir aşağılamadan koruma amacıyla, şöminenizin karşısında huzurlu bir şekilde kalmaya devam etmenizi öneriyorum.

Bay Wilson'a selamlarımı iletin ve size de saygılarımız sunuyorum.

Arsen Lüpen."

"Arsen Lüpen" diye tekrarladı Wilson şaşkın bir halde.

Sholmes masaya bir yumruk indirdi ve bağırdı:

"Ah! Aptal, beni taciz etmeye devam ediyor! Sanki ben bir okul çocuğuymuşum gibi bana gülüyor! Kamuoyuna yenilgi mi itiraf edecekmişim! Mavi elması ona zorla geri ben verdirmedim mi?"

"Korkuyor bence" dedi Wilson.

"Saçma! Arsen Lüpen korkmuyor ve bu alaycı mektup da bunun kanıtı."

"Ama Baron Victor d'Imblevalle'in sana mektup yazdığını nerden biliyordu ki?"

"Ben nerden bileyim? Bana böyle aptalca sorular sorma, evladım."

"Düşündüm ki... Sandım ki... "

"Ne? Benim bir kâhin olduğumu mu? Ya da büyücü?"

"Hayır, ama senin muhteşem şeyler yaptığını biliyorum."

"Hiç kimse muhteşem şeyler yapamaz. Senden farklı değilim. Düşünürüm, çıkarımlarda bulunurum ve sonuçlandırırım; hepsi bu. Ama kehanetten haber vermem. Sadece aptallar yapar bunu."

Wilson kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış köpekler gibiydi ve Sholmes'un neden hızlı ve sinirli adımlarla odayı arşınladığına dair kehanetlerde bulunmaya çalışmak gibi bir aptallık yapmamaya karar verdi. Ama Sholmes uşağın zilini çalıp valizini istediğinde, arkadaşının hareketlerini düşündü, çıkarımlarda bulundu ve şu sonuca vardı: Sholmes bir geziye çıkmak için hazırlanıyordu.

Wilson matematiksel bir doğruluğu kanıtlamış gibi Sholmes'a böyle bir iddiada bulunmak için kendine izin verdi:

"Sholmes, Paris'e gidiyorsun, öyle mi?"

"Mümkündür."

"Ve Baron Victor d'Imblevalle'a yardım etmektense, Lüpen'in hakaretleri seni buna sevk etti."

"Ah, ah! Eski dostum" dedi Sholmes yürüyüşünü yarıda keserek. "Sağ koluna olan şeyin sol kolunun da başına gelmesinden hiç korkmuyorsun."

"Bana ne olabilir ki? Sen orada olacaksın."

"İşte konuşma şekli budur, Wilson. O zeki Fransız

eldiveniyle yüzümüze vurduğunda ne kadar büyük bir hata yaptığını ona göstereceğiz. Acele et Wilson, ilk treni yakalamalıyız!"

"Baron'un gönderdiği gazeteleri beklemeden mi?"

"Ne yararları olacak ki?"

"Bir telgraf yollayacağım."

"Sakın; bunu yaparsan Lüpen gelişimden haberdar olur. Bunu bilmesini istemem. Wilson bu sefer gizli saklı savaşacağız."

***

O öğleden sonra iki arkadaş Dover'da gemiye bindi. Geçiş çok güzel olmuştu. Calaix'tan Paris'e giderken bindikleri trende Sholmes üç saat uyurken, Wilson da kompartımanın kapısında nöbet tuttu.

Sholmes iyi tarafından kalktı. Arsen Lüpen'le bir başka düello düşüncesi onu sevindirdi ve ellerini güzel bir tatili bekleyen bir adam havasında ovuşturdu.

"En sonunda" diye bağırdı Wilson, "yeniden çalışmaya başlıyoruz."

Ve o da ellerini aynı keyifle ovuşturdu.

İstasyonda Sholmes paketleri aldı ve arkasında valizleri taşıyan Wilson'la, biletlerini teslim etti ve hemen işe koyuldu.

"Hava çok güzel Wilson... Mavi gökyüzü ve pırıl pırıl güneş! Paris bize krallara yaraşır bir karşılamada bulunuyor!"

"Evet, ama ne kadar kalabalık."

"Ne kadar kalabalık olursa Wilson, o kadar fark edilmeyiz. Bu kalabalıkta kimse bizi tanıyamaz."

"Bay Sholmes?"

Durdu, biraz da şaşırdı. Ona ismiyle kim hitap edebilirdi ki? Yanında bir kadın duruyordu; elbisesi narin bedenine tam uymuş ve yüzünde üzgün ve endişeli bir ifade bulunan genç bir kız. Sorusunu yineledi:

"Siz Bay Sholmes musunuz?"

Sholmes kafası karışmış bir şekilde sessizce kalmaya devam edince kız üçüncü kez sordu:

"Bay Sholmes'la tanışma onuruna mı erişiyorum?"

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu dedektif karşısındaki şüpheli biriymiş gibi bakarak.

"Beni dinlemek zorundasınız Bay Sholmes, çünkü bu çok ciddi bir mesele. Sizin Murillo Sokağı'na gittiğinizi biliyorum."

"Ne de-di-niz?"

"Biliyorum. Biliyorum... Murillo Sokağı, numara 18. Oraya gitmemelisiniz, hayır gitmeyin sakın. Pişman olacağınızı temin ederim. Konuyla bir ilgim olduğunu düşünmeyin. Bunu doğru olduğu için yapıyorum... Yani vicdanım böyle yapmamı söylüyor."

Sholmes uzaklaşmaya çalıştı ama kız ısrar ediyordu:

"Lütfen, yalvarıyorum, tavsiyemi göz ardı etmeyin... Ah! Keşke sizi nasıl ikna edeceğimi bilebilsem! Bana bakın! Gözlerime bakın! Samimiler... Gerçeği söylüyorlar!"

Kız korkusuz ama masum, güzel gözleriyle, ciddi ve net bir bakış attı Sholmes'a. Gözlerinden ruhu apaçık okunuyordu.

Wilson konuşurken başını salladı:

Bayan dürüst görünüyor."

Evet " diye doğruladı kız, "ve güvenmelisiniz... "

"Size güveniyorum bayan" dedi Wilson.

"Ah, beni ne kadar mutlu ettiniz. Peki ya arkadaşınız? Hissediyorum... Eminim hatta! Ne mutluluk ama! Şimdi her şey tamam oldu! Ne güzel bir fikrim var ama... Ah! Her yirmi dakikada bir Calais'ten tren var... Ona yetişmelisiniz... Çabuk, beni takip edin... Bu taraftan gelin... tam zamanı şimdi!" dedi kız.

Kız onları peşinden sürüklemeye çalıştı. Sholmes kızı kolundan yakaladı ve elinden gelen en nazik sesle konuştu:

"Bayan, isteklerinizi yerine getiremediğim için kusura bakmayın, ama bir kere başladığım işi asla yarım bırakmam."

"Size yalvarıyorum... Rica ediyorum... Ah! Keşke size bir anlatabilsem."

Sholmes dışarı çıktı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Wilson kıza,

"Korkmayın... Sona gelmek üzere. Hiçbir zaman kaybetmedi o" dedi.

Ve Sholmes'a yetişmek için koşmaya başladı.

İstasyondan ayrılır ayrılmaz kocaman siyah harflerle yazılmış kelimelerle karşılaştılar. Bir grup aylak adam caddede ellerinde demir sopalarla kaldırımda bir aşağı bir yukarı uygun adım yürüyorlardı ve sırtlarında da birinin çok kolay bir şekilde okuyabileceği üzerinde şu yazıların olduğu posterler taşıyorlardı:

ARSEN LÜPEN HERLOCK SHOLMES'A KARŞI.
HERLOCK SHOLMES VE ARSEN LÜPEN ARASINDAKİ KARŞILAŞMA. İNGİLİZ ŞAMPİYON'UN REKABETİ. BÜYÜK DEDEKTİF MURILLO SOKAĞI'NIN GİZEMİNE SALDIRIYOR. AYRINTILARI ECHO DE FRANCE'DA OKUYUN.

Wilson başını salladı.

"Şuna bak Sholmes; biz de gizlice geldiğimizi sanıyorduk. Murillo Sokağı'nda bizi karşılamak için ellerinde kadeh ve şampanyayla muhafız alayını bekliyor olarak görmek beni pek de şaşırtmazdı" diye konuştu.

"Wilson, komik olduğunda gerçekten hayvani bir şekilde komik oluyorsun" diye gürledi Sholmes.

Adamlardan birine, onu yakalayıp elinde tuttuğu afişi parçalamak niyetiyle yaklaştı. Ama etraflarında bir sürü insan vardı; afişleri okuyor, gülüyor ve şakalar yapıyorlardı.

Öfke dolu sesini bastırmaya çalışarak Sholmes afiş taşıyan bir adama,

"Sizi ne zaman tuttular?" diye sordu.

"Bu sabah."

"Ne zamandır buradasınız?"

"Bir saattir."

"Ama afişler siz gelmeden hazırlanmıştı, değil mi?"

"Ah, evet, bu sabah ajansa vardığımızda çoktan hazırlardı."

O zaman Sholmes, Arsen Lüpen'in onun meydan okumasını önceden gördüğünü tahmin etti. Üstelik Lüpen tarafından yazılan mektup onun bu savaşa istekli olduğunu ve bu zorlu mücadele için kılıçları önceden hazırladığını fark etti. Neden ama? Arsen Lüpen'i bu savaşı yeniden yapmaya iten sebep neydi?

Sholmes bir an tereddüt etti. Lüpen, zaferinden o kadar emindi ki şimdiden küstahlık gösterileri yapıyordu. Ve Sholmes, daha ilk yardım çağrısına koşarak bu tuzağın içine düşmemesi gerektiğini biliyordu.

Yine de bir araba çevirdi.

"Gel Wilson! Murillo Sokağı, numara 18!" diye bağırdı alışılmış bir enerji patlamasıyla. Sanki bir boks karşılaşmasına katılacakmış gibi şişmiş damarları ve sıkılı yumruklarıyla arabaya atladı.

***

Murillo Sokağı'nda, sırtları Pare Monceau'ya dönük muhteşem özel malikâneler yer alıyordu. Bu evlerden en etkileyicisi ise Baron d'Imblevalle'in sahip olduğu ve oturduğu 18 numaralı evdi ve sahibinin zevki ve varlığına göre son derece lüks döşenmişti. Evin önünde bir bahçe vardı ve arka tarafta ağaçların olduğu bir bahçe daha vardı; bahçedeki ağaçların dalları parkın ağaçlarıyla sarmaş dolaş olmuştu.

Zili çaldıktan sonra iki İngiliz içeri alındı, bahçeyi geçtiler ve kapıda bir uşak tarafından karşılandılar. Uşak daha sonra onları arka bahçeye bakan küçük bir odaya aldı. Oturdular ve etrafa bakarak odayı dolduran değerli eşyaların hızlıca bir incelemesini yaptılar.

"Her şey çok seçkin" dedi Wilson "ve son derece zevkli. Bu tür eşyaları toplama zevkine sahip biriyle ilgili bir çıkarsama yaparsak en az elli yaşında diyebiliriz Baron için."

Kapı açıldı ve içeri Baron d'Imblevalle karısıyla birlikte girdi. Wilson'ın çıkarımının aksine son derece genç, seçkin görünümlü ve hem konuşmalarında hem de davranışlarında neşeli bir çiftti. Minnettarlıklarını gösterme konusunda ise son derece cömerttiler:

"Gelmeniz ne büyük incelik! Size bu kadar zahmet verdiğimiz için kusura bakmayın! Hırsızlık olayı olmasa sizinle tanışmamış olacaktık."

"Şu Fransızlar ne büyüleyici insanlar!" diye düşündü Wilson her zamanki bildiğimiz çıkarımlarından birini yaparak.

"Ama vakit nakittir." dedi Baron "Özellikle de sizin zamanınız Bay Sholmes. O yüzden hemen konuya geleceğim. Olay hakkında ne düşünüyorsunuz? Çözebilecek misiniz?"

"Cevaplamadan önce ne olduğunu bilmem gerek."

"Bildiğinizi sanıyordum."

"Hayır; size her şeyi sormak zorundayım, en küçük ayrıntısına kadar. Öncelikle olay nedir?"

"Hırsızlık" dedi Baron.

"Ne zaman oldu?"

"Geçen cumartesi" diye cevapladı Baron, "ya da cumartesi gecesi süresinde yahut pazar sabahı."

"Altı gün önce. Bana olayla ilgili ne anlatabilirsiniz?"

"Öncelikle bayım, ben ve eşimin bulunduğumuz durumun gereksinimleri nedeniyle çok az dışarı çıktığımızı söylemeliyim. Çocukların eğitimi, birkaç resepsiyon ve evin bakımı ve dekorasyonu ile ilgili işler tüm hayatımız desem doğru olur; ve akşamları genellikle eşime ait olan

ve bazı sanat eserlerini bir araya getirdiğimiz bu özel odada vakit geçiririz. Geçen cumartesi gecesi saat on birde ışıkları kapattım ve her zamanki gibi eşim ve ben odamıza çekildik."

"Odanız nerede?" diye sordu dedektif.

"Bu odaya bitişik. İşte kapısı. Ertesi sabah, yani pazar sabahı erkenden kalktım. Suzanne, yani eşim hâlâ uyuduğu için onu uyandırmamak adına sessiz bir şekilde odadan çıktım. Yatmadan evvel kapattığımız pencereyi açık bulunca şaşkınlıktan donakaldım."

"Bir uşak..."

"Hayır, biz zili çalmadan kimse odaya giremez. Üstelik önlem olarak antreye bağlı ikinci kapıyı mutlaka sürgülerim. Bu yüzden pencere dışarıdan açılmış olmalı. Zaten kanıtım da var: Pencerenin ikinci camı, sağdaki -kilide yakın olan- kesilmişti."

"Peki o pencere nereye bakıyor?"

"Sizin de görebileceğiniz gibi taş bir tırabzanla çevrilmiş bir balkona bakıyor. Şu an birinci kattayız ve evin arkasındaki bahçeyi ve onu Pare Monceau Parkı'ndan ayıran demir çitleri görüyorsunuz. Hırsızın parktan geldiği, çiti bir merdiven yardımıyla tırmanıp pencerenin altındaki terasa ulaştığı çok açık."

"Çok açık, öyle mi?" diye sordu Sholmes.

"Şey, çünkü çitin diğer tarafındaki yumuşak toprakta bir merdivenin altının bıraktığı iki çukur buldular ve aynı çukurlardan pencerenin altında olduğunu da görebilirsiniz. Ve balkonun taş tırabzanında bir merdivenin bıraktığı aşikâr olan çizikler vardı."

"Pare Monceau geceleri kapatılıyor mu?"

"Hayır; ama kapatılıyor olsa bile numara 14'ün sırasında inşa edilmiş bir ev var ve biri oradan da girebilir."

Herlock Sholmes bir an düşündü ve sonra,

"Gelelim hırsızlık olayına. Bu odada olmuş olmalı" dedi.

"Evet; onikinci yüzyıl Meryem'i ile kabartmalı gümüş sinagogun arasında küçük bir Yahudi lambası vardı. O çalınmış."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Ah! Peki Yahudi lambası nedir?" diye sordu dedektif.

"Eski çağlarda Yahudiler tarafından kullanılan bir tür bakır lamba; bir yağ kabını destekleyen ayağı vardır ve bu kaptan fitillere yönelik pek çok gaz memesi uzanmaktadır."

"Söylediklerinize bakarsak küçük bir değeri var."

"Elbette büyük bir değeri yok. Ama içindeki gizli bir bölmeye muhteşem güzellikte bir mücevher koymuştuk; yakut ve zümrütlerle bezenmiş altın bir ejderha ki çok büyük bir değeri var."

"Neden oraya sakladınız?"

"Oh! Bayım, öylesi bir saklama yerinden faydalanmak tuhaf bir düşünce biliyorum ama bir sebebi yok."

"Kimse biliyor muydu?"

"Hiç kimse."

"Hırsız dışında hiç kimse" dedi Sholmes. "Yoksa bir lambayı çalma zahmetine girmezdi."

"Elbette. Peki bunu nerden biliyordu? Biz bile o gizli mekanizmayı tesadüf eseri öğrendik."

"Tesadüfi bir şekilde bir başkası da öğrendi... Bir uşak... Bir tanıdık. Neyse devam edelim: Polise bildirmişsinizdir sanırım."

"Evet. Sorgu yargıcı incelemesini bitirdi. Önde gelen gazetelere bağlı muhabir-dedektifler de araştırmalarını yaptı. Ama size de yazdığım gibi, bu gizem çözülemeyecekmiş gibi geliyor bana."

Sholmes ayağa kalktı, pencereye gitti, çerçeveyi, balkonu, terası inceledi; büyüteciyle tırabzandaki çiziklere baktı ve sonra Baron'dan onu bahçeye götürmesini istedi.

Dışarıda Sholmes hasır koltuğa oturdu ve evin çatısına hülyalı gözlerle baktı. Sonra yerdeki merdiven izlerini korumak için konulmuş olan tahta kutulara doğru yürüdü. Kutuları kaldırdı, yere diz çöktü, çukurları inceledi ve ölçümler yaptı. Çitin diğer yanındaki çukurlarda da benzer bir inceleme yaptıktan sonra, Baron'la birlikte Bayan d'Imblevalle'in onları beklediği küçük odaya geri döndüler. Kısa bir sessizlikten sonra Sholmes,

"Hikâyenizin başından bu yana Baron, hırsızın baş vurduğu bu basit yöntemler beni çok şaşırttı. Merdivene tırmanmak, camı kesmek, değerli eşyayı almak ve çekip gitmek. Yo, işler böyle yürümez. Bu çok yalın, çok basit" dedi.

"E, ne düşünüyorsunuz?" dedi Baron.

"Yahudi lambasının Arsen Lüpen'in talimatıyla çalındığını."

"Arsen Lüpen mi?" diye bağırdı Baron.

"Evet, ama bunu kendisi yapmadı, çünkü hiç kimse dışarıdan girmedi. Belki de bir hizmetkâr bir yağmur oluğundan üst kata tırmandı; bahçedeyken böyle bir oluk fark ettim çünkü."

"Bunu size düşündüren şey nedir?"

"Arsen Lüpen bu odadan eli boş ayrılmazdı."

"Eli boş mu? Ama lambayı çaldı!" diye bağırdı Baron şaşkınlıkla.

"Ama o elmaslarla bezeli enfiye kutusunu ya da opal kolyeyi geride bırakmış. Eğer bir şeyi almadan bırakıyorsa bu onu taşıyamadığı içindir" dedi dedektif.

"Ama dışarıdaki merdiven izleri?"

"Yanlış bir iz. Şüpheleri dağıtmak için bilerek yapılmış."

"Ya tırabzandaki çizikler?"

"Saçmalık! Zımpara kâğıdıyla yapılmış. Parçalarını bahçede bulmuştum, işte bakın."

"Merdiven izlerini nasıl açıklıyorsunuz peki?" diye sordu Baron.

"Sahte! Pencerenin altındaki ve çitin yanındaki dikdörtgen çukurları inceleyin. Benzer şekillere sahipler, ama evin yakınındaki çukurların birbirine daha yakınken, çitin oradaki izlerin birbirine daha uzak olduklarını gördüm. Bu ne demek? Bence, bu izleri bırakmak için hazırlanmış özel bir sopayla yapılmış bunlar."

"O halde en iyi kanıt sopanın kendisi olacak."

"İşte burada!" dedi Sholmes, "Onu defne ağacından bir kutunun altında bahçede buldum."

Baron, dedektifin yeteneği karşısında saygıyla eğildi.

İngiliz eve geleli daha kırk dakika geçmişti ve olay üzerine geliştirilmiş tüm teorileri, aşikâr ve inkâr edilemez gibi görünen tüm gerçekleri yerle bir etmişti. Ama olayın gerçekleri artık daha sağlam bir temele dayanıyor gibiydi, yani Herlock Sholmes'un keskin zekâsına.

"Evdeki hizmetçilere yönelik yaptığını suçlama çok ciddi bir şey" dedi Barones. "Hizmetkârlarımız uzun zamandır bizimle ve hiçbiri bize ihanet etmez."

"Hiçbiri size ihanet etmediyse, nasıl oluyor da sizin mektup yazdığınız aynı gün bu mektubu alabiliyorum? Bunu açıklar mısınız?"

Arsen Lüpen'in gönderdiği mektubu Barones'e uzattı. Kadın şaşkınlık içinde bağırdı:

"Arsen Lüpen mi? Nasıl bilebilir bunu?"

"Birine bana yazdığınızı söylediniz mi?"

"Hiç kimseye" diye cevap verdi Baron. "Bu fikir aklımıza akşam yemeği yerken geldi."

"Hizmetçilerin önünde mi?"

"Hayır, sadece iki çocuğumuz vardı. Oh hayır! Sophie ve Henriette masadan kalkmışlardı, değil mi Suzanne?"

Bayan d'Imblevalle bir an düşündükten sonra yanıtladı soruyu:

"Matmazelle gitmişlerdi."

"Matmazel mi?" diye sordu Sholmes.

"Mürebbiye. Matmazel Alice Demun."

"Yemekleri sizinle mi yer?"

"Hayır, yemekleri kendi odasında yer."

Wilson'ın aklına bir fikir geldi.

"Mektubu kim postaladı?" diye sordu.

"Dominique tarafından ki kendisi yirmi yıldır benim uşaklığımı yapar" diye cevapladı Baron. "Bu yöndeki bir araştırma zaman kaybı olacaktır."

"Bir kişi kendini bir araştırmaya vermişse bu asla zaman kaybı olmaz" dedi Wilson sert bir şekilde.

İlk soruşturma tamamlanmıştı ve Sholmes dinlenmek için izin istedi.

Bir saat sonra akşam yemeğinde iki çocuğu, Sophie ve Henriette'i gördü; biri altı, diğeri sekiz yaşındaydı. Masada küçük bir sohbet yapıldı. Sholmes, ev sahiplerinin dostça önerilerine öyle tuhaf bir şekilde cevap verdi ki masadaki sohbet bir süre sonra yerini sessizliğe bıraktı. Kahve servis edildiğinde fincanındakileri bir çırpıda içip ayrılmak için ayağa kalktı.

O anda bir uşak içeri elinde Sholmes'a iletilmek üzere bir telefon mesajıyla girdi. Açtı ve okumaya başladı:

"Size inanılmaz bir hayranlık duyuyorum. Bu kadar kısa süre içinde elde ettiğiniz sonuçlar muhteşem. Beni korkutuyorsunuz."

Sholmes'un yüzünde bir öfke belirtisi görüldü ve mesajı Baron'a uzatarak,

"Ne düşünüyorsunuz bayım? Evinizin duvarlarında gözler ve kulaklar mı var?" diye sordu.

"Anlamıyorum" dedi Baron şaşkınlık içinde.

"Ben de; ama bu evde olup bitenlerden Arsen Lüpen'in nasıl haberdar olduğunu anlıyorum. Evdeki her sözü, her hareketi biliyor. Bundan hiç şüphe yok. Ama

bu bilgileri nasıl ediniyor? İşte çözmem gereken gizem bu ve onu öğrendiğimde her şeyi anlamış olacağım."

***

O gece, Wilson tüm görevlerini yerine getirmiş ve kuşkusuz iyi bir uykuyu hak etmiş bir adamın temiz vicdanıyla yatmaya gitti. Çabucak uykuya daldı ve Lüpen'i takip ettiği ve tek başına yakaladığı rüyasının tadını kısa zamanda çıkarmaya başladı; o kadar heyecanlanıp sinirleri gerildi ki uykusundan uyandı. Birisi yatağın kenarında duruyordu. Silahını aldı ve bağırdı:

"Kıpırdama Lüpen yoksa seni vururum!"

"Hey Tanrım! Wilson, ne yapıyorsun sen?"

"Oh! Sholmes! Sensin. Ne istiyorsun benden?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Hadi kalk."

Sholmes onu pencerenin önüne götürdü ve ona,

"Bak! Çitin öte tarafına... " dedi.

"Parka mı?"

"Evet. Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hayır, bir şey görüyor olmalısın."

"Ah! Evet, bir gölge... İki tane."

"Evet, çitin yakınında. Hareket ediyorlar. Çabuk!"

Çabucak merdivenlerden indiler ve bahçeye açılan odaya girdiler. Cam kapıdan iki gölgenin aynı yerde durduklarını gördüler.

"Çok tuhaf!" dedi Sholmes, "Ama sanırım evin içinde bir ses olursa duyabilirim."

"Evin içinde mi? Bu imkânsız! Herkes uyuyor" dedi Wilson.

"Şşş, dinle... "

O sırada çitin oradan alçak bir ıslık duyuldu ve evden hafif bir ışık geldiğini gördüler.

"Baron odasının ışığını açmış olmalı. Tam üzerimizde odası."

"Duyduğun ses o olmalı" dedi Wilson. "Belki onlar da çiti izliyorlardır."

Sonra ikinci bir ıslık duyuldu, ilkinden daha yumuşaktı.

"Anlamıyorum, anlamıyorum" dedi Sholmes rahatsız bir şekilde.

"Ben de" diye itiraf etti Wilson.

Sholmes anahtarı çevirdi, sürgüyü çekti ve kapıyı sessizce açtı. Daha yüksek sesli üçüncü bir ıslık daha duyuldu. Ve üstlerindeki ses daha da kuvvetli gelmeye başladı. Sholmes,

"Ses yukarıdaki özel odanın balkonundan geliyor galiba" dedi.

Başını yarı açık kapıdan dışarı uzattı ve hemen sonra geri çekildi. Sonra Wilson baktı. Hemen yakınlarında üstteki balkona dayanmış bir merdiven duruyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Sholmes, "Odada biri var. İşte duyduğumuz ses o. Çabuk, merdiveni çekelim!"

Ama o anda bir adam merdivenden hızla indi ve suç ortaklarının çitin öte tarafında onu beklediği yere doğru koşmaya başladı. Merdiveni de yanında götürüyordu. Sholmes ve Wilson adamı takip etti ve tam merdiveni çite

dayamak üzereyken onu yakaladılar. Çitin öte tarafından iki el silah atıldı.

"Yaralandın mı?" diye bağırdı Sholmes.

"Hayır" dedi Wilson.

Wilson adamı gövdesinden yakaladı ve onu tutmaya çalıştı, ama adam ona dönüp elindeki bıçağı Wilson'ın göğsüne sapladı. Wilson inledi, sendeledi ve yere düştü.

"Kahretsin!" diye bağırdı Sholmes, "Eğer onu öldürdülerse hepsini geberteceğim."

Wilson'ı çimenlere uzattı ve merdivene doğru koştu. Geç kalmıştı; adam çoktan merdiveni çıkmış, ortaklarına katılmış ve çalılıkların oradan kaçmıştı.

"Wilson, Wilson çok ciddi bir şey değil dostum! Sadece bir sıyrık!"

Evin kapısı açıldı ve Baron d'Imblevalle, arkasında uşakları ve ellerinde mumlarıyla ortaya çıktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Baron. "Bay Wilson yaralandı mı?"

"Oh! Sadece bir sıyrık" dedi Sholmes kendisini kandırarak.

Çok fazla kan kaybediyordu ve Wilson'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Yirmi dakika sonra doktor, bıçağın kalbin bir buçuk milim içine girdiğini söyledi.

"Bir buçuk mu? Ah, Wilson her zaman şanslı olmuştur" dedi neşeli bir sesle.

"Şanslı mı?" dedi doktor.

"Elbette! Güçlü iradesi sayesinde kısa zamanda ayağa kalkacaktır. Altı hafta yatak ve iki ay istirahatten sonra."

"Daha fazla değil yani?"

"Komplikasyonlar olmadığı sürece."

"Oh! Hay şeytan! Neden komplikasyonlar olmasını istesin ki?"

Sholmes, küçük odada Baron'a katıldı. Bu sefer gizemli ziyaretçi aynı şeyi yapmamıştı. Bu sefer acımasızca pis ellerini elmas enfiye kutusuna, opal kolyeye ve cebine doldurabileceği ne var ne yok her şeye uzatmıştı.

Pencere hâlâ açıktı; pencerenin bir camı kesilmişti ve sabah yapılan kısa bir araştırma merdivenin evin inşaatı sırasında kullanılan bir merdiven olduğu ortaya çıktı.

"Artık görüyorsunuzdur" dedi Baron d'Imblevalle oldukça ironik bir şekilde, "bu olay Yahudi lambasının bir?..."

"Evet, eğer polisin ilk teorisini kabul edersek" dedi Sholmes.

"Kabul etmediniz mi hâlâ? İkinci hırsızlık sizin teorinizi yerle bir etmedi mi şimdi?"

"Sadece benim teorimi doğruluyor, bayım."

"Bu inanılmaz! Dün gece hırsızlığın dışarıdan yapıldığına dair kesin kanıt buldunuz ve siz hâlâ Yahudi lambasının evden biri tarafından çalındığı teorisinde ısrar ediyorsunuz."

"Evet, hatta bundan eminim."

"Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Hiçbir şey açıklamıyorum bayım; birbiriyle ilişkili olan iki gerçeğe ulaştım ama henüz aralarındaki kayıp bağlantıyı bulamadım."

Konuşması o kadar samimi ve olumluydu ki Baron razı oldu.

"Pekâlâ, polise haber verelim" dedi.

"Hemen değil!" diye bağırdı Sholmes. "Hemen değil. İhtiyacım olduğunda sizin yardımınızı isteyeceğim, ama şimdi değil."

"Ama arkadaşınıza saldırdılar!"

"Bu her zaman olur. Sadece yaralandı. Doktorun lisansını kontrol edin. Ben olayın yasal tarafından sorumluyum."

***

Sonraki iki gün olaysız geçti. Sholmes hâlâ olayı dikkatli bir şekilde inceliyordu. Gerçi gururu kırılmıştı, çünkü hırsızlık olayı onun varlığına ve onu engelleme gücüne sahip olmasına karşın burnunun dibinde işlenmişti. Evde ve bahçede inceleme yaptı, hizmetkârları sorguladı ve mutfakla ahır arasında defalarca gitti geldi. Ve tüm çabaları sonuçsuz olsa da umudunu kaybetmedi.

"Başaracağım" diye düşündü, "ve çözüm bu evin duvarları içinde olmalı. Bu olay daha önce karanlıkta ve bilinmeyen bir yerde çalıştığım Sarışın Leydi olayı gibi değil. Bu sefer tam savaş alanındayım. Düşman Lüpen gibi görünmez değil; ama suç ortağı bu evin içinde gezip yaşayan etten ve kandan bir varlık. En belirsiz olanı bulmalıyım ki oyun benim olsun!"

İpucunu bir tesadüf eseri buldu.

Üçüncü günün öğleden sonrasında çocukların ders çalışması için ayrılmış olan odaya girdiğinde -değerli eşyaların olduğu özel odanın hemen üstündeydi- Henriet-

te'i gördü. Küçük kız makasını arıyordu.

"Bilirsiniz" dedi Sholmes'a kız, "önceki akşam aldığınız kâğıtlar gibi ben de kâğıtlar yapıyorum."

"Önceki akşam mı?"

"Evet, tam yemek bittiğinde üzerinde işaretler olan bir kâğıt almıştınız... Bilirsiniz, bir telgraf. Şey, ben de yapıyorum onlardan."

Sonra kız odadan ayrıldı. Bu sözle bazıları için çok da önemli görünmeyebilir, ne de olsa bir çocuğun sözleridir. Ama Sholmes dikkatli bir şekilde kızı dinledi ve sormaya devam etti. Hemen kızın peşinden koştu ve onu merdivenlerin başında yakaladı. Ona,

"Kâğıdın üzerine pullar ve işaretler mi yapıştırıyorsun?" dedi.

Henriette gururlu bir şekilde cevap verdi:

"Evet, onları kesip kâğıda yapıştırıyorum."

"Bu küçük oyunu kim öğretti size?"

"Matmazel... mürebbiye... Onu, bunu yaparken sık sık gördüm. gazetelerden kelimeleri kesip onları yapıştırıyor... "

"Ne yapıyor onlardan peki?"

"Göndereceği telgraf ve mektupları."

Sholmes yeniden çalışmasına döndü; ama edindiği bilgiden dolayı kafası karışmıştı ve bir sonuca varmaya çalışıyordu. Şömine rafının üzerinde bir yığın gazete duruyordu. Gazetelerin sayfalarını açtı ve içlerinden bazı sayfalarda kelimelerin kesilmiş olduğunu gördü. İlerleyen ya da devam eden kelimeleri okuduktan sonra kayıp olan sözcüğün büyük olasılıkla çocuk tarafından kesil-

miş olduğunu anladı. Gazetelerden birinin matmazel tarafından kesildiği kesindi ama ya diğerlerinden nasıl emin olacaktı?

Sholmes mekanik bir şekilde masada duran okul kitaplarına döndü; diğerleri kütüphanenin rafında duruyordu. Ansızın bir neşe çığlığı çıktı ağzından. Kütüphanenin bir köşesinde, eski alıştırma kitaplarının altında bir alfabe kitabı buldu; kitapta harfler resimlerle gösterilmişti ve o kitabın sayfalarından birinde eksik olan kelimenin kesilmiş olduğunu fark etti. İnceledi. Haftanın günlerinin yazılı olduğu bir listeydi. Pazartesi, salı, çarşamba gibi. Cumartesi eksikti. Yahudi lambasının hırsızı cumartesi gecesi ortaya çıkmıştı.

Sholmes kalbinin en ufak titremesinin ona şunu demek istediğini biliyordu: Zafere giden yolu bulmuştu. Gerçeğin ışığı, kesinlik hissi onu asla aldatmazdı.

Gergin elleriyle kitapları hızla incelemeye başladı. Kısa bir süre sonra başka bir şey buldu. Bir dizi şekil tarafından takip edilen büyük harflerle dolu bir sayfa. Harflerden ve şekillerden dokuz tanesi dikkatli bir şekilde kesilmişti. Sholmes, not defterine eksik olan harfleri ve şekilleri alfabetik ve sayısal sıralarına göre yazdı ve eline şöyle bir şey geçti:

CDEHNOPEZ 237.

"Evet, ilk başta gayet karmaşık bir bilmece gibi görünüyor" diye mırıldandı. "Ama harflerin yerini değiştirerek ve hepsini kullanarak iki ya da üç kelime elde edebilirim."

Boş yere uğraşıp durdu.

Tek bir çözüm olası görünüyordu; bunun gerçek çözüm olduğundan emin olana kadar her şekilde harfleri karıştırdı. Oysa ki çözüm öylece önünde duruyordu, çünkü sorunu gerçeğin mantığı ve olayın genel şartları ile harmonize etmişti.

O sayfa bulmayı umduğu harfleri içermiyordu, aslında o harflerden oluşturacağı kelimeler eksik kalıyordu ve orijinal kelimeler diğer sayfalardan alınmış harflerle tamamlanabilecekti. Bu şartlar altında aşağıdaki şu kelimeyi buldu:

REPONDZ CH 237.

İlk kelime gayet açıktı: Repondz (yani cevap vermek) demekti ve E harfi eksikti, çünkü kelime içinde iki tane E harfi vardı ve o kitapta her bir harften sadece bir tane bulunuyordu.

İkinci eksik kelime hiç şüphesiz 237 sayısının yardımıyla cevabın gönderileceği adres olmalıydı. Gün olarak cumartesi seçilmişti ve CH 237 numaralı adrese bir cevap gönderilmesi isteniyordu.

Ya da CH 237 belki üzerinde "genel teslimat" yazılarak herhangi bir postaneye de gönderilmiş olabilirdi yahut tekrar, eksik bir kelimenin bir parçası olabilirdi. Sholmes kitabı bir kez daha inceledi, ama kesilmiş diğer harfleri bulamadı. Bu yüzden bir sonraki emirlere kadar, var olan araştırmasına devam etmeye karar verdi.

Henriette odaya dönmüş ve onu izliyordu.

"Eğlenceli değil mi?"

"Çok eğlenceli" diye cevap verdi dedektif. "Ama başka kâğıtlar var sende? Ya da yapıştırmak için bana ve-

rebileceğin başka kestiğin harfler var mı daha doğrusu?"

"Kâğıtlar mı? Yok... Matmazel bundan hiç hoşlanmaz."

"Matmazel mi?"

"Evet, beni çoktan azarladı bile."

"Neden?" diye sordu Sholmes.

"Çünkü size bir şeyler anlattım... Ve o diyor ki bir insan sevdikleri hakkında bir şeyler anlatmamalı."

"Çok haklısın."

Henriette söylediği şeyin onaylanmasından o kadar mutlu oldu ki, elbisesinin kenarına iğneyle tutturulmuş ipek küçük çantasından üç düğme, iki küp şekerle birlikte bir parça kâğıdı çıkarıp Sholmes'a uzattı.

"Görüyor musunuz, size aynı kâğıttan veriyorum."

8279 numaralı bir taksinin plakasıydı bu.

"Bu numarayı nerden buldun?"

"Matmazelin cep kitabının içinden düştü."

"Ne zaman?"

"Pazar günü, o karmaşada, koleksiyonu için bir şeyler alırken."

"Kesinlikle! Şimdi sana azarlanmaktan nasıl korunacağını anlatacağım. Matmazele beni gördüğünü söyleme."

Sholmes daha sonra Baron d'Imblevalle'in yanına gitti ve onu matmazel konusunda sorguya çekti. Baron öfkeli bir şekilde cevap verdi:

"Alice Demun! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Bu kesinlikle imkânsız!"

"Ne zamandır size hizmet veriyor?"

"Sadece bir yıldır, ama bu evde en çok güvendiğim kişidir."

"Neden hâlâ onu görmedim peki?"

"Birkaç gündür burada değildi."

"Ama şimdi evde değil mi?" diye sordu dedektif.

"Evet, döndüğünden beri arkadaşınızın baş ucundan ayrılmadı. Bir hemşirenin tüm niteliklerine sahip... Nazik... Düşünceli... ve Wilson çok memnun görünüyor."

"Ah!" dedi Sholmes o saate kadar arkadaşını ne durumda olduğunu sormayı tamamen unutmuş bir halde. Bir an düşündükten sonra,

"Pazar sabahı dışarı çıktı mı?" diye sordu.

"Hırsızlığın ertesi günü mü?"

"Evet."

Baron karısını çağırdı ve ona sordu.

"Matmazel her zamanki gibi saat on birde çocuklarla çıkmıştı" diye cevap verdi.

"Ama ondan önce?"

"Ondan önce mi? Bir düşüneyim... Hırsızlıktan dolayı çok üzgündüm... Ama bir gece önce pazar sabahı çıkmak için izin istediğini hatırlıyorum... Paris'ten gelen bir kuzenini görmek için istemişti sanırım. Ama gerçekten ondan şüphelenmiyorsunuz değil mi?"

"Elbette değil... Ama onu görmek istiyorum."

Wilson'ın odasına gitti. Bir kadın hastanedekiler gibi gri kıyafetler giymiş, hastaya bir şeyler içirmek için üzerine eğilmişti. İngiliz konuşmaya çalıştı, ağzından mırıltılar çıktı ve sonra durdu. Sholmes'un şaşkın bakışları altında yaptığı işi bıraktı, şişeyi kaldırdı, sargı bezlerini

sardı ve saf masumiyetin baştan çıkarıcı gülümsemesiyle Sholmes'u selamladı.

Sholmes topuklarının üzerinde döndü, Baron d'Imblevalle'in otomobilinin bahçede olduğunu gördü, hemen atladı ve adresi Henriette'in verdiği kâğıdın üzerinde yazılı olan taksi şirketini bulmak için Levallois'a gitti. Pazar günü çalışan 8279 plakalı aracın sürücüsü orada olmadığı için Sholmes otomobili gönderdi ve adamı beklemeye başladı. Şoför gelince dedektife Pare Monceau Parkı'nın oradan bir kadın aldığını anlattı; siyah elbiseler içinde, kalın bir tül takan ve oldukça gergin görünen genç bir kadın olduğunu söyledi.

"Bir paket var mıydı yanında?" diye sordu dedektif.

"Evet, oldukça uzun bir paketti."

"Kadını nereye götürdün?"

"Des Ternes Bulvarı, Place Saint-Ferdinand'ın köşesine. Orada on dakika kaldı ve sonra yeniden Pare Monceau'ya döndü."

"Des Ternes'deki evi tanıyabilir misin?"

"Peh! Sizi oraya götüreyim mi?"

"Lütfen. Ama önce des Orfevres 39 numaraya götür beni."

Karakolda Ganimard'ı gördü.

"Bay Ganimard, zamanınız var mı?"

"Eğer Lüpen'le ilgiliyse hayır!"

"Lüpen'le ilgili."

"O halde hiç zamanın yok."

"Ne! Pes mi ediyorsun... Kaçınılmazın önünde eğiliyor musun?"

"Yenileceğimizden emin olduğumuz eşitsiz bir sa-

vaşta olmaktan yoruldum. Lüpen hem benden hem de ikimizden daha güçlü; bu yüzden teslim olmalıyız" dedi Ganimard.

"Teslim olmayacağım."

"Teslim olmanı sağlayacak, diğerlerine yaptığı gibi."

"Ve sen de bunu görmekten mutlu mu olacaksın, ha Ganimard?"

"Her şekilde bu gerçekleşecek" dedi Ganimard açık sözlülükle. "Ve madem sen onu takip etme konusunda kararlısın o zaman seninle geleceğim."

Birlikte arabaya bindiler ve des Ternes Bulvarı'na doğru yola çıktılar. Talimatları üzerine araba caddenin diğer tarafında durdu; evden biraz uzakta, terasındaki küçük bitkilerin arasındaki masada iki adamın oturduğu bir kafenin önüne çektiler arabayı. Hava kararmaya başlamıştı.

"Garson," dedi Sholmes, "yazı yazmak için bir şeyler lütfen".

Bir not yazdı, garsonu çağırdı ve ona işaret ettiği evin kapıcısına vermek üzere kâğıdı verdi.

Birkaç dakika sonra kapıcı önlerinde duruyordu. Sholmes ona pazar sabahı siyah elbiseli bir kadını görüp görmediğini sordu.

"Siyah elbiseli mi? Evet, saat dokuzda! İkinci kata çıktı."

"Onu sık sık görür müsün?"

"Hayır, ama geçenlerde... Geçen hafta onu her gün burada gördüm."

"Ya pazardan bu yana?"

"Sadece bir kez... Bu gün."

"Ne? Bugün geldi mi?"

"Şimdi burada."

"Burada mı?"

"Evet, on dakika önce geldi. Arabası her zamanki gibi Place Saint-Ferdinand'da bekliyor. Onunla kapıda karşılaştım."

"İkinci katta kim oturuyor?"

"İki kişi: Kadın terzisi Bayan Langeais ve mobilyalı iki odayı bir ay önce Bresson adı altında kiralayan bir beyefendi."

"Neden Bresson adı altında dedin?"

"Çünkü bunun uydurma bir isim olduğunu düşünüyorum. Karım odalarla ilgileniyor ve şey... Aynı isme sahip iki gömlek bile yok."

"Çoğu zamanını orada mı geçiriyor?"

"Hayır, neredeyse çoğu zaman dışarıda. Üç gündür evde yok."

"Cumartesi gecesi evde miydi?" diye sordu Sholmes.

"Cumartesi gecesi mi? Bir düşüneyim... Evet, cumartesi gecesi geldi ve tüm gece evde kaldı."

"Nasıl bir adam peki?"

"Şey, buna şöyle cevap vereyim. Son derece değişken. Bazen büyük, bazen küçük; kâh zayıf kâh şişman... kimi zaman esmer, kimi zaman açık tenli. Her zaman onu tanıyamıyorum."

Ganimard ve Sholmes bakıştılar.

"Bu o, tamam" dedi Ganimard.

"Ah" dedi kapıcı, işte kız orada."

Matmazel evden çıkmış Place Saint-Ferdinand'da bekleyen arabasına doğru yürüyordu.

"Ve işte Bay Bresson."

"Bay Bresson mu? Hangisi?"

"Kolunun altında kutu olan adam." Ama adam kızla ilgilenmiyordu. Kız arabasına tek başına gidiyordu.

"Onları hiç birlikte görmemiştim" dedi kapıcı.

İki dedektif de ayağa kalktı. Caddenin ışıkları altında adamın Arsen Lüpen olduğunu anladılar; kızın tam tersi istikamette bir yöne gidiyordu.

"Hangisini takip edeceksin?" diye sordu Ganimard.

"Lüpen'i takip edeceğim elbette. En büyük oyun o."

"O zaman ben de kızı takip ediyorum" dedi Ganimard.

"Hayır hayır" dedi Sholmes çabucak, kızın kimliğini Ganimard'a ifşa etmek istemiyordu çünkü. "Onu nerede bulacağımı biliyorum. Benimle gel."

Kendilerini akan kalabalığın arasına ve gazete büfelerinin arkasına gizlemeye özen göstererek belirli bir mesafeden Lüpen'i takip etmeye başladılar. Çok kolay bir takip oluyordu, çünkü Lüpen sağa sola dönmeden dümdüz ilerliyordu, ama ancak profesyonel keskin bir gözün fark edebileceği şekilde hafifçe, neredeyse belli belirsiz sağ bacağı aksıyordu. Bu aksama Ganimard'ın gözünden kaçmamıştı. Sholmes'e dönüp,

"Topal taklidi yapıyor. Ah! İki ya da üç polisi çağırmış olsaydık ve birden üstüne çullansaydık! Onu kaybetme gibi bir durum söz konusu olmazdı!" dedi.

Ama Porte de Ternes'e ulaşmadan başka polis çağırma niyetleri yoktu ve istihkâmları geçtikten sonra yardım alma gibi bir beklentileri de yoktu.

"Ayrılsak iyi olur" dedi Sholmes, çünkü caddede pek fazla insan yoktu.

Şimdi Victor Hugo Bulvarı'ndaydılar. Caddenin iki tarafında yürüyorlardı ve kendilerini ağaçların gölgelerine gizliyorlardı. Böyle yirmi dakika yürüdükten sonra Lüpen sola döndü ve Seine boyunca devam etti. Bir süre sonra nehrin bitimine geldi, orada birkaç saniye kaldı ama onun ne yaptığını göremediler. Sonra Lüpen gerisin geri yürümeye başladı. Sholmes ve Ganimard bir evin girişine gizlendiler. Lüpen önlerinden geçip gitti. Uzaklaşmaya başlamıştı ki başka bir adam bir evin gölgesinden ortaya çıktı ve ağaçların gölgelerine gizlenerek o da yürümeye başladı.

"Bu adam da onu takip ediyor sanırım" dedi Sholmes alçak sesle.

Takip bu şekilde devam ediyordu ama üçüncü adamın varlığı durumu tuhaflaştırmıştı. Lüpen aynı yerden döndü, Porte des Ternes boyunca ilerledi ve des Ternes'teki evine yeniden döndü.

Ganimard kendini tanıttığında kapıcı gece olduğu için evin kapılarını kapatıyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu kapıcıya.

"Evet," diye cevapladı kapıcı, "ben gaz lambasını söndürürken o da kapısını kapatıp sürgüledi."

"Yanında biri var mıydı?"

"Hayır, onun uşağı bile yoktur. Asla evde yemek

yemez."

"Bir hizmetkâr merdiveni var mı peki?"

"Hayır, yok."

Ganimard,

"Ben evin kapısının önünde beklerken siz Demours Sokağı'ndaki polis karakoluna gidip haber verin" dedi Sholmes'a.

"Peki ya o süre içinde kaçarsa?" diye sordu Sholmes.

"Ben buradayken mi? Hiçbir yere kaçamaz!"

"Lüpen'e karşı tek başınıza hiç şansınız yok."

"Şey, kapıyı da zorlayamam ki; özellikle gece vakti böyle bir şey yapmaya hakkım yok."

Sholmes omuzlarını silkti.

"Lüpen'i tutukladığınızda emin olun hiç kimse onu tutuklamak için kullandığınız yöntemleri sorgulamayacaktır. Yine de yukarı çıkıp zili çalalım ve ne olacağını görelim" dedi.

İkinci kata çıktılar. İkinci koridorun solunda çift kapı vardı. Ganimard zili çaldı. Cevap veren olmadı. Yeniden çaldı. Hâlâ kapıyı açan olmadı.

"Hadi içeri girelim" dedi Sholmes.

"Tamam, hadi bakalım" diye cevap verdi Ganimard.

Evet, orada bir süre kararsız bir şekilde durdular. Hani insanlar önemli bir işi başarmak üzeredir ama ilerlemeye korkar ya öyle bir tereddüt içindeydiler ve Arsen Lüpen'in içeride olmadığını çok iyi biliyorlardı; üstelik Lüpen onlara bir yumruk darbesiyle kırılacak kadar ince bir kapının diğer tarafında olacak kadar yakındı. Zaten Lüpen'in böyle aptalca bir tuzağa düşmeyecek kadar

zeki olduğunu çok iyi biliyorlardı; binlerce kez biliyorlardı ki Lüpen içeride değildi. Bitişik evlerden, çatılardan ya da özel olarak hazırlanmış çıkışlardan çoktan kaçmıştı ve bir kez daha yakalayacakları şey Lüpen'in gölgesinden başka bir şey olmayacaktı.

Kapının diğer tarafından belli belirsiz bir ses geldi kulaklarına. O anda, Lüpen'in kesinlikle orada olduğuna dair bir his uyandı içlerinde; o da ince kapının diğer tarafında onların ne konuştuğunu duymak için bekliyordu. Ganimard soru soran bir bakış attı Sholmes'a. Sonra kapıya şiddetli bir yumruk darbesi indirdi. O anda hızla kaçan ayak sesleri duydular ve bu seslerde gizlenmeye çalışma gibi bir düşünce de yoktu.

Ganimard kapıyı salladı. Sonra ikisi güçlerini birleştirip kapıyı zorladılar ve omuz atarak içeri girmeye çalıştılar. Sonra şaşkınlık içinde kapının önünde kaldılar. Bitişik odadan ateş edildi. Sonra bir kez daha ve yere düşen bir bedenin sesi.

Odaya girdiklerinde yüzü mermer şömineye dönük yerde uzanan bir adam gördüler. Silahı elinden düşmüştü. Ganimard eğildi ve adamın başını çevirdi. Adamın yüzü kan içindeydi; kurşunun biri yanağına, biri de alnına girmişti.

"Böyle kan içindeyken onu tanıyamazsınız."

"Önemi yok!" dedi Sholmes. "O Lüpen değil."

"Nereden biliyorsun? Doğru dürüst yüzüne bile bakmadın."

"Lüpen'in kendini öldürecek türden bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Sholmes küçümseme

dolu bir sesle.

"Ama dışarıda onu tanıdığımızı sanmıştık."

"Sanmıştık, doğru ama istemek düşüncenin çok uzağındadır. O adam bizi kandırdı."

"O zaman Lüpen'in suç ortaklarından olmalı."

"Lüpen'in ortakları kendilerini asla öldürmez" dedi Sholmes.

"E, o zaman kim bu?"

Cesede baktılar. Sholmes adamın cebinde boş bir not defteri buldu; diğer cebinde ise Ganimard bir sürü para. Üzerinde kimliğine dair hiçbir şey yoktu. Bir sandık ve iki valizin içinde de kıyafetlerden başka bir şey bulamadılar. Şömine rafının üzerinde bir yığın gazete vardı. Ganimard gazetelere baktı. Hepsinde de Yahudi lambası hırsızlığıyla ilgili haberler vardı.

Bir saat sonra Sholmes ve Ganimard evden ayrıldığında, onların ani ziyaretleri nedeniyle kendini öldüren bu yabancı adam hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamışlardı.

Kimdi? Neden kendini öldürmüştü? Yahudi lambası olayıyla nasıl bir bağlantısı vardı? Nehirden dönerken onu takip eden diğer adam kimdi? Durum pek çok karmaşık soru ve gizemi içeriyordu.

***

Herlock Sholmes morali bozuk bir şekilde uyumaya gitti. Ertesi sabah şu mesajı aldı:

"Arsen Lüpen, Bay Bresson'ın trajik ölümünü size

bildirir ve 25 Haziran perşembe günü devletin harcamalarını karşıladığı cenaze töreninde sizi de görmekten dolayı onur duyar."

VIII

Tekne Kazası

"İşte sevmediğim şey bu, Wilson." dedi Sholmes mesajı okuduktan sonra, "Bu olayda beni çileden çıkaran şey o kurnaz, alaycı gözlerin beni her yerde takip ediyor olması. Her şeyi görüyor; her şeyi biliyor; benim en derin düşüncelerimi okuyor; hatta benim ne yapacağımı bile önceden görüyor. Ah! Ne muhteşem bir sezgisi var; içgüdüleri en hassas olan bir kadını bile alt ediyor ve hatta Herlock Sholmes'un kendisini bile. Hiçbir şey ondan kaçmıyor. Kendimi hareketleri ve replikleri bir rejisör tarafından yönetilen bir aktör gibi hissediyorum; bana sanki yüce bir iradeyle şunu yap bunu yapma deyip duruyor. İşte durumum bu. Beni anlıyor musun Wilson?"

Ateşi otuz dokuz-kırklarda değişip duran bir adamın içinde bulunduğu derin uyku tarafından akli melekeleri iş göremez durumdaydı ama bu durum olmasaydı Wilson elbette anlayacaktı. Ama duyup duymamış ol-

masının Sholmes için bir önemi yoktu, çünkü o konuşmaya devam ediyordu:

"En ufak bir gelişme için tüm enerjimi ve tüm kaynaklarımı toparlayıp konsantre olmak zorundayım. Ama neyse ki o tatlı rahatsızlıklar benim için iğne batması gibi ve beni uyanık tutmaya yarıyor. Yaranın ateşi geçtiğinde ve gurur kırıklığım geçtiğinde kendi kendime şunu diyeceğim: 'Eğlen bakalım sevgili dostum, ama unutma son gülen iyi güler.' Er ya da geç kendine ihanet edeceksin. Biliyorsun Wilson, ilk telgrafı ve küçük Henriette'in söylediği bilgiyle Alice Demun'la aralarında olan gizli yazışmaları ifşa eden Lüpen'in kendisiydi. Bu olayı unuttun mu yoksa sevgili çocuk!"

Ama Wilson uyuyordu ve Sholmes ileri geri yürüyerek yaptığı konuşmaya devam ediyordu:

"Ve şimdi olaylar o kadar kötü değil; evet biraz karanlık ama ince de olsa bir ışık sızıyor. Öncelikle Bay Bresson'la ilgili her şeyi öğrenmeliyim. Ganimard ve ben, Bresson'ın elindeki paketi attığı yere, nehir kıyısına yeniden gideceğiz ve bu olayda bu adamın oynadığı özel rolün ne olduğunu bulacağım. Ve ondan sonra benim ve Alice Demun arasındaki o oyun oynanacak. Şansıma hafif sıklet bir rakip, Wilson! Peki sence alfabe kitabından kesilmiş olan o kelimeyi ve C ve H harflerinin ne anlama geldiğini bulabilecek miyim? İşte tüm bilmek istediğim bu, Wilson."

O sırada içeri mürebbiye girdi ve Sholmes'un el kol hareketleri yaparak yaptığı konuşmasına bakarak çok tatlı bir şekilde,

"Bay Sholmes, eğer hastamı uyandırdıysanız size çok kızarım. Onu rahatsız etmeniz hiç hoş değil. Doktor onun istirahat etmesini tavsiye etti" dedi.

Sholmes kadına sessizce baktı, ilk tanıştıklarından bu yana kadının kendine hâkim olma durumuna şaşıp kalıyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsunuz Bay Sholmes? Düşüncelerimi okumaya çalışıyorsunuz sanki... Hayır mı? Ne o zaman?"

Dedektifi yüzündeki en masum ifade ve mavi gözlerindeki en samimi bakışlarla sorguluyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi; kadında öylesine doğal bir samimiyet vardı ki dedektifin sinirleri en sonunda yatıştı. Kadına yaklaştı ve alçak bir sesle,

"Bresson dün gece kendini öldürdü" dedi.

Kadın onu anlamamışa benziyordu, o yüzden bir kez daha söyledi:

"Bresson dün kendini öldürdü... "

En ufak bir duygu değişimi göstermedi; sanki bu haber onu hiç ilgilendirmiyormuş ya da önemsemiyormuş gibi davrandı.

"Bilgilendirildiniz değil mi" dedi Sholmes kızgınlığını göstererek. "Öteki türlü bu haber biraz da olsa sizi sarsardı. Ah! Beklediğimden daha güçlüsünüz. Ama benden kendinizi sakınmanızın size ne faydası var ki?"

Yakındaki bir masaya koyduğu alfabe kitabını aldı ve kesilmiş sayfasını açarak,

"Yahudi lambası çalınmadan dört gün önce içinde emirlerin olduğu ve Bresson'a gönderdiğiniz mesajın ne

olduğunu bana söyleyecek misiniz?" dedi.

"Emir mi? Bresson mı? Yahudi lambası mı?"

Kadın sanki kelimelerin anlamlarını kavramaya çalışıyormuş gibi onları yavaşça tekrarlıyordu. Sholmes devam etti:

"Evet. İşte kullandığınız harfler bunlar... Bu kâğıt parçasında... Bresson'a ne dediniz?"

"Kullandığım harfler... Bresson'a ne dedim?"

Kadın aniden kahkahalar atmaya başladı:

"Ah! Tabi ya! Şimdi anladım! Ben suç ortağıyım! Yahudi lambasını çalan ve intihar eden bir de Bay Bresson var. Ve ben de o beyefendinin arkadaşıyım. Ah! Ne kadar gülünçsünüz!"

"Des Ternes'deki evin ikinci katında kimi görmeye gittiniz peki?"

"Kimi mi? Terzimi, Bayan Langeais'i. Terzim ve arkadaşım Bay Bresson'ın aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Tüm bildiklerine karşın Sholmes şüpheye düşmüştü. İnsan numaradan da olsa korku, sevinç, neşe ve aslında tüm duyguları gösterebilir; ama bir insan ilgisiz veya kararsız, dikkatsiz bir kahkahayı numaradan atamaz. Yine de kadını sorgulamaya devam etti:

"Önceki akşam tren istasyonunda neden benimle konuştunuz peki? Ve bu hırsızlık olayını araştırmadan neden Paris'ten gitmem için bana yalvardınız?"

"Ah! Çok meraklısınız Bay Sholmes" diye cevaplarken hâlâ en doğal haliyle gülüyordu. "Sizi cezalandırmak için hiçbir şey anlatmayacağım ve üstelik acil bir

mesaj yüzünden eczaneye gideceğim için hastaya siz göz kulak olacaksınız. Hoşça kalın."

Odadan çıktı.

"Yenildim... Bir kız tarafından" diye homurdandı Sholmes. "Ondan hiçbir şey öğrenmekle kalmadım bir de ona elimi gösterdim ve kendini korumaya almasına neden oldum."

Ve o sırada mavi elmas olayını ve Clotilde Destange ile yaptığı ilk görüşmeyi anımsadı. Sarışın Leydi de onun sorularını aynı telaşsız dinginlikle cevaplamamış mıydı ve Arsen Lüpen'in etkisi altında kalmış ve onun korumasında olan ve en korkunç tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında büyük bir serinkanlılık gösteren bu tür yaratıklarla daha önce karşılaşmamış mıydı?

"Sholmes... Sholmes... "

Ona seslenen Wilson'dı. Sholmes yatağa yaklaştı ve üzerine eğilerek,

"Ne oldu Wilson? Yaran mı ağrıyor?" diye sordu.

Wilson'ın dudakları kıpırdadı ama konuşamadı. En sonunda büyük bir çabayla kekeledi:

"Hayır... Sholmes... O değil... İmkânsız."

"Hadi Wilson, bu konuda ne biliyorsun? Sana o diyorum. Lüpen tarafından yetiştirilip emir verilmiş yaratıklardan biriyle karşılaşınca sadece aklım başımdan gidiyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum... Bahse girerim bir saat içinde yaptığımız görüşmeyi Lüpen öğrenmiş olacak. Bir saat içinde! Ne diyorum ben? Şimdiden öğrenmiştir... Neden öğrenmiştir? Eczaneye ziyaret... acil bir mesaj. Hepsi saçmalık. Lüpen'e telefon etmeye gitmiştir."

Sholmes aceleyle evden ayrıldı, de Messine Caddesi'ne çıktı ve mürebbiyeyi tam eczaneye girerken gördü. Kadın on dakika sonra dükkândan elinde küçük paketler ve kâğıda sarılı bir şişeyle çıktı. Çok fazla gitmemişti ki yanına bir dilenci elinde şapkasıyla yaklaşıp ona bir süre yaltaklandı. Kadın durdu, ona bir şeyler verdi ve sonra yoluna devam etti.

"Kesin onunla konuştu" diye düşündü Sholmes.

Kesinlik olmasa da güçlü bir sezgiydi ve taktiklerini değiştirmek için yeterince tatminkârdı. Mürebbiyeyi izlemekten vazgeçip dilenci kılığındaki adamın peşine düştü; adam yavaş adımlarla des Ternes Caddesi'nde yürüdü ve Bay Bresson'ın yaşadığı evin etrafında dolandı bir süre. Adam bazen ikinci katı gözleriyle tarıyor, bazen de eve giren çıkanlara bakıyordu.

Adam bir saat sonra Neully istikametine giden bir tramvaya bindi. Sholmes adamı takip etti ve hemen arkasındaki koltuğa ve kendini bir gazetenin ardına saklamış bir beyefendinin yanına oturdu. Bir süre sonra adam gazeteyi indirdi ve Sholmes onun Ganimard olduğunu gördü. Ganimard fısıldayarak öndeki adamı işaret etti:

"Dün gece Bresson'ı takip eden adam. Bir saattir de ev gözlüyordu."

"Bresson'la ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Sholmes.

"Evet, bu sabah adresine bir mektup geldi."

"Bu sabah mı? O halde gönderici onun ölümünden habersiz olduğu için dün gönderdi."

"Kesinlikle. Mektup şu an sorgu yargıcının elinde.

Ama ben okudum. Şöyle yazıyordu: 'Hiçbir anlaşmayı kabul etmeyecek. Her şeyi istiyor, yani ikinci olaydaki gibi ilk şeyi. Yoksa devam edecek.'"

"İmza da yoktu" diye ekledi Ganimard. "Bu birkaç cümlenin bize bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Size katılmıyorum Bay Ganimard. Bence bu birkaç cümle son derece ilginç."

"Öyle mi? Ben göremiyorum."

"Kişisel nedenlerden dolayı" diye cevap verdi Sholmes; sesinde meslektaşına sık sık gösterdiği bir ilgisizlik vardı.

Tramvay son durak olan de Chateau Sokağı'nda durdu. Adam indi ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. Sholmes o kadar yakından takip ediyordu ki Ganimard duruma itiraz etti:

"Arkasına dönerse bizden şüphelenecek."

"Dönmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Arsen Lüpen'in suç ortağı çünkü; elleri ceplerinde yürüyor olması ilk başta, kendisinin takip edildiğini bildiğini gösteriyor ve ikincisi de korkmuyor."

"Ama yine de onu çok yakından takip ettiğimizi düşünüyorum."

"Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesini engelleyecek kadar yakın değil. Kendinden çok emin" dedi Sholmes.

"Ah! Oraya bak! Kafenin önünde iki bisikletli polis var. Onları yardıma çağırırsam nasıl parmaklarımızın arasından kayıp gidecek ki?"

"Eh, dostumuz bundan pek endişelenmiş gibi görünmüyor. Aslında kendisine yardım edilmesini istiyor şu an."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Ganimard, "cesarete bak!"

Tam polisler bisikletlerine binerken adam onlara yaklaştı. Birkaç kelime ettikten sonra kafenin duvarına dayalı bir başka bisiklete bindi ve yanında iki polisle birlikte hızlı bir şekilde çekip gitti.

"İşe bak! Bir, iki, üç, hop gitti" diye homurdandı Sholmes. "Ve kimin eşliğinde Bay Ganimard? İki meslektaşınızın! Ah! Arsen Lüpen'in ne muhteşem bir organizasyonu var ama. Hizmetinde bisikletli polisler! Sana adamımızın çok soğukkanlı, kendinden emin olduğunu söylemiştim."

"Şey, o halde" dedi Ganimard şaşkın bir şekilde, "şimdi ne yapacağız? Kendimi tutamayıp güleceğim şimdi. Herkes aynı şeyi yapar."

"Hadi hadi, sinirlerine hâkim ol. İntikamımızı alacağız. Ama bu arada yedek güçlere ihtiyacımız olacak."

"Folenfant beni Neuilly Bulvarı'nın sonunda bekliyor."

"O halde git getir onu ve sonra bana katılın. Ben kaçağımızı takip edeceğim" dedi Sholmes.

Sholmes bisiklet izlerini takip etti; çünkü tozlu yolda iki arabanın yivli lastiklerinin arasında bisikletlerin izleri çok kolay görülebiliyordu. Kısa bir süre sonra izlerin onu Seine Nehri'nin kıyısına götürdüğünü fark etti ve üç adamın bir gece önce Bresson'ın gittiği yolu takip ettiklerini

anladı. Kendisinin ve Ganimard'ın saklandığı evin girişine vardı ve biraz ilerleyince bisikletlerin karmaşık izlerinden adamların o noktada durduklarının ayırdına vardı. O noktanın tam karşısında nehre doğru çıkıntı yapan bir kara parçası gördü ve tam orada eski bir tekne bağlı duruyordu.

İşte burası Bresson'ın paketini attığı ya da daha doğrusu düşürdüğü yerdi. Sholmes kıyıya indi ve bayırın çok dik olmadığını ve suyun çok derin olmadığını gördü, bu yüzden adamların paketi almasını erken davranıp önleyebilirse o zaman paketi alması son derece kolay olacaktı.

"Hayır, bu olamaz!" diye düşündü, "Zamanları yoktu. En fazla on beş dakika. Ve yine de neden bu yoldan geldiler?"

Teknede bir balıkçı oturuyordu. Sholmes,

"Birkaç dakika önce bisikletli üç adam gördün mü?" diye sordu.

Balıkçı olumsuz anlama gelen bir jest yaptı. Ama Sholmes ısrar etti:

"Tam kıyının üstünde, yolda duran üç adam?"

Balıkçı sopasını kolunun altına dayadı, cebinden bir not defteri çıkardı, bir şeyler yazdı, sayfayı yırttı ve onu Sholmes'a uzattı. İngiliz şaşkınlıktan donakaldı. Sayfanın ortasında alfabe kitabından kesilmiş harflerin olduğu o karmaşık kelime vardı: CDEHNOPEZEO 237.

Adam balık tutmaya devam etti, güneşten bir şapkayla başını koruyordu; ceketi ve yeleği ise hemen yanında duruyordu.

O anda ciddi ve korkunç bir sessizlik oldu.

"Bu o mu?" diye tahmin etti Sholmes neredeyse acıma dolu bir korkuyla. O anda gerçek kafasına balyoz gibi indi:

"Bu o! Bu o! Hiç kimse başına geleceklerin ne olduğunu bilmemesine karşı en ufak bir korku ya da endişe göstermeden böylesine sakin kalamaz. Ve bu gizemli harfleri başka kim bilebilirdi ki? Alice onu kendi habercisiyle bir şekilde uyarmaya çalışmıştı."

Aniden İngiliz, bilinçsiz bir şekilde elinin, kendi elinin silahını kavradığını hissetti ve gözleri adamın sırtına, ensesinin hemen altına kilitlenmişti. Bir hareket ya da oyun her şeyin sonu olabilirdi; yabancı maceraperestin yaşamı kötü bir şekilde bitebilirdi.

Balıkçı kımıldamadı.

Sholmes tabancasıyla oynadı ve bir an içinde silahı ateşleyip her şeye bir son verme isteği uyandı; ama böylesi bir iğrençlik onun doğasına aykırıydı. Ölüm kesin ve her şeyin sonu olacaktı.

"Ah!" diye düşündü, "Bırakayım ayağa kalksın ve kendini savunsun. Yapmazsa bu onun için daha kötü olur. Bir ikinci kez daha ateş ederim... "

Ama arkasında duyduğu ayak sesleri yüzünden başını geriye çevirdi. Yanında birkaç adamıyla gelen Ganimard'dı.

O sırada hemen planlarını değiştirip aniden tekneye atladı ve ani hareketi yüzünden teknenin palamarları koptu; sonra adamın üzerine atlayıp onu kollarıyla tuttu. İkisi birlikte teknenin dibine yuvarlandılar.

"Eh, pekâlâ" diye bağırdı Lüpen kendini kurtarmaya çalışırken, "bunun anlamı ne? Birimiz diğerini yendiğinde bunun ne faydası olacak ki? Ne sen benimle ne yapacağını, ne de ben seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Burada iki aptal gibi kalacağız."

Kürekler suya daldı ve bot suda ilerlemeye başladı.

"Hey Tanrım, ne yaygara yaptın ama! Senin yaşında bir adam daha olgun davranmalı. Bir çocuk gibi davranıyorsun!"

Lüpen kendini dedektiften kurtarmayı başardı; Sholmes inanılmaz öfkeliydi ve öldürmeye hazır bir şekilde elini cebine soktu. Bir küfür savurdu: Lüpen çoktan silahını almıştı. Sholmes diz çöktü ve kıyıya geri dönmek için küreklerden birini tutmaya çalışırken, Lüpen de nehirde ilerlemek için diğer küreği yakalamak için çabalıyordu.

"Gitti! Ona ulaşamıyorum!" diye bağırdı Lüpen.

"Ama bir faydası olmayacaktı zaten. Onu almış olsaydın bile sana onu kullandırtmazdım. Ve sen de aynısını bana yapardın. İşte gördüğün gibi dünyada işler böyle yürüyor; herhangi bir amaç ya da neden olmadan hareket ederiz, çünkü kader her şeye karar verdiğinden bu yana tüm çabalarımız boş. Artık kaderin arkadaşının tarafında olduğunu görmüyor musun? Oyunu ben kazandım! Akıntı benden yana!"

Tekne yavaşça nehirden aşağı sürükleniyordu.

"Bak!" diye bağırdı Lüpen.

Kıyıda biri silahını onlara doğrultmuştu. Lüpen eğildi, bir el ateş edildi. Kurşun suya çarpıp teknenin öte

tarafına gitti. Lüpen kahkahalara boğuldu.

"Tanrı beni korusun! Bu arkadaşım Ganimard! Böyle yapman çok yanlış ama Ganimard. Nefsi müdafaa dışında ateş edemezsin. Zavallı Lüpen sana kendini unutturacak kadar çok mu endişelendirdi? Şimdi iyi biri ol ve bir daha ateş etme... Yoksa İngiliz arkadaşını vuracaksın."

Yüzü Ganimard'a dönük bir şekilde Sholmes'un arkasında durup konuştu:

"Ganimard, şimdi hazırım! Tam kalbine nişan al! Daha yükseğe! Biraz daha sola... Ah! Kaçırdın... Kahretsin kötü bir atış oldu... Yeniden dene... Ellerin titriyor Ganimard... Şimdi bir kez daha... Hadi bir, iki, üç, ateş! Kaçırdın! Yetkililer sizi oyuncak silahlarla donatmış sanırım."

Lüpen uzun bir tabanca çıkardı ve nişan almadan ateş etti. Ganimard şapkasını tuttu: Kurşun şapkasını delip geçmişti.

"Nasıl buldun Ganimard? Ah! Bu gerçek bir silah! Gerçek bir İngiliz tabancası. Arkadaşın Herlock Sholmes'a ait."

Ve sonra bir kahkaha atıp tabancayı fırlattı ve silah Ganimard'ın ayaklarının dibine düştü.

Sholmes hayranlık dolu bir gülümsemeyi saklamadı. Genç ruhların ne müthiş bir seliydi bu! Ve kendince nasıl da eğleniyordu! Görünüşe göre tehlike onda fiziksel bir zevk yaratıyordu ve bu sıradışı adamın hayattaki tek amacı onu eğlendirecek tehlikelerin peşinden koşmaktı.

Bir sürü insan nehrin kıyısında toplanmıştı ve Gani-

mard ve adamları yavaşça nehirde sürüklenen tekneyi takip ediyordu. Lüpen'in yakalanması matematiksel bir kesinlikti.

"İtiraf et eski dostum" dedi Lüpen, Sholmes'a, "Transvaal'deki tüm altınlar için şimdiki yerini değiştirmezsin değil mi? Orkestra sandalyelerinin ilk sırasındasın şu an! Ama önce önsözü okumalıyız... ve sonra Arsen Lüpen'in yakalandığı ya da kaçtığı bölümün anlatıldığı oyunun beşinci bölümüne atlayabiliriz. Şimdi size çok basit bir soru soracağım ve cevap olarak basit bir evet ya da hayır bekliyorum. Bu olayın peşini bırakacak mısın? Şu an bunun zararlarını tamir edebilirim, ama sonra bu iş benim gücümün ötesine geçmiş olacak. Pazarlık yapalım?"

"Hayır."

Lüpen'in yüzünden hayal kırıklığı ve öfke okunuyordu. Konuşmasına devam etti:

"Israr ediyorum. Kendimden çok sizin için ısrar ediyorum, çünkü müdahalenden ilk pişmanlık duyacak kişinin sen olacağından eminim. Son kez soruyorum: Evet mi hayır mı?"

"Hayır."

Lüpen aşağı eğildi, bir tahtayı teknenin altına götürdü ve Sholmes'un bir türlü anlayamadığı bir şekilde bir süre orada bir şeyler yaptı. Sonra ayağa kalktı ve İngiliz'in yanına oturdu.

"Buraya ikimizin de aynı amaçla geldiğimize inanıyorum bayım: Bresson'ın attığı şeyi almak. Ben, katılmaları için birkaç arkadaşı buraya davet etmiştim ve

arkadaşlarım sizin geldiğinizi haber verdiğinde nehir yatağında araştırma yapıyordum. İtiraf etmeliyim ki gelişinizle ilgili haber beni şaşırtmadı, çünkü araştırmanızın her aşaması hakkında zaten bilgi ediniyordum. Çok kolay bir işti. Murillo Sokağı'nda beni ilgilendiren ne olursa olsun hemen bir telefonla bana bilgi veriliyordu" dedi.

Durdu. Teknenin altına koyduğu tahta yükselmeye ve teknenin içi suyla dolmaya başladı.

"Hay beni! Nasıl tamir edileceğini bilmiyormuşum. Bu eski teknenin delik olmasından korkuyordum. Siz korkmuyorsunuz bayım!"

Sholmes omuzlarını silkti. Lüpen devam etti:

"O şartlar altında ve önceden bilerek, ben ne kadar bir savaştan kaçsam da sizin hep bir savaş başlatmak için daha istekli olduğunuzu artık anlıyorsunuzdur; konunun son derece belirli olduğu bir yarışmaya katılmaktan dolayı ne kadar hoşnutsuz olduğumu bilmenizi isterim. Çünkü tüm kozlarımı elimde tutuyorum. Ve yenilginiz tüm evren tarafından bilineceği için bu buluşmamızın tüm insanlar tarafından duyulmasını istiyorum. Böylece başka Kontes de Crozon ya da Baron d'Imblevalle sizden ısrarla yardım istemeyecek. Üstelik Bay Sholmes..."

Yeniden durdu ve yarı kapalı ellerini bir opera dürbünü gibi kullanarak nehrin kıyısını taradı.

"Aman Tanrım! Süper bir tekne tutmuşlar, gerçek bir savaş aracı ve nasıl da kürek çekiyorlar. Beş dakikaya kadar yanımızda olurlar ve ben yok olacağım. Bay Sholmes size bir tavsiye: Beni siz tutun, bağlayın ve yetkililere

siz teslim edin. Bu sizi mutlu eder mi? Bu arada tekne batmazsa elbette; bu yüzden tek yapabileceğimiz şey vasiyetlerimizi hazırlamak. Ne düşünüyorsunuz?"

Bakıştılar. Sholmes, Lüpen'in planını şimdi anlıyordu: Tekneden delik açmıştı. Ve su yükseliyordu. Su ayaklarına kadar gelmişti ama hareket etmediler bile. Dizlerinin yarışına kadar çıktı. İngiliz tütün çıkardı, sigara sardı ve yaktı. Lüpen konuşmaya devam etti:

"Sakın bu önerimi zayıflığımın itirafı olarak görme. Kendi seçmediğim bir alanda savaştan kaçınmak adına, bir zafer kazanabileceğim bir savaşta size teslim olmayı tercih ederim. Bunu yaparak tek korktuğum düşmanımın Sholmes olduğu gerçeğinin farkına varıyorum ve Sholmes'un peşimden ayrılmayacağına dair korkumu söylüyorum. Kader bana sizinle bir sohbet etme fırsatı verdiği için size bunları anlatıyorum. Tek bir pişmanlığım var; sohbetimiz ayaklarımız banyo yaparken oluyor... Ağırbaşlılığın su aldığı bir durum bu, itiraf ediyorum... Ne dedim ben? Ayak banyosu mu? Bu ondan daha da kötü."

Su oturdukları tahtanın üzerine kadar yükseldi ve tekne yavaş yavaş batmaya başladı.

Sigarasını içmeye devam eden Sholmes, manzaraya hayran bir şekilde bakarken hâlâ soğukkanlılığını koruyordu. Tehlikelerle yüz yüze geldiğinde, kalabalık tarafından sarıldığında, bir düzine polis tarafından takip edildiğinde bile temkinli davranıp neşesini koruyan bir adamla karşı karşıya geldiğinde, dünyadaki hiçbir şey ama hiçbir şey Sholmes'un kendine olan hâkimiyetini kaybettiremezdi.

Sanki o söylemiş gibi birbirlerine baktılar: Bir adam böyle ufak tefek şeylerle rahatsız edilmeli mi? Her gün insanlar nehirde boğulmuyor mu? Özel bir dikkati hak etmek için bu olağandışı bir olay mı? Biri konuşurken diğeri hayal kuruyordu; her ikisi de yaralanmış onurlarını bir ilgisizlik maskesinin ardına gizliyordu.

Bir dakika daha ve tekne batacak. Lüpen hâlâ konuşuyordu:

"Bilmemiz gereken önemli şey kanun adamları buraya gelmeden önce mi yoksa sonra mı batacağımızdır. İşte asıl soru bu. Teknenin batması ise kaçınılmaz olan sonuç. Şimdi bayım, vasiyetlerimizi hazırlama saati geldi. Tüm varlığımı kendi kullanımı ve faydalanması için İngiliz vatandaşı Herlock Sholmes'e miras bırakıyorum. Ama şu kanun adamlarının ne kadar da hızlı geldiğine bir bakın hele! Ah! Cesur insanlar! Onları izlemek büyük zevk. Kürekleri nasıl çektiklerine bir bakın! Ah! Bu sen misin Brigadier Folenfant? Bravo, bir savaş aracı mükemmel bir fikir! Seni üstlerine öveceğim Brigadier Folenfant... Bir madalya da ister misin? Alacaksın. Ve arkadaşın Dieuzy nerede? Ah! Sanırım onu nehrin kıyısında yüz arkadaşıyla gördüğümü anımsıyorum. Eğer gemiden kaçarsam solda Dieuzy ve arkadaşları, sağda Ganimard ve Neuilly'nin adamları beni yakalayacak. Utanç verici bir ikilem!"

Tekne bir girdaba yakalandı; kendi etrafında dönmeye başlayınca Sholmes ıskarmozlara tutundu. Lüpen,

"Bayım, paltonuzu çıkarmalısınız. Paltosuz yüzmek daha kolaydır. Hayır mı? Red mi ediyorsunuz? O zaman

ben de kendiminkini giyeyim" dedi.

Paltosunu giydi, Sholmes gibi düğmelerini ilikledi ve konuşmaya devam etti:

"Ne kadar da kaba bir adamsınız! Ve böylesi bir olayda bu kadar inatçı olmanız elbette gücünüzü göstermek için ama ne yazık ki beyhude bir çaba! Oh! Gerçekten dehanızı lekeliyorsunuz... "

"Bay Lüpen" diye kesti onun sözünü sessizliğine son veren Sholmes, "çok konuşuyorsunuz ve çok fazla hata yapıyorsunuz; kendinize olan güvende ve hoppalıkta aşırıya kaçıyorsunuz."

"Bu çok acı bir cevap oldu."

"Böylece bilmeyerek, bir dakika önce bana istediğim bilgileri vermiş oldunuz" dedi dedektif.

"Ne? Bilgiye ihtiyacınız vardı ve bana söylemediniz mi?"

"Sormak için fırsatım olmadı ama siz gönüllü oldunuz buna. Üç saat içinde Baron d'Imblevalle'a gizemin anahtarını vermiş olacağım. Tek cevap ise... "

Cümlesini bitirmedi. Tekne iki adamı da sürükleyerek aniden battı. O kadar hızlı oldu ki teknenin omurgası havaya kalkıverdi. Her iki yakadan da çığlıklar yükseldi, ardından ise endişe verici bir sessizlik. Sonra yeniden çığlıklar yükseldi; kazazedelerden biri su yüzüne çıkmıştı.

Bu Herlock Sholmes'du. Mükemmel bir yüzücüydü ve Folenfant'ın teknesine doğru güçlü kulaçlar atarak geliyordu.

"Dayanın Bay Sholmes!" diye bağırıyordu Folenfant,

"Buradayız. Devam edin... Sizi alacağız... Biraz daha Bay Sholmes... İpi tutun."

İngiliz kendisine atılan ipi tutmayı başardı. Ama onu tekneye çekerlerken arkasından bir ses duydu:

"Bayım, evet, gizemin anahtarına sahip olacaksınız. Hâlâ ona sahip olmadığınıza şaşırdım. O zaman ne? Bunun ne yararı olacak? Bu arada savaşı kaybettiniz... "

Şu an rahat bir şekilde teknenin üzerine ata biner gibi oturan Lüpen, sanki düşmanını ikna etmeyi umuyormuş gibi ciddi bir şekilde konuşmasına devam ediyordu:

"Mutlaka anlamalısınız sevgili Bay Sholmes, yapılacak hiçbir şey yok, hiçbir şey. Kendinizi acınacak durumdaki bir adam gibi bulabilirsiniz... "

"Teslim ol Lüpen!" diye bağırdı Folenfant.

"Folenfant, cümlemi bitirmeden sözümü kestiğin için görgüsüz bir adamsın sen. Diyordum ki... "

"Teslim ol Lüpen!"

"Oh! Ne saçmalık! Brigadier Folenfant, insan tehlikedeyse teslim olur ancak. Elbette benim tehlikede olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Son kez söylüyorum Lüpen; teslim ol."

"Brigadier Folenfant, beni öldürmeye niyetin yok; kaçmamdan korktuğun için sadece beni yaralamak istiyorsun. Ama ya yara ölümcül olursa? Duyacağın vicdan azabını bir düşün! Bu yaşta seni hayattan bezdirir."

Ateş edildi.

Lüpen yalpaladı, bir an teknenin omurgasına tutundu, sonra suya düştü ve gözden kayboldu.

***

Sonraki olaylar meydana geldiğinde saat üç olmuştu. Söylediği gibi tam saat altıda Herlock Sholmes, bir hancıdan ödünç aldığı kendine kısa gelen pantolon ve küçük gelen bir paltonun içinde, başında kasketi ve üzerinde flanel gömleği ile Bay ve Bayan d'Imblevalle'a görüşme isteğini bildiren bir not gönderdikten sonra, Murillo Sokağı'na geldi.

Odaya girdiklerinde dedektifi bir aşağı bir yukarı yürürken buldular. Tuhaf kıyafetleri içinde o kadar gülünç görünüyordu ki kahkahalarını zor bastırdılar. Dalgın bir şekilde ve yere düşmüş omuzlarıyla robot gibi pencereden kapıya ve kapıdan pencere aynı adım sayısıyla gidip geliyor ve aynı şekilde geri dönüyordu.

Durdu, küçük bir süsleme aldı, mekanik bir şekilde inceledi ve yürüyüşüne devam etti. En sonunda onların önünde durarak konuşmaya başladı:

"Mürebbiye burada mı?"

"Evet, çocuklarla birlikte bahçede."

"Mürebbiyenin de bu görüşmede bulunmasını istiyorum."

"Gerekli mi?"

"Biraz sabredin bayım. Size anlatacağım gerçekleri görünce bunun gerekli olduğunu anlayacaksınız" dedi dedektif.

"Pekâlâ. Suzanne, onu çağırır mısın?"

Bayan d'Imblevalle kalktı, dışarı çıktı ve yanında Alice Demun'la birlikte hemen geri döndü. Yüzü her za-

mankinden biraz daha solgun olan mürebbiye, bir masaya yaslanarak ve oraya neden çağrıldığını dahi sormayarak ayakta durdu. Sholmes ona bakmadı, ama sonra aniden Bay d'Imblevalle'a dönerek cevap beklemeyen bir ses tonu ile konuştu:

"Günler süren araştırmadan sonra bayım, size ilk geldiğimde söylediğim şeyi tekrar etmek zorundayım: Yahudi lambası evden biri tarafından çalındı."

"İsmini biliyor musunuz Bay Sholmes?"

"Biliyorum."

"Kanıtınız?"

"Bu gerçeği anlayacak kadar niteliklisiniz."

"Ama bizim bundan fazlasına ihtiyacımız var. Biz çalınan eşyalarımızın geri gelmesini istiyoruz."

"Yahudi lambası mı? Bende."

"Opal kolye? Elmas enfiye?"

"İkinci olayda çalınan opal kolye, enfiye kutusu ve diğer şeylerin hepsi bende."

Sholmes bu dramatik diyalogdan büyük keyif almıştı ve zaferini böylesi kısa ve öz bir şekilde bildirmesi hoşuna gitmişti. Baron ve karısı şaşırmıştı ve Sholmes'a sessiz bir merakla bakıyorlardı ki en büyük övgü buydu.

Son üç günde yaptıklarını onlara an be an anlattı. Alfabe kitabını buluşunu, bir kâğıt parçasına kayıp harflerden yazdığı cümleyi, Bresson'ı nehrin kıyısına kadar takip etmesini ve orada adamın intihar etmesini ve son olarak Lüpen'le mücadelesini, tekne kazasını ve Lüpen'in kayboluşunu anlattı. Baron konuşma bitince alçak bir sesle,

"Suçlunun ismi dışında bize tüm olan biteni anlattınız. Kimi suçluyorsunuz peki?" diye sordu.

"Harfleri alfabe kitabından kesen ve o mektuplar yoluyla Lüpen'le iletişime geçen kişiyi suçluyorum."

"Bilgilerin Lüpen'e bu şekilde taşındığını nerden biliyorsunuz?"

"Lüpen'in kendisinden" dedi İngiliz.

Islak ve buruşmuş bir kâğıt parçası gösterdi. Lüpen'in not defterinden kopardığı ve üzerine bir şeyler yazdığı sayfaydı.

"Ve göreceğiniz gibi" dedi tatminkâr bir sesle Sholmes, "bana bu sayfayı vermek zorunda değildi, ama böyle yaparak kendi kimliğini ifşa etti. Çocukça davranarak bana istemiş olduğum bilgiyi verdi."

"Neydi o?" diye sordu Baron. "Anlamıyorum."

Sholmes bir kalem aldı ve Lüpen'in yazdığı şeyi başka bir kâğıda yazdı: CDEHNOPRZEO 237.

"E?" dedi Baron. "Bu formülü bana daha önce göstermiştiniz."

"Hayır. Eğer benim yaptığım gibi formülü her bir yana döndürürseniz size ilk gösterdiğimle aynı olmadığını göreceksiniz."

"Hangi yönden farklı peki?"

"Bunda iki harf daha fazla; E ve O var."

"Gerçekten; fark etmemiştim."

"Bu iki harfi eklediğin zaman, respondez (cevaplamak) kelimesinden sonra ortaya başka bir kelime daha çıkıyor: ECHO."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Baron.

'Echo de France, Lüpen'in gazetesi, resmi organı, onun bağlantılarını yayınlayan gazete. Cevap Echo de France'ın kişisel ilanlar sayfasında 237 numaranın altında. İşte gizemin anahtarı o ve Arsen Lüpen bana onu verme nezaketi gösterdi. Ben de gazeteye gittim."

"Ne buldunuz orada?"

"Orada Arsen Lüpen ve suç ortaklarının tüm bağlantılarının hikâyesini buldum."

Sholmes yedi tane gazete çıkardı ve hepsinin dördüncü sayfasını açıp okumaya başladı:

Ars. Lüp. Leydi koruma istiyor. 540.

540. Detayları bekliyorum. A.L.

A. L. Hâkimiyet altında. Düşman. Kayboldu.

540. Adresi yaz. Araştırılacak.

A. L. Murillo.

540. Saat üçte parkta. Menekşeler.

237. Anlaşıldı. Cmt. Belki Pzr. sabahı park olabilir.

"Ve tüm hikâyeyi bunlardan mı çıkardınız?" diye şaşkınlıkla bağırdı Baron.

"Evet ve beni birkaç dakika daha dinlerseniz sizi ikna etmeyi başarabilirim. İlk başta 540 rumuzlu kadın Arsen Lüpen'in korumasını istiyor ve Lüpen de detayları. Sonra kadın Bresson adlı düşmanın hâkimiyetinde olduğunu söylüyor, şüphesiz birisi ona yardım etmezse kaybolacağını düşünüyor. Lüpen şüpheleniyor ve tanımadığı bu kadınla görüşme yapmaya cesaret edemiyor, bu yüzden önce adres istiyor ve amaç bir araştırma yapmak. Kadın tereddüt ediyor, dört gün sonra nihayet tarihe bakıyor ve içinde bulunduğu stresli durumlar ve

Bresson'ın tehditleri nedeniyle Murillo adresini veriyor. Ertesi gün Arsen Lüpen bilinmeyen bu kadınla Park Monceau'da saat üçte buluşmak istediğini ve kendisini tanıyabilmesi için de elinde bir buket menekşeyle gelmesini söylüyor. Sonra cevap gelene kadar sekiz günlük bir boşluk oluyor. Arsen Lüpen ve kadın artık gazete aracılığıyla iletişim kurma gereksinimi duymuyorlar, çünkü ya birbirlerini görüyor ya da direk yazışıyorlar. Plan bu şekilde yapılıyor: Bresson'ın isteklerini yerine getirmek adına kadının Yahudi lambasını çalması gerekiyor. Tarih ise henüz belli değil. Kadın sağduyulu bir şekilde, bir kitaptan kestiği harflerle bir mektup yazıyor, cumartesi günü için karar veriliyor ve ekliyor: Echo 237'de yanıt ver. Lüpen anlaşıldığını ve pazar sabahı parkta olacağını bildiriyor. Yani hırsızlık pazar günü yapılacak" dedi Sholmes.

"Gerçekten kusursuz bir sebep sonuç ilişkisi kurmuşsunuz ve bağlantıların hepsi tamam" dedi Baron heyecanla.

"Hırsızlık olayı gerçekleşiyor" diye devam etti Sholmes. "Kadın pazar sabahı dışarı çıkar, Lüpen'e ne yaptığını anlatır ve Yahudi lambasını Bresson'a götürür. Her şey Lüpen'in öngördüğü gibi gerçekleşir. Kanun adamları açık bir pencere, yerde dört tane çukur, balkon tırabzanlarında sıyrıklar tarafından kandırıldı ve hemen bunu yapanın bir hırsız olduğu teorisi ortaya atılıp kabul edildi. Kadın güvendeydi."

"Evet, teorinin mantıklı olduğunu itiraf ediyorum" dedi Baron. "Ama ya ikinci hırsızlık?"

"İkinci hırsızlık birincisi tarafından provoke edildi. Gazeteler Yahudi lambasının nasıl çalındığını anlatan haberler yaptılar, birisi suçu yeniden işleme ve geride kalanları da çalıp götürme fikrini düşündü. Bu sahte bir hırsızlık değildi, ama gerçek bir hırsızlıktı; gerçek bir hırsız merdiveni ve araç gereciyle yapmıştı... "

"Lüpen elbette... "

"Hayır. Lüpen böylesi aptalca bir şekilde hareket etmez. Kendi adamlarını ıvır zıvır sebeplerle ateşe atmaz."

"O zaman kim peki?"

"Bresson'dı elbette ve onun tehdit ettiği gizemli kadın. Buraya giren Bresson'dı; takip ettiğim kişi Bresson'dı; zavallı Wilson'ı yaralayan da Bresson'dı" dedi Sholmes.

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bresson intihar etmeden önce, suç ortaklarından biri bir mektup yazdı; mektup bu suç ortağı ve Lüpen arasındaki evinizden çalınan tüm eşyaların geri verilmesi konusunda yaptıkları görüşmeleri kanıtlıyordu. Lüpen her şeyi istedi, Yahudi lambasını ve ikinci hırsızlıkta çalınan diğer şeyleri. Üstelik Bresson'ı sürekli izliyordu. Nehirden döndüğünde onu, bizim gibi Lüpen'in adamlarından biri de izliyordu."

"Bresson nehirde ne yapıyordu?"

"Araştırmamın ilerleyişi hakkında uyarılıyordu... "

"Uyarılmak mı? Kim tarafından?"

"Yahudi lambasının bulunmasının kendi macerasının bulunmasına neden olacağından korkan aynı kadın.

Gerekli uyarıları alan Bresson bunun üzerine, tüm eşyaları bir paket haline getirdi ve ortalık yatıştıktan sonra geri gidip alma düşüncesiyle nehrin o kısmına attı. Ganimard ve benim onu takibimizden sonra eve geri döndüğünde, günahları vicdanını rahatsız edip onun aklını yitirmesine ve kendini öldürmesine neden oldu şüphesiz."

"Ama paketin içinde neler vardı?" diye sordu Baron.

"Yahudi lambası ve size ait diğer şeyler."

"O halde sizde değiller?"

"Lüpen'in kaybolmasından sonra hemen Bresson'ın paketi attığı noktaya gittim ve orada bir çarşafa sarılı size ait eşyaları buldum. Orada masanın üzerindeler."

Tek bir kelime etmeden Baron, ipi kesti, ıslak çarşafı yırtarak açtı, lambayı çıkarıp, ayağıyla bir vidayı çevirdi, iki eşit parçaya bölünen lambayı ikiye ayırdı ve içinde yakut ve zümrütlerle bezenmiş altın ejderhayı buldu.

El sürülmemişti.

***

Bu sahnede son derece doğal ve gerçeklerin açığa çıktığı bir an vardı; o kadar korkunç derecede trajik bir şeydi ki Sholmes sanki söylediği her bir kelimeyle mürebbiyeye karşı ciddi, doğrudan ve inkâr edilemez suçlamalarda bulunuyordu.

O süre boyunca, o acımasız suçlamaların art arda yöneltildiği zaman süresince mürebbiyenin yüzünde ne bir kas hareket etti, ne de o berrak gözlerinin dinginliğini bir

isyan ya da korku ifadesi lekeledi. Ne düşünüyordu acaba? Ve özellikle de Sholmes'un onun etrafına zekice ördüğü kanıtların zincirini kırmak adına konuşması ve kendini savunması gerektiği zaman ne söyleyecekti?

O an gelmişti ama kız susuyordu.

"Konuş! Konuş!" diye bağırdı Baron d'Imblevalle.

Konuşmadı. Baron ısrar etti:

"Tek bir kelime seni aklayacak. Tek bir inkâr ve ben sana inanacağım."

O kelime kızın ağzından çıkmadı.

Baron heyecan içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu; Sholmes'a dönerek,

"Ama ya siz bayım, sizin bundan gerçekten emin misiniz?" diye konuştu.

Sholmes, kendisine aniden soru sorulan ve hemen cevabı bulamayan bir adam gibi tereddüt etti. Sonra gülümsedi ve cevap verdi:

"Evdeki konumu gereği suçlayabileceğim tek kişi, Yahudi lambasının içinde muhteşem bir mücevher olduğunu bilen kişidir."

"İnanamıyorum" dedi Baron.

"Sorun ona."

Baron, mürebbiyeye o kadar kör bir şekilde güvenmişti ki bunun gerçek olup olmadığını hâlâ kavramakta güçlük çekiyordu. Mürebbiyenin yanına geldi ve gözlerine bakarak ona sordu:

"Siz miydiniz matmazel? Mücevheri alan siz miydiniz? Arsen Lüpen'le haberleşen ve hırsızlığı yapan siz miydiniz?"

"Bendim bayım" diye cevap verdi.

Başını yere eğmedi. Yüzünde ne utanma ne de korku ifadesi vardı.

"Mümkün olabilir mi?" diye mırıldandı Baron. "Buna inanamıyorum hâlâ... Siz bu dünyada şüphelenebileceğim en son insansınız. Nasıl yaptınız?"

"Bay Sholmes'un anlattığı gibi yaptım. Cumartesi akşamı küçük odaya geldim, lambayı aldım ve sabah onu götürdüm... o adama."

"Hayır" dedi baron, "yapmış gibi görünmeye çalıştığın şey imkânsız."

"Neden imkânsız?"

"Çünkü sabahleyin küçük odanın kapısı sürgülüydü."

Mürebbiyenin yüzü kızardı ve sanki onun düşüncesine ihtiyacı varmış gibi Sholmes'a baktı. Sholmes kızın utanması karşısında şaşırdı. Söyleyecek hiçbir şeyi yok muydu? Yoksa kızın lambanın çalınmasıyla ilgili yaptığı itiraflar bir yalanı maskelemek için miydi? Kız onları sahte bir itirafla başka bir yöne mi çekiyordu?

Baron konuşmaya devam etti:

"Kapı kilitliydi. Sabahleyin kapıyı bir gece önce nasıl bıraktıysam öyle buldum. Dediğin gibi kapıdan girdiysen içeriden biri sana açmış olmalı, yani ya küçük odadan ya da bizim yatak odamızdan. Bu iki odada hiç kimse yoktu... karım ve benden başka!"

Sholmes başını eğdi ve duygularını gizlemek için elleriyle yüzünü kapattı. Kafasında onu korkutan ve son derece rahatsız eden bir ışık yandı. Her şey ona şimdi

daha net görünüyordu; sabah sisi kalktığında her şey nasıl net görünürse. Hem tedirgin olmuş hem de utanmıştı, çünkü çıkarımları yanlış ve tüm teorisi hatalıydı.

Alice Demun masumdu!

Alice Demun masumdu. Utanmasının nedeni en baştan beridir kızı boş yere suçlaması yüzündendi. Artık gerçeği biliyordu; onu görüyordu. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve elinden geldiği kadar doğal bir şekilde Barones d'Imblevalle'a baktı. Yüzü her zamankinden daha solgundu ve gizlemeye çalıştığı elleri korku ve heyecandan tir tir titriyordu.

"Bir dakika daha" diye düşündü Sholmes "ve kendini ele verecek."

Kendi hatası yüzünden şu an adam ve kadını tehdit eden bu tehlikeyi başka yöne çevirmek için dedektif ikisinin arasında durdu. Ama Baron'a baktığında ruhunun en derinliklerine kadar sarsıldı. Aynı korkunç düşünce Baron d'Imblevalle'ın da aklına gelmişti. Aynı düşünce kocanın beynini şu an işleyip duruyordu. O da anlamıştı, o da gerçeği görmüştü!

Alice Demun çaresiz bir şekilde kendini yeniden ortaya attı:

"Haklısınız bayım. Ben hata yaptım. Bu kapıdan girmedim. Bahçeden ve girişten girdim... Bir merdiven yardımıyla!"

Gerçek sadakatin umutsuz çabasıydı bu. Ama nafile bir çaba! Kelimeler yanlış tuşlara basıyordu. Sesi ikna edici değildi ve zavallı kız o berrak, korkusuz gözleri ve şimdiye kadar mükemmel bir şekilde iş gören masumi-

yetini daha fazla gösteremiyordu. Başını yenilgi içinde yere indirdi.

Sessizlik acı veriyordu. Bayan d'Imblevalle kocasının bir sonraki hareketini bekliyordu ve endişe ve korkuya yenik düşmüştü. Baron mutluluğunun çöküşüne boyun eğmek istemiyormuş gibi bu korkunç şüpheyle mücadele ediyordu sanki. En sonunda karısına dönüp,

"Konuş! Açıkla!" diye bağırdı.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok" dedi alçak bir sesle ve yüzü keder ve ıstırap doluydu.

"O halde... Mürebbiye ... "

"Mürebbiye beni korudu... Sadakatle... Sevgiyle... ve kendisinin suçlanmasına izin verdi."

"Seni neden korudu? Kimden?"

"O adamdan."

"Bresson'dan mı?" diye sordu Baron.

"Evet; tehditleriyle beni korkutan oydu... Onunla bir arkadaşımın evinde tanıştım... ve onu dinleyecek kadar aptaldım. Oh! Özür dileyebileceğin hiçbir şey yok. Ona iki tane mektup yazdım... Birazdan göreceğin mektuplar... Onları satın almak zorundaydım... Nasıldır biliyorsun... Oh! Lütfen acı bana... O kadar çok acı çektim ki!"

"Sen! Sen! Suzanne!"

Baron sıkılı yumruklarını karısına vurmaya hazır, onu öldürmeye hazır bir şekilde havaya kaldırdı. Ama omuzları düştü ve mırıldandı:

"Sen Suzanne... Sen! Bu mümkün mü?"

Kısa cümlelerle yürek burkan hikâyesini, adamın kötü şöhretinden nasıl kendini kurtardığını, pişmanlı-

ğını, korkusunu ve elbette Alice'in sadakatini anlattı; genç kızın sahibesinin üzüntüsünü paylaşmasını, onun yerine suçu üstlenmesi, Lüpen'e yazması ve onu Besson'dan kurtarmak için böylesi bir hırsızlığı icat etmesini tek tek anlattı.

"Sen, Suzanne, sen" diye durmadan mırıldanıyordu Baron. "Bunu nasıl yaparsın?" deyip üzüntü ve utançla başını eğdi.

***

Aynı akşam Calais ve Dover arasında gidip gelen "City of London" adlı buharlı gemi dümdüz denizde yavaşça kayıyordu. Hava karanlıktı; rüzgâr zefirden daha hafifti. Yolcuların çoğunluğu odalarına çekilmişti; ama birkaç gözükara yolcu güvertede geziniyor ya da seyahat battaniyelerine sarılmış geniş sallanan koltuklarda uyukluyordu. Biri orada burada bir sigaranın ucundaki ateşi görebilir; meltemin yumuşak mırıltılarıyla karman çorman olmuş ve gecenin derin sessizliğiyle uyumlu bir şekilde bir duyulup bir kaybolan belli belirsiz sesler duyabilirdi.

Güvertede bir aşağı bir yukarı yürüyen yolculardan biri banklardan birine uzanmış olan bir kadının önünde durdu, ona dikkatle baktı ve kadın biraz yana kaydığında ona,

"Uyuyorsunuz sandım Bayan Alice" dedi.

"Hayır, Bay Sholmes, uyumuyorum. Sadece düşünüyordum."

"Neyi? Ne olduğunu sorsam çok mu yakışıksız olur?"

"Bayan d'Imblevalle'ı düşünüyordum. Çok mutsuz olmalı. Hayatı mahvoldu."

"Oh! Hayır, hayır, yo" dedi Sholmes. "Onunki çok önemli bir hata değildi. Bay d'Imblevalle onu affedecek ve unutacaktır. Hatta biz oradan ayrılırken bile ona karşı davranışları yumuşamıştı çünkü."

"Belki... Ama uzun bir süre bunu unutmayacaktır... ve Barones de uzun süre acı çekmeye devam edecek."

"Barones'i seviyor musunuz?"

"Hem de çok. Korkudan titrediğimde bana gülümseme gücü veren ve sizin bakışlarınızdan saklanmak istediğimde bana o gücü veren ona duyduğum sevgiydi."

"Ve ondan ayrıldığınız için çok üzgünsünüz, öyle mi?"

"Evet, çok üzgünüm. Ondan başka ne akrabam ne de arkadaşım var."

"Arkadaşlarınız var" dedi onun üzüntüsünden etkilenen dedektif. "Size söz veriyorum. Akrabalarım ve biraz da nüfuzum vardır. İngiltere'ye geldiğiniz için hiç pişmanlık duymayacağınıza sizi temin ederim."

"Umarım böyle olur bayım, ama orada Bayan d'Imblevalle olmayacak."

Herlock Sholmes güvertedeki yürüyüşüne devam etti. Birkaç dakika sonra yolculuk arkadaşının yanına oturdu, piposunu doldurdu ve piposunu yakmak için boş yere dört kibriti harcadı. Başka kibriti kalmayınca ayağa kalktı ve yanında oturan beyefendinin yanına gidip,

"Kibritiniz var mıydı acaba?" diye sordu.

Beyefendi kibrit kutusunu çıkardı ve bir tane yaktı. Ateş adamın yüzünü aydınlattı. Sholmes adamı tanıdı: Arsen Lüpen'di.

İngiliz belli belirsiz bir şaşkınlık hareketi yapmamış olsaydı, Lüpen gemideki varlığının Sholmes tarafından bilindiğini zannedecekti. Kendini o kadar kolay kontrol etmiş ve o kadar doğal bir şekilde elini düşmanına uzatmıştı ki asıl şaşırtıcı olan buydu.

"Sağlığınız nasıl Bay Lüpen?"

"Bravo!" diye bağırdı Lüpen bastıramadığı bir çığlıkla; dedektifin bu kadar soğukkanlı davranması karşısında hayran kalmıştı.

"Bravo mu? Neden peki?"

"Neden mi? Çünkü önünüzde bir hayalet gibi belirdim; oysa birkaç saat önce beni nehirde boğulurken gördünüz ve gururlu bir şekilde -ki İngilizlere has bir özellik bu- en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermediniz. Doğal bir şekilde beni selamladınız. Ah! Tekrar ediyorum: Bravo! Hayranlık verici!"

"Bunda kayda değer bir şey yok ki. Tekneden düştüğünüzde sizin kendinizi suya bilerek attığınızı ve kurşunun size değmediğini biliyordum zaten."

"Ve başıma ne geldiğini bilmeden çekip gidiyordunuz öyle mi?" diye sordu Lüpen.

"Başınıza ne geldiği mi? Biliyordum ki. Nehrin her iki kıyısında en az beş yüz tane adam vardı ve ölümden kaçmış olsaydınız bile yakalanmanız kesindi."

"Ve şimdi buradayım."

"Bay Lüpen dünyada beni asla şaşırtmayacak iki kişi var: Biri benim, diğeri Arsen Lüpen."

Barış anlaşması sessizce imzalandı.

Sholmes, Lüpen'le girdiği yarışları kazanmamış olsaydı; Lüpen onun yakalanması imkânsız tek düşmanı olarak kalmış olsaydı; çabalarında büyük bir üstünlük sergilememiş olsaydı, İngiliz, en azından olağandışı bir sezgi ve kararlılıkla, mavi elmas gibi Yahudi lambasını da ele geçirmeyi başarmış olacaktı. Bu sefer belki de işin bitişi kamuoyunun durduğu noktadan o kadar da parlak görünmeyecekti. Çünkü Sholmes, Yahudi lambasının bulunmasıyla ilgili şartlar gereği sessiz kalmaya mecbur kalacaktı ve hırsızın ismini bilmediğini söyleyecekti. Ama adam adama, yani Arsen Lüpen Herlock Sholmes'a karşı; hırsız dedektife karşı olduğunda ne kazanan vardı ne de kaybeden. Her biri kendince zaferler kazandı sadece.

Ama şimdi ikisi de silahlarını indirmiş ve birbirlerine saygı gösteren iki nazik düşman gibi sohbet edebilirlerdi.

Sholmes'un isteği üzerine Lüpen ilginç kaçış hikâyesini anlattı.

"Eğer ona kaçış deme onuru verirsem" diye başladı. "Çok basitti. Arkadaşlarıma Yahudi lambasını almak için orada buluşma talimatı verdiğim için beni izliyorlardı. Ters dönmüş teknenin altında yarım saat kaldıktan sonra, Folenfant ve adamlarımı cesedimi nehrin kıyısında ararken teknenin üzerine tırmanmak için bir fırsat yakaladım. Motorlu tekneleriyle geçerken adamlarım

beni hemen sudan çıkardı ve aralarında Ganimard ve Folenfant'ın olduğu bir sürü şaşkın gözün önünde oradan uzaklaştık."

"Çok iyi" diye bağırdı Sholmes, "ve çok temiz bir oyun. Ve şimdi İngiltere'de işleriniz var, öyle mi?"

"Evet, görülmesi gereken bazı hesaplar var... Unutuyordum... Bay d'Imblevalle ne durumda?"

"Her şeyi biliyor" dedi Sholmes.

"Ah! Sevgili Sholmes, size ne demiştim? Hata artık tamir edilemez. Tüm suçu benim üzerime atsaydınız daha iyi olmaz mıydı? Bir-iki gün içinde çalınan eşyaları Bresson'dan alacak, onları Bay d'Imblevalle'a iade edecek ve o iki dürüst vatandaş huzur ve mutluluk içinde yaşayıp gidecekti. Bunun yerine... "

"Bunun yerine" dedi Sholmes küçümseyerek, "kartları karıştırdım ve sizin tarafınızdan korunan ailenin köklerine ihtilaf tohumları ektim."

"Aman Tanrım! Elbette onları koruyordum. Hırsızlık yapan biri her zaman aldatır ve yanlış şeyler mi yapar?"

"Yani iyilik de yapıyorsunuz?"

"Zamanım olduğunda. Üstelik bunu eğlenceli de buluyorum. Örneğin son maceramızı son derece eğlenceli buldum; ben iyilik yapma peşinde koşan iyi bir dâhiyken, siz sadece umutsuzluk ve gözyaşı saçan kötü bir dâhiyi oynadınız."

"Gözyaşları mı? Gözyaşları mı?" diye itiraz etti Sholmes.

"Kesinlikle! d'Imblevalle ailesi yerle bir oldu ve Alice Demun da ağlayıp duruyor!"

"Orada daha fazla kalamazdı. Ganimard bir gün onu bulacaktı ve onun aracılığıyla Bayan d'Imblevalle'a ulaşacaktı."

"Çok doğru bayım, ama bu kimin hatası?"

İki adam geçip gitti yanlarından. Sholmes, Lüpen'e dostane bir ses tonuyla,

"Şu adamları tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Sanırım biri vapurun kaptanı."

"Ya diğeri?"

"Bilmiyorum."

"Austin Gilett; kendisi Londra'da oturur ve Paris'te Bay Dudouis'le aynı pozisyondadır."

"Ah! Ne şans ama! Beni tanıştırma nezaketi gösterecek misiniz? Bay Dudouis benim en iyi dostlarımdan biridir ve Austin Gilett'e şunu söylemeyi çok... "

İki adam yeniden yanlarından geçti.

"Sözünüzü kesmek zorundayım Bay Lüpen" dedi Sholmes ayağa kalkıp Lüpen'in bileklerini demir bir el gibi sımsıkı tutarken.

"Neden beni bu kadar çok sıkıyorsunuz bayım? Sizi takip etmeye çoktan gönüllüyüm."

Aslında en ufak bir direniş bile göstermeden kendini bırakmıştı. İki adam görüş alanından kayboldular. Sholmes adımlarını hızlandırdı. Tırnakları Lüpen'in etine batıyordu.

"Hadi! Hadi!" diye bağırdı aceleci bir ses tonuyla. "Hadi! Daha hızlı olun!"

Ama aniden durdu. Alice Demun onları takip ediyordu.

"Ne yapıyorsunuz matmazel? Gelmenize gerek yok. Gelmemelisiniz!"

Cevap veren Lüpen'di:

"Kızın kendi isteğiyle gelmediğini görüyorsunuz Bay Sholmes. Onun bileğini ben de sizin beni tuttuğunuz gibi sımsıkı tutuyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu da tanıtmak istiyorum. Yahudi lambası olayındaki görevi benimkinden daha önemli. Arsen Lüpen'in suç ortağı olarak, Bresson'ın suç ortağı olarak onun da kanun adamı Austin Gilett'e derin bir ilgi duyan Barones d'Imblevalle ile olan macerasını anlatmaya hakkı var. Ve onu tanıtarak o merhametli müdahalenizin bir sınırı olduğunu göreceksiniz sevgili Sholmes!"

İngiliz tutsağının bileğini serbest bıraktı. Lüpen de kızı.

Birkaç saniye sessizce ve hareket etmeden birbirlerine baktılar. Sonra Sholmes peşinde Lüpen ve kızla banka geri döndü ve oturdu.

Uzun bir sessizlikten sonra Lüpen konuşmaya başladı:

"Görüyorsunuz bayım, ne yaparsak yapalım asla aynı tarafta olamıyoruz. Siz çitin bu tarafındasınız, ben öteki. Selamlaşabilir, el sıkışabilir, bir dakika sohbet edebiliriz ama çit her zaman orada kalacak. Siz dedektif Herlock Sholmes, bende hırsız Arsen Lüpen olarak kalacağım. Ve Herlock Sholmes yapabilirse hırsızı takip edip yakalamak için az ya da çok kendiliğinden olan, az ya da çok adet edindiği üzere bir dedektif olarak her zaman

sezgilerine uyacak. Ve Arsen Lüpen hırsızlık içgüdülerine uyarak, yapabilirse kendisini dedektifin onu yakalamaması için her zaman uğraşacak. Ve bu sefer yapacak. Ha ha ha!"

Yüksek sesle, kurnaz ve iğrenç bir şekilde kahkaha atmaya başladı.

Sonra birden ciddileşerek Alice Demun'a döndü.

"Matmazel en son noktada bile size ihanet etmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Arsen Lüpen özellikle sevdiği ve hayran olduğu kişilere asla ihanet etmez. Ve bunu söylemek için kendime izin veriyorum; sizi seviyorum ve size hayranım sevgili kadın, bu şekilde cesur bir duruş sergilediğiniz için!"

Cebinden bir ziyaretçi kartı çıkardı, ikiye böldü ve bir yarısını kıza uzattı; sonra ona heyecandan titreyen bir sesle şunları söyledi:

"Bay Sholmes'un sizin için düşündüğü planları başarısız olursa Leydi Strongborough'a gidin; adresini çok kolayca bulursunuz ve bu kartın yarısını ona verin ve ona şunu deyin: Sadık dostunuz. Leydi Strongborough size gerçek bir kız kardeşin sadakatini gösterecektir."

"Teşekkür ederim" dedi kız. "Yarın kendisini görmeye gideceğim."

"Ve şimdi Bay Sholmes" diye bağırdı Lüpen görevini yerine getirmiş bir adamın mutlu havası içinde, "Size iyi geceler diyorum. Daha varmamıza bir saat var, gidip biraz dinleneceğim."

Elleri başının altında banka uzandı.

Kısa bir süre sonra İngiliz kıyılarının yüksek yarları

yeni doğan güneşin altında parlamaya başladı. Yolcular odalarından çıktı ve yaklaşan kıyıyı görmek için güverteyi doldurdu. Solmes, Austin Gilett'in yanında Scotland Yard'dan tanıdığı iki hafiye ile birlikte geçip gittiğini gördü.

Lüpen bankta uyuyordu.

SON

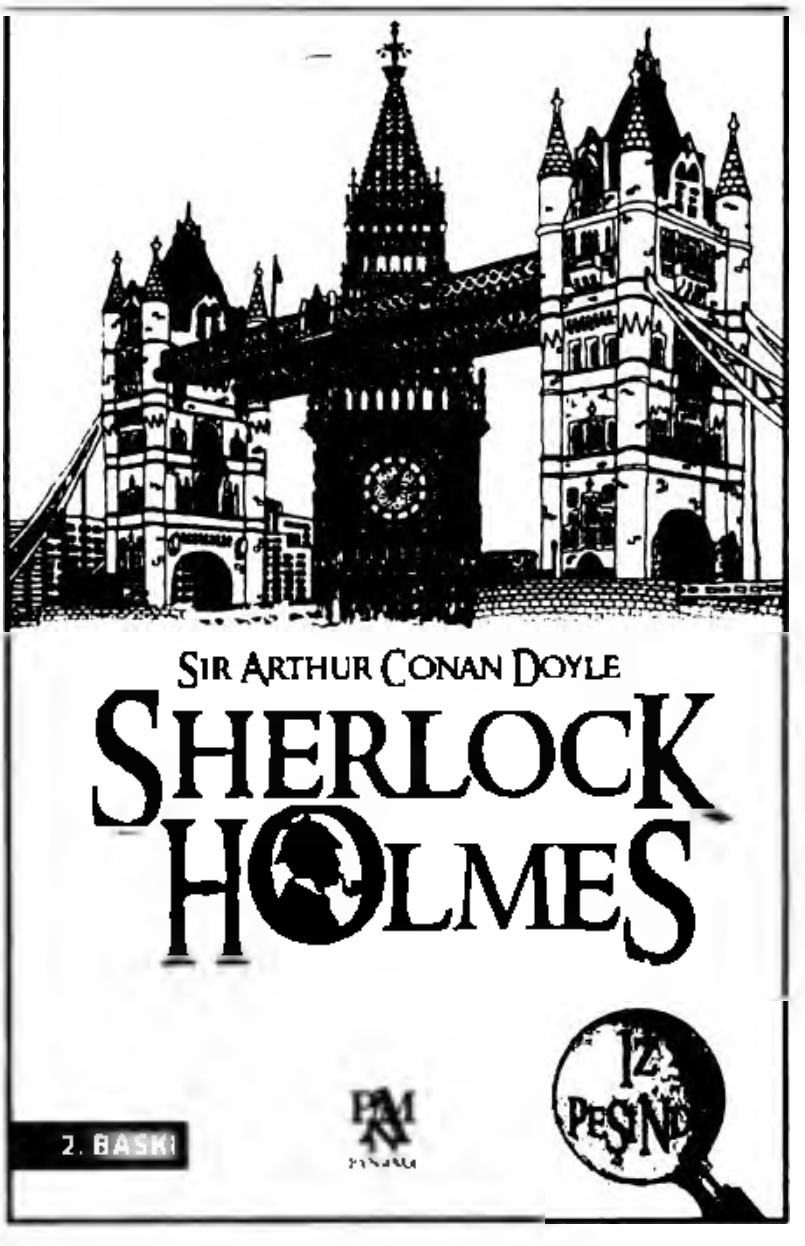

Sherlock Holmes, dedektif kahramanlar içerisinde belki de en meşhur olanıdır. Olayları gözlem yoluyla çözmesi ile ünlüdür. Tümdengelim yöntemini çok iyi kullanmaktadır, sorduğu soruların cevaplarının birbiriyle tutarlı bir bütün oluşturmasına dikkat eder, yani yöntemindeki fark, ipuçlarını bir araya getirip bir çözüm bulmak yerine, elindeki ipuçlarından anlamlı bir bütüne ulaşmaya çalışmaktır. Bunun yanı sıra kendi kendine yaptığı laboratuvar araştırmaları sonucunda elde ettiği bilgileri tekil olaylara uygular ve sigara izmaritlerinden, el yazılarından, ayak izlerinden ve her türlü bilgi kırıntısından sonuca ulaşır. Ancak Holmes, işiyle ilgili olmayan hiçbir konuya ilgi duymaz, işine yarar diye sosyete haberlerini takip eder ama Dr. Watson'ın Holmes'ün politika bilgisine verdiği not on üzerinden sıfırdır. Hatta bu konuda abartıya kaçıp, "dünyanın güneş etrafında döndüğünü bilmek işime yaramıyorsa, neden bu bilgiyi kafamda tutayım ki" dahi diyebilmiştir.

MAURICE LEBLANC

Arsen Lüpen

Herlock Sholmes'a Karşı

Her şey çalınan bir masayla başlar. Paris'te matematik profesörü olan Monseryör Gerbois, kızına doğum günü hediyesi olarak bol çekmecesi olan antika bir masa satın alır. Anlaşılmaz bir şekilde masa evden kaybolur.

Bu hırsızlığı önemli kılan, antika değeri olmasının dışında, çekmecesinde büyük ikramiye vurmuş bir piyango biletinin saklanması ve hırsızın ünlü Arsen Lüpen olmasıdır.

Olayı aydınlatması için İngiltere'den Herlock Sholmes ve yardımcısı Bay Wilson davet edilir.

Bu olay ve beraberinde getirdikleri Sholmes ile Lüpen arasında amansız bir mücadeleyi başlatır.

Gözüpek dedektif Herlock Sholmes'un işi zor. Çünkü bu kez karşısında zekâsı, asaleti ve kibarlığıyla bir suçludan çok bir rakip var.